

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Ga 10

WIDENER LIBRARY

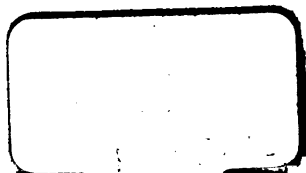

HX PP5J

G210 . 33.10

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

N. W. Haynes.

H. W. Haynes.

**FABULAE
AESOPICAE.**

**AD
OPTIMORUM LIBRORUM FIDEM**

ACCURATE EDITAE.

**EDITIO STEREOTYPA
NOVIS CURIS EMENDATA.**

**LIPSIAE
SUMTIBUS ET TYPIS CAROLI TAUCHNITIL
1829.**

Tabularpreis 4 Groschen.

Ga 10.33.10

HARVARD COLLEGE LIBRARY
FROM THE LIBRARY OF
HENRY WILLIAMSON HAYNES
JUNE 13, 1927

67.251
/3

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

I. Αετός και Ἀλώπηξ.

Αετός και Ἀλώπηξ φίλιαν προς ἀλλήλους ποησάμενοι, πλησίον ἑαυτῶν οἰκεῖν διεγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας, καὶ τὸ ἐν ταῦτῳ εἶναι, ἡγοῦμενοι. καὶ δὴ ὁ μὲν ἀναβάς ἐπὶ τι περιμήκης δένδρον ἐνεοττοποίησεν, ἡ δὲ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν ὑποκείμεκον θάμνον ἔτεκεν. Μετ' οὐ πολλὰς δὲ ἡμέρας ἐξαελθοῦσης αὐτῆς ποτε ἐπὶ νομῇν, ἀπορῶν ὁ αἰτός τροφῆς, καταπιάς εἰς τὸν θάμνον, καὶ τὰ γεννήματα ἀρπάσας, μετὰ τῶν ἑαυτοῦ νεοττῶν κατεθαινήσατο. ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐπανιοῦσα, ὅς ἐγνω τὸ πρᾶχθῆν, οὐ μᾶλλον ἐπὶ τῷ τῶν νεοττῶν θανάτῳ ἐλυπήθη, ὅσον ἐπὶ τῇ ἀμύνῃ· χερσαία γάρ οὖσα, πτεινὸν διώκειν ἡδυνάτει. διόπερ πόρρωθεν σιῶσα, ὃ τοῖς ἀσθενοῖσι καὶ ἀδυνάτοις ὑπάρχει ἔργον, τὸν ἐχθρὸν κατηρᾶτο. Συνέβη οὖν αὐτοῖς ἀντὶ τῆς πολλῆς ἀγάπης μεγίστην ἐχθρὰν ἐσχηκέναι μεταξὺ ἀλλήλων. Ὁ δὲ θεὸς τῆς εἰς τὴν φιλίαν γενομένης ἀσεβείας οὐκ εἰς μακρὰν δίκην περιέσχε· θυόντων γάρ τινων αἶγα ἐπ' ἀγρῷ, ὁ αἰτός καταπιάς, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ

σπλάγχχνον ἔμπυρον ἀνήνεγκεν ἐπὶ τὴν καλιάν· οὐ καλωθέντος ἐπὶ τῇ καλιᾷ, σφοδρὸς ἐμπεσὼν ἄνεμος, ὑπάρχουσα δὲ ἡ καλία ἐκ λεπτοῦ καὶ παλαιοῦ χόρτου, λαμπράν φλόγα ἀνῆψε. Καὶ διὰ τοῦτο καταφλεχθέντες οἱ νεοττοὶ, καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι πτῆναι ἀτελεῖς, ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσαν· ἡ δὲ ἀλώπηξ προσδραμούσα, ἐν ὁμίᾳ τοῦ αἵτου πάντας αὐτοὺς κατέφαγεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλικὴν παρασπονδεύντες, καὶ τὴν ἐκ τῶν ἡδικομημένων ἐκφύγῳσιν κόλασιν δι' ἀσθένειαν, ἀλλὰ γὰρ τὴν ἐκ τοῦ θεοῦ τιμωρίαν οὐ διακροῦσονται.

II. Ἀηδῶν καὶ Ἰέραξ.

Ἀηδῶν ἐπὶ τινος δρυὸς ὑψηλῆς καθήμενη, ἦδε κατὰ τὴν σύνηδες. Ἰέραξ δὲ αὐτὴν θεασάμενος, ἀπορῶν τροφῆς, ἐπιπταὶς ἀνελάβετο αὐτήν. Ἡ δὲ μέλδουσα ἀναιριεῖσθαι, εἶδετο αὐτοῦ, λέγουσα μὴ βρωθῆναι αὐτήν, ἐπειδὴ οὐχ ἱκανὴ ἵστιν ἰέρακος πληρῶσαι γαστέρα· δεῖ δὲ αὐτὸν, εἰ τροφῆς ἀπορεῖ, ἐπὶ τὰ μείζονα τῶν ὀρνέων τρέψασθαι. Τπολαβὼν δὲ ὁ ἰέραξ ἔφη· ἀλλ' ἐγὼ γὰρ ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἐτοίμην βορᾷ παρὲς, τὰ μηδέποτε φαινόμενα δ' ὠκοίμι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοι εἰσιν, οἵτινες δι' ἐλπίδα μειζόνων τὰ ἐν χερσὶν οὐ προσέονται.

III. Αἰτὸς καὶ Κολοῖος.

Αἰτὸς καταπταὶς ἀπὸ τινος ὑψηλῆς πέτρας, ἦρπασεν ἄρνα. Κολοῖος δὲ τοῦτον θεασάμενος, διὰ

ζῆλον μιμησάμενος, καθείς ἑαυτὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ
 εὐέλπου, ἐπὶ κριὸν ἤνυχθη. Ἐμπαρέντων δὲ αὐτοῦ
 τῶν ὀνύχων ἐν τοῖς ἐπείνευ μαλοῖς, ἔξαρθῆναι μὴ
 δυνάμενος ἐπτερεύσσεια, ἕως οὗ ὁ ποιμὴν τὸ γεγονὸς
 αἰσθόμενος, προςδραμὼν ἀνελάβετο αὐτόν, καὶ πε-
 ρικόψας αὐτοῦ τὰ ὀξύπτερα, ὥς ἱσπέρα κατέλαβε,
 τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν ἐκόμισε. Τῶν δὲ πυνθανομέ-
 νων, τί εἶη τὸ ὄργισον, ἔφη· ὥς μὲν ἐγὼ σαφῶς
 εἶδα, πολλοὺς, ὥς δὲ αὐτὸς βούλεται, αἰτῶς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας ἀμιλ-
 λαν μὴδὲν ἀνέειν, καὶ ἐπὶ συμφοραῖς προσκτῶνται
 γίλῃα.

IV. Ἀλώπηξ καὶ Τράγος.

Ἀλώπηξ πεσοῦσα εἰς φρέαρ βαθύ, ἔμεινε πρὸς
 τὴν ἀνάβασιν ἀμηχανοῦσα. Τράγος δὲ δίψῃ συνε-
 χόμενος, ὥς ἐγένετο κατὰ τὸ αὐτὸ φρέαρ, θρασυά-
 μενος αὐτήν, ἐπυνθάνετο εἰ καλὸν εἶη τὸ ὕδωρ. Ἢ
 δὲ τὴν δυστυχίαν ἀσμενισαμένη, πολὺν ἔπαινον τοῦ
 ὕδατος κατέτεινε, λέγουσα, ὥς χρηστὸν εἶη, καὶ
 διειδὲς πᾶν, καταβῆναι τε παρήγει. Τοῦ δὲ ἀμε-
 ταμελήτως καθαλλομένου, διὰ τὸ εἰς μόνην ὁρᾶν
 τότε τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὸ τὴν δίψαν σβέσαι, ἅμα
 τῷ κορευθῆναι τοῦ ὕδατος σκοπούμενον τὴν ἀνο-
 δον, χρησίμῳ τι ἢ ἀλώπηξ ἔφη ἐπινενοηκέναι εἰς
 τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν. Ὁ τράγος ἔφη, πῶς; ἢ
 ἀλώπηξ εἶπε· τοὺς ἐμπροσθεῖους σὸν πόδας πρὸ τοί-
 χῳ προσείρυσον, καὶ στῆθι ὀρθὸς, ἔγκλινον δὲ καὶ
 τὰ κέρατα. Ἀναδραμοῦσα τοίνυν ἐγὼ διὰ τοῦ σοῦ,

νώτου, καὶ ἀρᾶν αἰσῶν ἀνῶθεν, ἐνθὺς παρὰ χρῆμα καὶ σε ἀνεκύνω ἔξω. Τοῦ δὲ πρὸς ταῦτα ἐτοίμως τὴν παραίνεσιν ὑπηρετήσαντος, ἡ ἀλώπηξ ἄλλομνη διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, ἐπὶ τὰ νῶτα ἀνέβη, καὶ ἀπ' ἐκείνου ἐπὶ τὰ κέρατα διερεισαμένη, καὶ γενναίως ἐκινῶσα, ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ φρέατος εὗρέθη, καὶ ἀνελθούσα ἀπηλλάττετο. Ὁρχομένης δὲ αὐτῆς, καὶ παιζούσης, ὁ τράγος μυκτηρίζων αὐτήν, καὶ ὀνειδίζων, ὡς τὰς ὁμολογίας καὶ ὑποσχέσεις παραβαίνουσαν, ἐπιστραφεῖσα εἶπεν· ὦ οὐτος, ἀλλ' ἐ τοσαύτας φρένας εἶχες, ὁπῶσας ἐν τοῖς πύγωνί σου τρίχας, οὐ πρότερον καταβίβηκας, πρὶν ἂν τὴν ἄνοδον δισκέψω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνθρωπον δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων σκοπεῖν, εἴθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

V. Ἀλώπηξ καὶ Βότρυες.

Ἀλώπηξ λιμώτιον, ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινὰ ἀναδενδράδα βότρυας κρεμαμένους, ἡβουλήθη αὐτῶν περιγενέσθαι, καὶ οὐκ ἐδύνατο· ἀπαλλαττομένη δὲ πρὸς ἑαυτὴν εἶπεν· ὄμφακές εἰσιν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, τῶν πραγμάτων ἐφικέσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, τοὺς καιροὺς αἰτιῶνται.

VI. Ἀλώπηξ κόλουρος.

Ἀλώπηξ ὑπὸ τινος παγίδος τὴν οὐρὰν ἀποκοπῆσα, ἐξ αἰσχύνης ἀβίωτον τὸν βίον ἡγεῖτο. Ἐγνώσετο καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας εἰς τὸ αὐτὸ περιγαγεῖν,

ἵνα τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον ἐλάττωμα συγκρύνῃ. Καὶ δὴ ἐπιάσας ἀθροίσασα, παρήγει αὐταῖς τὰς εὐρὰς ἀποκόπτειν, λέγουσα, ὥς οὐκ ἀπρεπὲς τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ περισσὸν αὐταῖς προσήρηται βάρος. Τούτων δὲ τις ὑπολαβοῦσα, ἔφη· ὦ φίλη, ἀλλ' εἴ σοι μὴ τοῦτο συνέφερε, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὗτος ὁ λόγος ἀρμόζει ἐκείνοις, οἱ τὰς συμβουλίας ποιοῦνται πρὸς τοὺς πέλους, οὐ δὲ εὐνοϊαν, ἀλλὰ διὰ τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

VII. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ἀλώπηξ μηδέποτε θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τινα τύχην ὑπήντησεν αὐτῷ, τὸ μὲν πρῶτον ἰδοῦσα αὐτόν, οὕτως ἐφοβήθη, ὥς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. Ἐκ δευτέρου δὲ αὐτῷ περιτυχοῦσα, ἐφοβήθη μὲν, ἀλλ' οὐχ ὥς τὸ πρότερον. Ἐκ τρίτου δὲ θεασαμένη αὐτόν, οὕτως κατεθάρσυσεν, ὥς προσελθοῦσα αὐτῷ διαλεχθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων ἢ συνήθεια καταπραῖνει.

VIII. Ἀλώπηξ καὶ Βάτος.

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθαίνειν ἤμελλεν, βάτου ἐπελάβετο πρὸς βοήθειαν. Ξυσθεῖσα δὲ τὸ πέλμα, καὶ δεινῶς πληγωθεῖσα, εἶπε πρὸς αὐτήν· αἰ ἐμέ. καταφυγοῦσα γὰρ ἐπὶ σέ, ὥς ἐπὶ βοήθειαν, χεῖρόν μοι ἐχρήσω. Ἀλλ' ἐσφάλης, ὦ φίλη, φησὶν ἡ βάτος, ἐμοῦ ἐπιλαβεσθαι βουληθεῖσα, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μίταιοί εἰσιν, ὅσοι βοηθοῖς προσιτρέχουσιν, οἷς τι ἀδικεῖν μᾶλλον ἐμψυτον.

IX. Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος.

Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος περὶ εὐγενείας ἤριζον. Πολλὰ δὲ τοῦ κροκόδειλου διεξιδόντος, καὶ ὑπερηφανευομένου περὶ τῆς τῶν προγόνων λαμπρότητος, ἡ ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα ἔφη· ὦ οὗτος, ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπης, τὸ γοῦν δέρμα σου δείκνυσιν, ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἰ γεγυμνασμένος.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ψευδωνύμων ἀνδρῶν ἔλεγχός ἐστι τὰ πράγματα.

X. Ἀλώπηξ καὶ Δρυοτόμος.

Ἀλώπηξ κυνηγούς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρήμῳ πολλῇ τὸν δρόμον ἀνύουσα, αὐτίκα ἄνδρα εὗρίσκει δρυοτόμον ἐνταῦθα, ὃν καὶ καθικέτευσεν τοῦ κρύψαι αὐτήν. Ὁ δὲ ὑπέδειξεν αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην. Ἢ δὲ εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο ἐν γωνίᾳ. Τῶν δὲ κυνηγῶν ἐλθόντων, καὶ ἐρωτῶντων τὸν ἄνδρα, τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἶδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυνεν. Αὐτοὶ δὲ μὴ προσέχοντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. Ὡς οὖν εἶδαν αὐτοὺς ἡ ἀλώπηξ ἀπελθόντας, ἐξῆλθε προσφωνοῦσα. Ἐμέμφετο δὲ αὐτήν ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος, λέγων· δι' ἐμοῦ πάντως ἐσώθης, καὶ χάριν μοι αὐτὴν ἔχεις; Ἢ δὲ ἀλώπηξ ἐπαναστραφεῖσα, εἶπε πρὸς αὐτόν· ὦ οὗτος, ἀλλ' ἔγωγε ηὐχαρίστησα ἃν σοι, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς, τοὺς τρόπους εἶχεν.

Ὁ λόγος πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς
χρηστὰς μὲν ἐπαγγελλομένους διὰ λόγων, δι' ἔργων
δὲ φαῦλα ποιοῦντας.

XI. Ἀλώπηξ πρὸς Μορμολύκειον.

Ἀλώπηξ εἰσελθοῦσα εἰς οἶκον καθαροῦ, καὶ
ἑκαστον τῶν αὐτοῦ σκευῶν ἐρευνησαμένη, εἶδε κε-
φαλὴν μορμολύκειον εὐφυὲς κατεσκευασμένην. Ἀ-
ναλαβοῦσα δὲ αὐτὴν ταῖς οἰκείαις χερσίν, ἔφη· ὦ
οἶα κεφαλὴ, ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τὸ σῶ-
μα, ἀλογιστοὺς δὲ τὴν ψυχὴν.

XII. Ἀλώπηξ ἐξογκωθείσα τὴν γαστέρα.

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ἐν πείνῃ, ἐθιέσαστο ἐπὶ
τινα καλύβην βοσκοῦ κρήν, καὶ ἄρτον ὑπ' αὐτοῦ
καταλειφθέντα· καὶ εἰσελθοῦσα, ἔφαγεν αὐτὰ ἡ-
δέως. Ἐξογκωθείσης δὲ αὐτῆς τῆς γαστροῦ, καὶ
διὰ τοῦτο μὴ δυναμένης ἐξελθεῖν τῆς καλύβης, ἔ-
στιναι καὶ ἐπωδύρετο. Ἐτίθαι δὲ ἀλώπηξ διερχομέ-
νη, ἤκουσαν αὐτῆς τῶν στιναγμῶν, καὶ προσελ-
θοῦσα ἐπυνθάνετο, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτα ποιεῖς; Μα-
θοῦσα δὲ τὰ γεγονότος ἢ ἀλώπηξ, ἔφη· ἀλλὰ μίνα
τίως ἐνταῦθα σὺ, ἕως ἂν τοιαύτη γίγῃ, ὅποια
οὖσα εἰσῆλθες.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ λεπτὰ τῶν πραγμάτων
δὲ χρόνος διαλύει.

XIII. Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις.

Ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις περὶ κάλλους ἤριζον. Τῆς δὲ παρδάλιος παρ' ἑκαστα τὴν τοῦ σώματος ποιικίαν προβαλλομένης, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα εἶπε· καὶ πόσεν ἐγὼ καλλίων ὑπάρχω, ἥτις οὐ τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποιικιλμένη τυγχάνω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῦ σωματικοῦ κάλλους ἁμείνων ἐστὶν ὁ τῆς διανοίας κόσμος.

XIV. Αἴλουρος καὶ Ὀρνιθες.

Αἴλουρος ἀκούσας, ὅτι ἔν τινι τόπῳ ἐπ' αὐτῇ ὀρνιθες νοσοῦσιν, εἰς ἱατροὺν ἑαυτὸν σχηματίσας, καὶ τὰ τῆς ἐπιστήμης πρόσφορα ἀναλαβὼν ἐργαλεῖα, παρεγένετο· καὶ σιὰς πρὸ τῆς ἐπαύλειος, ἐπυνθάνετο αὐτάς, πῶς ἔχοιεν. Αἱ δὲ ἀποκριθεῖσαι, καλῶς, ἔφασαν, εἰάν σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῇς.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ τοὺς φρονίμους οὐ λανθάνουσι, καὶ μάλιστα χρηστότητα ὑποκρίνονται.

XV. Αἴλουρος καὶ Ἀλεκτρυόν.

Αἴλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, τοῦτον ἐβούλετο μετ' εὐλόγου αἰτίας καταδοιρήσασθαι. Καὶ δὴ ἤρξατο κατηγορεῖν αὐτοῦ λέγων· ὀληρὸν αὐτὸν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις νύκτωρ κεκραγότα, μηδὲ ὕπνων τυχεῖν ἰῶντα. Τῷ δὲ εἰπόντος ἐπ' ὀφελείᾳ αὐτῶν τοῦτο ποιεῖν, ἐπὶ γὰρ τὰ συνήθη τῶν ἔργων διεγείρει, ἐκ δευτέρου δ' αἴλουρος ἔλεγεν· ἀλλὰ ἀσιβῆς εἰς τὴν φύσιν τυγχάνεις, ἀδελφαῖς καὶ μητρὶ

ἐπιμβαίνων. Τοῦ δὲ καὶ τοῦτο εἰς ἀφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φήσαντος, πολλὰ γὰρ ἅα αὐτοῖς τίκεσθαι παρασκευάζει, ἀποκριθεὶς ἐκείνος, ἔφη· ἐὰν σὺ ἀφορμῶν πολλῶν εὐπορήσης, ἐγὼ τίως ἄδενπνος οὐ μὲνῶ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν προαιρουμένη, καὶ μετ' εὐλόγου προσχήματος οὐ δυνηθῇ, ἀλλὰ γε ἀπαρκαλύπτως πονηρεῖται.

XVI. Ἀλεκτρυόνες καὶ Πέρδιξ.

Ἀλεκτρυόνας τις ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔχων αὐτοῦ, περὶ τυχῶν πέρδιξι, καὶ τοῦτον ἐπαγοράσας, εἰσηγγεν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ τοῦ συνανατραφῆναι τοῖς ἑρνοῖσι. Τῶν δὲ τυπύοντων αὐτὸν, καὶ ἐκδιωκόντων, ὁ πέρδιξ ἔλυπεῖτο σφόδρα, νομίζων διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἀλλόφυλον, τούτου χάριν διώκεσθαι παρὰ τῶν ἀλεκτρυόνων. Μικρὸν δὲ ὅσον ὑποχωρήσας, θεωρεῖ τοὺς ἀλεκτρυόνας μαχομένους καὶ συγκόπτοντας. Ταῦτα ὁ πέρδιξ ὁρῶν, ἀποθεραπευθεὶς ἔφη· ἀλλ' ἐγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ λυποῦμαι, δορῶ γὰρ αὐτοὺς καὶ ὑπ' ἀλλήλων μαχομένους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ λόγος πρὸς φρονίμους ἀνθρώπους, οἵτινες φαιδῶς φέρουσι τὰς ἐκ τῶν πέλας ὕβρεις, ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

XVII. Ἀνὴρ πηρός.

Ἀνὴρ πηρὸς εἰσθεὶς πᾶν τὸ ἐπιτιμώμενον εἰς τὰς αὐτοῦ χεῖρας ζῶον ἐφαπτόμενος, λέγειν δοκίον τι ἐστὶ. Καὶ δὴ ποτε λυκιδίου αὐτῷ ἐπιδοθέντος, ψη-

λαφίσσας, καὶ ἀμφαγνοῶν εἶπεν· οὐκ οἶδα, πότιρο κυνὸς εἶη; ἢ ἀλώπεικος, ἢ ταιούτου ζώου γέννημα. Τοῦτο μέντοι σαφῶς ἐπίσταμαι, ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον τοῦτο τῷ ζῶν προβάτων ποιμήνῃ συνιέναι.

Οὕτω πονηρῶν ἢ διάθεις πολλάκις ἀπὸ τοῦ σώματος φαίνεται.

XVIII. Ἀλώπηξ καὶ Κύων.

Ἀλώπηξ·εἰσελθοῦσα εἰς ἀγέλην προβάτων, θηλαζόντων τῶν ἀρνίων, ἐν λαβομένη, προσποιεῖτο καταφιλεῖν. Ἐρωτηθεῖσα δὲ ὑπὲρ κυνός, τί τοῦτο ποιεῖς; τιθηνοῦμαι αὐτῷ, ἔφη, καὶ προσπαίζω. Καὶ ὁ κύων ἔφη· καὶ νῦν ἐὰν μὴ ἀφῇς τὸ ἀρνίον ἀφ' ἑαυτῆς, καὶ κυνῶν σοι προσοίσω.

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα βραδίουργόν καὶ κλέπτην εὐκαιρὸς ἐστίν.

XIX. Ἀστρολόγος.

Ἀστρολόγος ἐξίεναι ἐν ἐκείτῃ ἐσπέρᾳ, καὶ τοὺς ἀστέρας ἐπισκοπεῖν ἔθος εἶχε. Καὶ δὴ ποτε περιῶν εἰς τὸ προάστειον, καὶ τὸν νοῦν ὅλον ἔχων εἰς τὸ οὐρανόν, ἔλαθε καταπεσὼν εἰς τὸ φρέαρ. Ὀδυρομένου δὲ αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, παριὼν τις ὥς ἤκουσε τῶν στεναγμῶν, προσελθὼν, καὶ μαθὼν τὰ συμβεβηκότα, ἔφη πρὸς αὐτόν· ὦ οὗτος, σὺ τὰ ἐν οὐρανῷ βλέπεις πειρώμενος, τὰ ἐπὶ τῆς γῆς οὐχ ὁρᾷς;

Τούτῳ τῇ λόγῳ χρῆσαιτο ἄν τις ἐπ' ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ παραδόξως τοῖς ἀνθρώποις ἀλαζονεύονται, οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυνάμενοι.

XX. Ἀλιεύς καὶ Σμαρίς.

Ἀλιεύς τὸ δίκτυον καθείς, ἀνήνεγκε σμαρίδα.
 Σμικρὰ δὲ οὖσα, ἵκτευσεν αὐτὸν λέγουσα· μὴ λά-
 βης με πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλ' ἔασον, ἐπειδήπερ σμι-
 κρὰ τυγχάνω· ὅτε δὲ αὐξηθῶ, καὶ μεγάλη γένω-
 μαι, λάβης με· ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν
 τότε γενήσομαι. Καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε
 μωρὸς ἂν εἴην, εἰ τὸ ἐν χερσὶ κέρδος παρῆς, κἄν
 μικρὸν ἦ, τὸ ἐν ἐλπίδι διώκοιμι, κἄν μέγα ὑπάρχη.
 Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἰρεσιώτερόν ἐστι τὸ πα-
 ρὸν κέρδος κρατεῖν, κἄν μικρὸν ἦ, ἢ τὸ προσδεκνέ-
 μενον, κἄν μέγα ὑπάρχη.

XXI. Ἀνθρώπος καταθραύσας ἄγαλμα

Ἀνθρώπος τις ξύλινον θεὸν ἔχων, καθικέτευεν
 αὐτὸν τοῦ ἀγαθοποιῆσαι. Ὡς οὖν ταῦτα ἔπραττε,
 καὶ πλείω τούτων, μᾶλλον δ' αὐτὸς διῆγεν ἐν πενίᾳ·
 καὶ δὴ θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν ἀπὸ τῶν σκελῶν,
 ἔρριψεν ἐν τοίῳ προσκρούσας. Τῆς δὲ κεφαλῆς
 αὐτοῦ παραντία κλασθείσης, ἔρριψε χρυσὸς πο-
 λὺς παραχρήμα· ὃνπερ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐβύα·
 στρεβλὸς τυγχάνεις, ὥς οἶμαι, καὶ ἀγνώμων· τι-
 μῶντά σε γὰρ, οὐδὲν ὠφέλησάς με, τυπτήσαντα δὲ
 πολλοῖς καλοῖς ἡμίλω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ὠφελήθη τις τιμῶν
 ποτηρὸν ἄνδρα· αὐτὸν δὲ τύπτων πλείον ὠφελήθη.

XXII. Κύων ἐστιώμενος.

Ἀνθρώπου τινὸς δεῖπνον παρετοιμάζοντος εἰς
 τὸ καλεῖσαι φίλον αὐτοῦ οἰκεῖον, καὶ ὁ κύων τού-

του ἄλλον πύνα ἐκάλει, λέγων· ὦ φίλε, δεῦρο δεῖ
πρῆσον ὥδε. Ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἴστατο· βλέ-
πων δὲ τὸ μέγα δεῖπνον, ἐβόα ἐν τῇ καρδίᾳ, βα-
βαὶ, πόση με χαρὰ ἄρτι κατέσχεν, ἐπεὶ ἐξα-
πίνης ἂν τοῦτο ἐφάνη· τραφήσομαι γὰρ, καὶ
εἰς κόρον δειπνήσω, ἵνα αὖριον μὴ πεινάσω καθύ-
λου. Ταῦτα οὖν λέγων καθ' ἑαυτὸν ὁ κύων, ἔσσειε
τὴν κέρκον, καθορῶν εἰς τὸν φίλον τὸν κεκληκότα
αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Ὁ οὖν μάγειρος, τοῦτον
εὐθύς ὡς εἶδεν ὥδε κἀκείσε τὴν οὐρὰν περιστρέφον-
τα, κατασχὼν αὐτοῦ τὰ σκέλη, παραχρῆμα ἐξέβι-
ψεν αὐτὸν ἔξωθεν τῶν θυρίδων. Ὁ δὲ κατιῶν, ἀ-
πῆει ἀνακράζων. Τῶν δὲ κυνῶν αὐτῷ προσυπαν-
τῶντων, καὶ κατεπερωτώντων, πῶς ἐδείκνησας,
φίλε; οὗτος πρὸς αὐτοὺς ὑπογελῶν, ἐβόα· ὡς γὰρ
ἔπιον, μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν, ὅθεν
ἐξῆλθον, εἶδον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαρδεῖν τοῖς μηδὲν
ἀνύουσιν.

XXIII. Αἰτός καὶ Ἀλώπηξ.

Αἰτός ποτε ἐάλω ὑπ' ἀνθρώπου, ὅστις τὰ πτε-
ρὰ αὐτοῦ εὐθέως τίλας, εἶασεν αὐτὸν ἐν οἴκῳ σὺν
ἄργισιν. Ὁ δὲ κατηφής ἐκ τῆς λύπης ὑπῆρχεν. Ἐτε-
ρος δὲ τις τοῦτον ἐξαγοράσας, ἀνεπτέρωσε τὴν αἰ-
τὸν αὐτίκα. Ὁ δὲ πετασθεὶς, καὶ λαγῶδν ἄρπά-
σας, ἤνεγκεν εὐθύς δῶρον τῷ εὐεργέτῃ. Τοῦτο ἀλώ-
πηξ κατιδοῦσα ἐβόα· μὴ τοῦτον σὺ ξένισε, ἀλλὰ

τόν πρῶτον, μήπως δ' αὐτός σε πάλιν κυνηγήσῃ, καὶ αὐτίς τὰ πτερά τὰ σὰ κατεργμώσῃ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ χρηστάς ἀμοιβάς τοῖς εὐεργέταις παρέχειν, τοὺς δὲ κακοὺς ἐκφεύγειν.

XXIV. Ἴππος καὶ ὄνος.

Ἄνθρωπος πάλιν ἵππον εἶχε καὶ ὄνον· ἐπεφόρτισε δὲ πλαῖω τὴν ὄνον· ἥ τις δὴ καὶ ὀδεύσασα μετὰ πολλοῦ τοῦ βάρους, πρὸς τὸν ἵππον ἐβόα· λάβε ἀπὸ τοῦ βάρους, καὶ κούφισόν με ὀλίγον· οὐ γάρ δύναμαι ταῦτα πάντα βαστάζειν· καὶ εἰ μὲν βούλει, ζήσομεν ἐν τῷ βίῳ· εἰ δ' οὐ πεισθῇς μοι, ὅψει με τεθνηκυῖαν. Ὁ δὲ οὐκ ἐπείσθη ἐλεῆσαι τὴν ὄνον· καὶ παραχρῆμα θανοῦσα ἐπεπτώκει. Τοῦ δὲ κυρίου θέντος πάντα τῷ ἵππῳ, οὗτος θρηνῶν ἐβόα· οὐαὶ οἴμοι τῷ παναθλίῳ. τί μοι συνέβη ἄρτι τῷ ταιλαιπῶρ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν λαβεῖν ἐκ τοῦ βάρους, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω σὺν τῷ σάκκῳ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς σμικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, οἱ ἀμφοτέρωτεροι σωθήσονται ἐν τῷ βίῳ.

XXV. Ἄρκτος καὶ Ἀλώπηξ.

Ἄρκτος δῆποτε μεγάλη ἐκανχῆτο, ὥς φιλάνθρωπος ἔστι πάντων τῶν ζώων· φασὶ δὲ τὴν ἄρκτον νεκρὸν μὴ θοινεῖσθαι. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀκηκουῖα ταῦτα, ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐλάλει· εἶθε τοὺς νεκροὺς ἥσθιες, καὶ μὴ τοὺς ζῶντας.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει τοὺς πλεονέκτας, καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντας.

XXVI. Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

Ἄνθρωπός τις καὶ σάτυρος φίλον πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, ἐκάθισαν ἀμφοτέρω τοῦ ἐσθίου. Χειμῶνες δὲ καταλαβόντες, καὶ ψυχούς γενομένου, ὁ ἄνθρωπος προσφέρειν τὰς χεῖρας τῷ στόματι αὐτοῦ ἀπέπνει. Τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντος, δι' ἣν αἰτίαν πράττεις τοῦτο, φίλε; ἔφη· τὰς χεῖρας θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος πάλιν ἐπιφέρειν τῷ στόματι τὸ βρῶμα, ἐφύσα τοῦτο. Πυνθανομένου δὲ πάλιν τοῦ σατύρου, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πάλιν πράττεις; ἔφη· τὸ ἐδεσμα καταψύχω. Ὑπολαβὼν δὲ ἐκείνος ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποιάσσομαι σου τῇ φίλῃ, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ θερμὸν ἐξάγεις. Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω δεῖ καὶ ἡμᾶς ἀποφεύγειν τὰς φίλας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ ἀντίθεσις.

XXVII. Ἀνδρακεὺς καὶ Κναφεὺς.

Ἀνδρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκίας κατοικῶν, ὡς ἐθεάσατο κναφεῖα, παρεκάλει αὐτὸν ἐν τῷ ἅμα κατοικῆσαι ἀμφοτέρους. Καὶ ὁ κναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε παντελῶς πράξαι τοῦτο οὐ δύναμαι. Τοῦ δὲ πυνθανομένου δι' ἣν αἰτίαν, ἔφη· φοβοῦμαι, μῆπως ἂ ἐγὼ λευκαίνω, σὺ ἀποτεφροῖς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον, ἀκοινωνήτον.

XXVIII. Ἀλιεῖς.

Ἀλιεῖς αἰγὴν ἔλκον. Βαρείας δὲ αὐτῆς οὐσης, ἔχαιρον, καὶ ὠρχοῦντο, πολλὴν εἶναι νομί-

ζοντες τὴν ἄγρην. Ὡς δὲ εἰλκυσακ αὐτὴν, ἰχθύας μὲν εὗρον ὀλίγους, λίθον δὲ μέγιστον ἐν τῇ σαγήνῃ ἀνήγαγον. Οἱ δὲ ἄλιεῖς οὐ μετρίως ἐβαρυνθύμουν, αὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ ἐναντία προστελήφουσιν. Εἰς δὲ τις ἐξ αὐτῶν γηραιὸς ἐξεῖπε· μὴ ἀχθώμεθα, ὃ ἐταῖροι· χαρῶς γάρ, ὥς ἔοικεν, ἀδελφὴ ἔστιν ἡ λύπη, καὶ ἡμᾶς ἔδει τοσαῦτα, προσηδυνθέντας, πάντως τι λυπηθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις, γινώσκοντας τὰς τοῦ βίου τύχας.

XXIX. Φονευτής.

Ἀνθρωπὸς τις φόνον ποιήσας, ἐδιώκετο ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος. Γνωμένου δὲ αὐτοῦ κατὰ τὸν ποταμὸν τὸν Νεῖλον, λείοντα ἰδὼν καὶ φοβηθεὶς, ἀνέβη εἰς δένδρον. Εὗρε δὲ δράκοντα ἐπάνω τοῦ δένδρου, καὶ πάλιν τοῦτον φοβηθεὶς ἔβηκεν ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν. Ἐν δὲ τῷ ποταμῷ προκόμενος αὐτὸν κατεθοινήσατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φονεῖς τῶν ἀνθρώπων, οὔτε γῆ, οὔτε ἀήρ, οὔτε ὕδατος σταιχτεῖον, οὔτε ἄλλος τόπος φυλάττει.

XXX. Κομπαστής.

Ἀνθρωπὸς τις ἀποδημήσας, ἦκε πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν χώραν. Φρουραττόμενος δὲ, ἐκπαυχάτο μεγάλως, ὥς ἀνδραγαθήσας εἰς διαφόρους τόπους. Ἐν δὲ τῇ Εὐδῶν ἔκρυσσε κήδημα μέγα πηδήσας, ὅπερ οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων δύναται πηδήσαι, καὶ μαρτυρᾷς.

ἔφασκεν ἔχειν εἰς τοῦτο. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν ἔφη αὐτῷ· ὦ οὐτός, εἰ τοῦτο ἀληθὲς ἐστὶν ἰδοὺ Ῥόδου, καὶ ἀποπήδησον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰάν μὴ πρόχειρος ᾖ πείρα τοῦ πράγματος, πᾶς λόγος ἄργος, περιττός ἐστι.

XXXI. Ἀδύνατα ἐπαγγελλόμενος.

Ἀνθρωπὸς τις πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ ἀπελπίσθη παρὰ τῶν ἱατρῶν, διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν δοῦναι αὐτοῖς, τοὺς θεοὺς παρεκίλει, καὶ ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς, λέγων· ὦ θεοὶ λαμπροὶ τε καὶ μέγιστοι, εἰάν τήν ὑγίαν μοι παρασχητε, ἑκατὸν βόας προσάξω ὑμῖν εἰς θυσίαν. Τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυρθανομένης, πόθεν σοι ταῦτα, εἰάν συμβῇ ὑγιάναι σε; πρὸς αὐτὴν ἐκείνος ἔφη· καὶ νομίξεις ἀναστῆναί με, ἵνα με ταῦτα οἱ θεοὶ ἀπαιτήσωσιν;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ φρόνως κατεπαγγέλλονται, ἀποτελεῖσαι δὲ ἔργον οὐ προσδοκῶσιν.

XXXII. Κακοπράγμων.

Ἄνθρωπος κακοπράγμων πρὸς τὴν γνῶσιν ἐν Δελφοῖς ἦκε, βουλόμενος τὸν θεὸν ἐκπειρᾶσαι. Καὶ δὴ λαβὼν στρουθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο σκεπάσας τῷ ἱματίῳ αὐτοῦ, καὶ ἀντικρὺ αὐτοῦ στὰς ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπηρώτησεν αὐτόν, τί ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, ἔμπνουν, ἢ ἀπνουν; βουλόμενος ὅτι εἰάν ἀπνουν εἴπῃ, ζῶν τὸ στρουθίον ὑποδεῖξῃ· εἰ δὲ ἔμπνουν, ἀποπνίξας προσενέγκῃ. Γνοὺς δὲ ὁ θεὸς τὴν κακότητα αὐτοῦ γνώμην, εἶπεν· ὥς θέλεις ποιήσον, ὦ

οὗτος· ἐν σοι γάρ ἐστι τὸ πρῶτον· θέλεις νικρὸν, θέλεις ζῶν, ἀπόδειξόν τοῦτο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρεγγχείρητον καὶ ἀλάθητόν ἐστιν.

XXXIII. Γεωργὸς καὶ Παῖδες αὐτοῦ.

Ἄνῃρ τῇ τέχνῃ γεωργὸς ὑπάρχων, μέλλων κα ταλῦσαι τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς γεωργικῆς, προσκαλεσάμενος ἔφη πρὸς αὐτούς· τεκνία, ἐγὼ τοῦ βίου ὑπεξέρχομαι· πλὴν ἄπερ μοι ὑπάρχει ἐν τῷ ἄμπελῳνι, εὐρίσκετε πάντα. Οἱ δὲ νομίσαντες θησαυρὸν τινα ἐνταῦθα ἔχειν, μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, λαβόντες δίκελλαν, ὄντας τε, κατέσκαψαν πᾶσαν τὴν γῆν ἐκ πόθου· καὶ τὸν μὲν θησαυρὸν οὐχ εὔρον· ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς κατασκαφθεῖσα, καὶ ὠφελῆθεισα, πολυπλασίονα τὸν καρπὸν ἀπέδωκε, καὶ πλοῦτον ἀνήνεγκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κόματος, θησαυρὸς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

XXXIV. Ἀλιεύς.

Ἀλιεὺς ἀλιευτικῆς ἀπειρος, ἀναλαβὼν αὐλοὺς καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλαυσσαν. Καὶ στάς ἐπὶ τινος πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ἠΐλει, νομίζων, πρὸς ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐξάλλεσθαι. Ὡς δὲ αὐτὸς ἐπὶ πολὺ διατεινόμενος οὐδὲν ἤνετο, ἀποθίμενος τοὺς αὐλοὺς, ἀνέειλε τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἡρπασεν. Ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ δικτύου, ὥς

εἶδεν αὐτοὺς πηδῶντας, ἔφη· ὦ κύκιστα ζῶα, ὅτι μὲν ἠΰλον, οὐκ ᾤρχεῖσθε· νῦν δὲ ὅτι πέπνυμαι, τοῦτο πράττετε.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ τοὺς παρὰ λόγον καὶ παρὰ καιρὸν τι πράττοντας.

XXXV. Ἀλιεῖς.

Ἀλιεῖς ἐπὶ ἄγρην ἐξελθόντες, καὶ πολὺν χρόνον κακοπαθήσαντες, καθεζόμενοι ἐτήκοντο τῷ λιμῷ, μηδὲν τι πέρας δυνάμενοι ἐκτελεῖσαι. Λυπούμενοι δὲ, ἐβούλοντο ἀναχωρῆσαι ἄπρακτοι. Καὶ ἰδοὺ θύνρος διακόμενος παρὰ μεγίστου ἰχθύος, ἀναπηδήσας εἰσῆλθε ἐν τῷ πλοίῳ αὐτῶν. Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ ἄλιεῖς, μετὰ χαρᾶς εἰσῆλθον ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐπώλησαν αὐτίκα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἃ μὴ τέχνη παρίσχει, ταῦτα τύχῃ διεβράβευσεν.

XXXVI. Φέναξ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν, ἠΰξατο τοῖς θεοῖς λέγων· ὅτι εἰν ὑγιάνω, ἑκατὸν βόας προσάξω ὑμῖν εἰς θυσίαν. Οἱ δὲ πειράζουσιν αὐτὸν βουλόμενοι, ῥάδιον ἀπεκατέστησαν. Ἐξαναστάς οὖν ὁ ἀνθρώπος, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, σιεατίνους ἑκατὸν ποιήσας βόας, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ κατέκλυσεν, εἰπὼν· ὦ δαίμονες, ἰδοὺ τὴν εὐχὴν ἀπετέλεσα. Οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτὸν ἀνταμύνασθαι, ὄναρ ἐπιστάντες αὐτῷ, εἶπον· ἀπελθε εἰς τὸν αἰγιαλόν, εἰς τόνδε τὸν τόπον, καὶ εὐρήσεις ἐκείσε χρυσοῦ τάλαντα ἑκατόν. Ὁ δὲ ἔξυπνος γενόμενος, μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἦλθεν εἰς

τὸν ὑποδειχθέντα αὐτῷ τόπον, δρομαῖος ψηλαφῶν τὸ χρυσίον. Περιπεσὼν δὲ ἐκῆϊσε ληστιαῖς στυγελήφθῃ ὑπ' αὐτῶν. Ὁ δὲ παρεκάλει αὐτοὺς λέγων. ἄφετέ με, καὶ ἐπιτιμῶ ὑμῖν χρυσοῦ χίλια τάλαντα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ψευθεῖς τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνουσι τὸ θεῖον.

XXXVII. Βάτραχοι αἰτοῦντες βασιλεία.

Βάτραχοι λυπούμενοι ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀναρχίᾳ, πρῆσβεις ἐπεμψαν, ἱκετεύοντες τὸν Δία, ὅπως αὐτοῖς βασιλεία παρασχη. Ὁ δὲ συνιδὼν αὐτῶν τὴν εὐήθειαν, ξύλον μέσον τῆς λίμνης ἔπηξε. Παραντίκα δὲ οἱ βάτραχοι τῷ φόβῳ συσπελλόμενοι, εἰς τὰ βῆθη ἑαυτοὺς κατέδυον. Χρόνου δὲ πολλοῦ παρωχηκότος, ὡς ἀκίνητον ἑώρων τὸ ξύλον, ἀπεβιάζοντο τὸν φόβον, καὶ εἰς τοσοῦτον κατεφρόνησαν αὐτοῦ, ὥστε ἐπιβαίνειν καὶ ἐπικαθέζεσθαι τοῦτο. Μὴ ἀξιοῦντες δὲ τοῦτον ἔχειν βασιλεία, ἐκ δευτέρου ἦλθον πρὸς τὸν Δία, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἀλλάξαι αὐτόν. Ὁ δὲ δέδωκεν αὐτοῖς ἔγγελον. Ἰδόντες δὲ καὶ τοῦτον τὴν εὐήθειαν, οὐκ ἀπεδέξαντο αὐτόν. Ἦλθον οὖν ἐκ τρίτου πρὸς τὸν Δία, ὅπως καὶ τοῦτον ἀλλάξη. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν ἐπεμψεν αὐτοῖς εὐθύς. Συλληφθέντες οὖν οἱ βάτραχοι, εἰς καὶ εἰς ἡσθίετο παρὰ ταύτης.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι θεῶ πείθεσθαι, καὶ μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας καὶ ταρσοποιούς.

XXXVIII. Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ἐνέμοντο ἐν λίμνῃ. Ἐν ἡμέραις δὲ τοῦ θέρους ἐξηράνθη ἡ λίμνη, καὶ καταλείψαντες ἐκείνην, ἄλλην ἐπεζήτουν. Παραχρῆμα οὖν ἐνέτυχον φρέατι βαθεῖ. Εἶπε δὲ ὁ ἑτερος τῷ ἑτέρῳ· συγκατέλωμεν ἐνταῦθα, ὦ φίλε. Τπολαβὼν δὲ ὁ ἑτερος ἀντεῖπεν· ἐάν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὑδωρ ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀνελθεῖν;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς ἀπερискέπτως προσέρχεται τοῖς πράγμασι.

XXXIX. Βόες καὶ Ἀμαξαι.

Βόες ἄμαξαν εἰλκον. Τοῦ δὲ ἄξονος τρυζόντος, ἐπιστραφέντες ἔφησαν πρὸς αὐτόν· ὦ οὔτος, ἡμῶν τὸ ὄλον βάρος φερόντων, σὺ τί κράζεις;

Οὕτως καὶ ἔνιοι, ἑτέρων μοχθούτων, αὐτοὶ προσποιῶνται κάμνειν.

XL. Γυνὴ καὶ Παῖς αὐτῆς.

Βοτῆρων ἐπ' ἀγρῷ θυόντων αἶγα, τοὺς σύνεγγυς ἐκάλεσαν. Σὺν αὐτοῖς δὲ ἦν καὶ γυνὴ πενιχρά, μεθ' ἧς καὶ ὁ παῖς αὐτῆς. Προϊούσης δὲ τῆς εὐωχίας, τὸ παιδίον ὀγκωθὲν τὴν γαστέρα ἐκ τῶν κρεῶν, ὀδυνάμενον ἔλεγεν· ὦ μήτηρ, τὰ σπλάγχνα μου. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ εἶπεν· οὐχὶ τὰ σὰ, τέκνον, αἶ δὲ κατέφαγες.

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα χρεωφιλῆτην, ὅστις ἐτοιμῶς τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ὅταν ἀπατηθῇ ταῦτα, οὕτως ἄχθεται, ὥστερ ἐάν οἴκοθεν ταῦτα εἰδῇ.

XLI. Βουκόλος.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. Περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον, διέτριβεν ἐρευνῶν. Ὡς δὲ οὐδὲν εὐρεῖν ἐδυνήθη, ἠῤῥατο τῷ Διὶ οὕτως, ὅτι, ἐὰν τὸν κλέπτην τὸν λαβόντα τὸν μόσχον ὑποδείξῃς μοι, ἔριφόν σοι εἰς θυσίαν προσάξω. Καὶ δὴ διαρχομένου αὐτοῦ εἰς τινα δρόμον, εὐρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν ταιούτον μόσχον. Ἐμφοβος οὖν γενόμενος, καὶ μεγάλως δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δοῦναι, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρῃσω, νυνὶ δὲ ταῦτόν σοι θύσω, ἐὰν τὰς χεῖρας τοῦ κλέπτου, ἦγουν τοῦ λέοντος, ἐκφύγω.

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς αὖ ἐπ' ἀνδρῶν δυστυχοῦντων, οἵτινες ἀπσρούμενοι εὗχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

XLII. Γεωργοῦ παῖς καὶ Ὅρις.

Γεωργοῦ παῖδα ὄφις ἐρπύσας ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ ἀπὸ τούτου δεινοπαθήσας, πέλεκυν ἔλαβε, καὶ παραγενόμενος εἰς τὸν φωλὸν αὐτοῦ, εἰστέκει παρατηρούμενος, ὅπως ἂν ἐξίη, εὐθὺς αὐτὸν πατάξειν. Παρακλύσαντος δὲ τοῦ ὄφιος, κατενεγκὼν τὸν πέλεκυν, τοῦ μὲν διήμαρτε, τὴν δὲ παρακειμένην πέτραν διέκοψεν. Εὐλαβηθεὶς δὲ ὕστερον, παρεκάλει, ὅπως διαλλαγῇ αὐτῷ. Ὁ δὲ εἶπεν· ἄλλ' οὔτε ἐγὼ δύναμαι σοι διαλλαγῆναι, ὁρῶν τὴν κεχαραγμένην πέτραν, οὔτε σὺ ἐμοί, ἀποβλέπων εἰς τὸν τοῦ παιδὸς τάφον.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι οὐ φά-
διως τὰς μεταλλάγας ἔχουσι.

XLIII. Γεωργός καὶ Κύνες.

Γεωργός τις, χειμῶνος ὄντος, ἐναπολειφθεὶς ἐν
τῷ προαστείῳ αὐτοῦ, ἀπορῶν τροφῆς, ἐπεὶ οὐκ ἐδύ-
νατο προελθεῖν, καὶ ἑαυτῷ τροφήν πορίσαι, τὰ
πρόβατα αὐτοῦ κατέφαγεν. Ἐπεὶ δὲ ὁ χειμὼν ἐτι
ἐπέμεινε, καὶ τὰς αἰγας καταθοινήσατο. Ἐκ τρίτου
δὲ, ὡς οὐδεμία ἄνεσις ἐγένετο, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀροτῆ-
ρας βόας ἐχώρησεν. Οἱ δὲ κύνες θρασυμένοι τὰ γι-
νόμενα, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους· παρελθῶμεν ἐν-
τεῦθεν· ὡς ὁρῶμεν γάρ, ὅτι ὁ κύριος ἡμῶν τοὺς
ἐργαζομένους βόας οὐκ ἐλέησεν, ἡμῶν πῶς φέισεται;
Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τούτους μάλιστα ἐκφεύγειν
καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, οἵτινες οὐδὲ τῆς κατὰ τῶν οἰ-
κίων ἀδικίας ἀπέχονται.

XLIV. Γυνή καὶ Θεράπαινα.

Γυνή χήρα φιλεργὸς θεραπαινίδας ἔχουσα, ταύ-
τας εἰώθει νυκτὸς ἐπὶ τὰ ἔργα διεγείρειν πρὸς ἀλε-
κτοροφωνίαν. Αἱ δὲ συνεχῶς καταπονοῦμεναι, ἔγνω-
σαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀλέκτορα ἀποπνέσαι·
ἐκείνον γὰρ φόνιο τῶν κακῶν αἴτιον εἶναι, νύκτωρ
ἐγείροντα τὴν δέσποιναν. Τούτου γοῦν γενομένου,
ἡ κυρία αὐτῶν νυκτιάτερον, ἤγουν ταχυνώτε-
ρον, αὐτὰς ἤγειρεν, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτροδό-
κων ὥραν.

Οὕτω πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ ἴδια βουλευματα
κακῶν αἴτια γίνονται.

XLV. Γυνή Μάγος.

Γυνή μάγος ἐπωδάς καὶ καταθέσεις θείων μηχανμάτων ἐπαγγελλομένη, διετίλει πολλά τελοῦσα, ἐκ τούτων οὐ μικρὰ βίῳ πορίζουσα. Ἐπὶ τούτοις γραψάμενοι τινες αὐτὴν, ὥς κενοτομοῦσαν ἐπὶ τὰ θεῖα, εἰς δίκην ὑπήγαγον, καὶ κατηγορήσαντες, κατεδίκασαν αὐτὴν θανάτῳ. Θεασάμενος δὲ τις αὐτὴν ἀπαγομένην ἐκ τῶν δικαστηρίων, ἔφη αὐτῇ· οὐ τὰς τῶν δαιμόνων ὁργὰς ἀποτρέπειν ἐπηγγέλλου; πῶς οὐδὲ ἀνθρώπους πείσαι ἡδυνήθης;

Ὁ λόγος οὗτος πρὸς ἀπατεῶνας, καὶ μεγάλα ὑποσχομένους; εἴτα οὔτοι ἐν μικροῖς ἐλέγχονται.

XLVI. Γραῦς καὶ Ἰατρός.

Γυνή πρεσβύτις τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα, ἱατρόν τινα ἐπὶ μισθῷ ἱατρεῦσαι αὐτὴν παρεκάλει, στοιχήσασα αὐτὸν ἐνώπιον μαρτύρων, ὅτι εἰάν θεραπεύσῃ αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, πολὺν λήψεται παρ' αὐτῆς τὸν μισθόν· εἰάν δὲ μὴ θεραπεύσῃ, ἐπιμείνῃ δὲ ἡ ἀρρώστια, μηδὲν αὐτῷ παράσχη. Καὶ οὕτως γενομένου, ὅσον ὅσον ὁ ἱατρός ἐπειθίει τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς τὴν ἰατρειάν, κατ' ὀλίγον ὀλίγον τὰ προσόντα αὐτῇ ἔκλεπτε. Μετ' οὐ πολὺ δὲ θεραπεύσας αὐτὴν, ἐζήτει τὸν στοιχηθέντα μισθόν. Ἀναβλέψασα τοίνυν ἡ γραῦς, οὐδὲν τῶν προσόντων αὐτῇ εἰδῆσατο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς. Ὡς οὖν ἐπέμενεν ὁ ἱατρός ἐκβιάζων αὐτὴν, ἐκείνη δὲ ἀνεβάλλετο, ἀπήγαγεν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Στάσα οὖν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφη· ὁ ἄνθρωπος οὗτος, καθὼς λέ-

γει, ἀλήθειαν λέγει· ἐπηγγελιάμην γὰρ δοῦναι αὐτῷ τὸν μισθόν, εἰ καλῶς ἀναβλέψω· εἰ δὲ ἐπιμύνω τῇ ἀρρώστια, ἵνα μηδὲν παρέξω αὐτῷ. Νῦν οὖν φάσκει, ὅτι ἐθεραπεύθην· ἐγὼ δὲ τοῦναντίον λέγω παθεῖν με· ὅταν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, τότε καὶ σκευὴ διάφορα, καὶ χρήματα ἔβλεπον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου· νυνὶ δέ, ὅτε αὐτὸς φάσκει βλέπειν με, οὐδὲν δύναμαι ὅρτι θεάσασθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

XLVII. Γυνὴ καὶ Ὅρνις.

Γυνὴ χήρα ὄρνιν εἶχε, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὠδὸν τίκτουςαν. Ἐπέλαβε δὲ ἡ γυνή, ὅτι εἰς πλείονας κριθὰς δώσει τῇ ὄρνιθι, τέξεται δις τῆς ἡμέρας. Ἡ δὲ τοῦτο ποιήσασα, καὶ πλόνος τῆς ὄρνιθος καὶ λιπαρᾶς γενομένης, εὐδὲ τὸ ἄπαξ ἔτικτεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν, μειζόνων ἐπιθυμοῦντες, καὶ τὰ προσόντα ἀπώλεσαν πολλοί.

XLVIII. Γαλῇ καὶ Ἀφροδίτῃ.

Γαλῇ ἐρασθεῖσα νεανίσκου τινὸς εὐπρεποῦς, ἠϋξάτο τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅπως αὐτὴν μεταμορφώσῃ εἰς γυναῖκα. Καὶ δὴ ἐλήθασα αὐτὴν ἡ Θεὸς, μεταποιήσατο αὐτὴν εἰς κόρην εὐειδῆ. Ἐρασθεὶς οὖν ὁ νεανίσκος τοῦ καλλοῦς αὐτῆς, ἀπήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καθεζομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἡ Ἀφροδίτη γινῶναι βουλομένη, εἰ μεταβα-

λοῦσα τὸ σῶμα, καὶ τὸν τρόπον ἥλλαξε, μὺν εἰς τὸ μέυον καθῆκεν. Ἡ δὲ ἐπιλαθομένη τῶν παρόντων, ἀναστῶσα ἀπὸ τῆς κοίτης, τὸν μὺν κατεδίωκε, καταφαγεῖν ἐθέλουσα. Ἀγανακτήσασα δὲ ἡ Θεός, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἰδίαν φύσιν ἀπεκατέστησεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φύσει πονηροὶ, κἄν τὴν φύσιν ἀλλάξωσι, τὸν γοῦν τρόπον οὐκ ἀλλάσσουνσι.

XLIX. Γαλῆ.

Γαλῇ εἰσελθοῦσα εἰς χαλκίως ἐργαστήριον, τὴν ἐκεῖ κειμένην ῥίνην περιέλειχε. Συνέβη δὲ ἐκτριβομένης τῆς γλώσσης, πολὺ αἷμα φέρεσθαι. Ἡ δὲ ἐτέσπετο, ὑπονοοῦσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖσθαι, μέχρι παντελῶς ἀπέβαλε τὴν γλῶσσαν.

Ὁ λόγος εἴρηται πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἐαυτοὺς καταβλάπτοντας.

L. Γέρων καὶ Θάνατος.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἄρας, πολλὴν ἐβάδισεν ὁδόν. Κακοπιακῶς δὲ, καὶ ἀποθέμενος τὸν φόρτον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ θανάτου φανέντος, καὶ πυνθανομένου, δι' ἣν αἰτίαν αὐτὸν ἐπεκαλεῖτο, ὁ γέρων ἔφη· ἵνα τὸν φόρτον μοι ἄρης.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πῶς ἄνθρωπος φιλοζωεῖ, εἰ καὶ δυστυχεῖ λίαν, κἄν καὶ μυρίους κινδύνους ὑποστῇ.

LI. Γεωργὸς καὶ Τύχη.

Γεωργὸς τις χρυσίον εὐρῶν ἐν γαίῃ σκάπτων, ἔκτριφε τὴν γῆν καθήμεραν, ὥς εὐεργετηθεὶς παρ'

αὐτῆς. Τούτῳ δὲ ἐπιστάσα ἡ τύχη φησίν· ὦ οὐ-
τος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προστίθεις, ἀπερ ἐγώ
σοι δέδωκα, πλουτίσαι βουλομένη σε; ἂν γὰρ ὁ
καιρὸς μεταλλάξῃ τὴν φύσιν, καὶ εἰς ἄλλας χρεῖας
μοχθηρὰς ἀναλώσῃ, πάλιν τὴν τύχην μέμψῃ.

Ὁ λόγος διδάσκει, ὅτι χρὴ γινώσκειν τὸν εὖερ-
γέτην, καὶ τούτῳ χάριτας ἀποδιδόναι.

LII. Γεωργοῦ παῖδες.

Γεωργοῦ παῖδες ἐστασίαζον. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶν
παραινῶν αὐτοὺς, οὐκ ἠδύνατο αὐτοὺς διαλλάττε-
σθαι ἐν λόγοις. Ἐγὼ οὖν διὰ πραγμάτων αὐτοὺς
πείσαι. Καὶ δὴ καθημένων αὐτῶν, προσέταξε ῥάβ-
δους αὐτῶ κομίσαι. Ἐνεχθεισῶν δὲ τῶν ῥάβδων, λα-
βὼν ταύτας, ἐποίησεν αὐτὰς δέσμην μίαν, καὶ ἐκέλευ-
σεν τοὺς παῖδας ἓνα ἕκαστον λαβεῖν τὴν δέσμην, καὶ
συνθλίψαι. Οἱ δὲ δοκιμάσαντες, οὐκ ἠδυνήθη-
σαν. Ὑστερον δὲ λύσας αὐτὰς, ἔδωκεν ἑκάστῳ μίαν
κλάσαι. Οἱ δὲ διὰ τὰχὺς τοῦτο ἐποίησαν. Τότε
λέγει αὐτοῖς ὁ πατὴρ αὐτῶν· οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὦ
τεκνία μου, ἐάν μοι ἔσεσθε ὁμοφρονοῦντες, ὡκατα-
γώνιστοι καὶ ἀχείρωτοι ἔσεσθε τοῖς ἐχθροῖς. Ἐάν
δὲ μένετε στασιάζοντες καὶ φιλονεικοῦντες, εὐχερῶς
ἔσεσθε εὐάλωτοι.

LIII. Δελφῖνες καὶ Κωβιός.

Δελφῖνες καὶ φάλαιναί πρὸς ἀλλήλους ἐμάχον-
το. Ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς μάχης κορυφουμένης, κω-
βιδὴς ἀνέδυ, ἔστι δὲ οὗτος μικρὸς ἰχθύς, καὶ ἐπει-
ρᾷτο αὐτοὺς διαλλάττειν. Εἷς δὲ τις τῶν δελφίνων

ὑπολαβὼν ἔφη πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ἡμῖν ἀνεκτότερόν ἐστι μαχομένοις ὑπὲρ ἀλλήλων διαφθαρῆναι, ἢ σοῦ διαλλακτοῦ τυχεῖν.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες, ὅταν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσί τινες εἶναι.

LIV. Δημάδης ῥήτωρ.

Δημάδης δ' ῥήτωρ δημηγορῶν ποτε ἐν Ἀθήναις, ἐκείνων δὲ αὐτὸν μὴ προσεχόντων, μᾶλλον ἐπέκειντο Αἰσώπειον μῦθον εἰπεῖν, ἄρξάμενος ἔλεγε· Δημητρά, καὶ χελιδὼν, καὶ ἔγχελος ἐν ὁδῷ ἐβλάδιζον. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τινα ποταμὸν, ἡ μὲν χελιδὼν ἔπτη, ἡ δὲ ἔγχελος κατέδυ. Ἡ οὖν Δημήτρα τί ἔπαθεν, ἐρωτησάντων αὐτῶν, ἔφη· κεχόλωτα ἡμῖν, οἵτινες τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐάσαντες, Αἰσώπειον μῦθον ἀνέχεσθε.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοί εἰσιν, ὅσοι τῶν μὲν ἄλλων ἀναγκαίων ὀλιγωροῦσι, τὰ δὲ πρὸς ἡδονὴν μᾶλλον αἰροῦνται.

LV. Κυνόδηκτος.

Δηχθεὶς τις ὑπὸ κυνός, περιῆει ζητῶν τὴν τοῦτον ἰάσασθαι δυνάμενον. Καὶ τις τῶν παρατυχόντων ἀκούσας, ἔφη αὐτῷ· ὦ οὗτος, εἰ θέλεις σώζεσθαι, λαβὼν ἄρτον, τὸ αἷμα ἐκμάξας τῆς πληγῆς, τῷ θακόντι κυνὶ ἐπίδος. Ὁ δὲ γελάσας, ἔφη· ἀλλ' εἰς τοῦτο πράξω, δέον ἐστίν, ἵνα ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῇσμαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ποτηρία δελεαζόμενοι ἔτι μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύ-

LVI. Διογένης ὁδοιπορῶν.

Διογένης ὁ κυνικός ὁδοιπορῶν, ὥς ἐγένετο κατὰ
 τινα ποταμὸν πλημμυροῦντα, εἰστήκει ἀμνηχανῶν.
 Εἰς δέ τις τῶν διαβιβάζων εἰθισμένον θεασάμενος
 αὐτὸν διαποροῦντα, προσελθὼν, καὶ ἀράμενος αὐ-
 τοῦ τὴν φιλοφροσύνην, διεπέρασεν αὐτόν. Ὁ δὲ
 εἰστήκει τὴν αὐτοῦ περίαν μεμφόμενος, δι' ἣν ἀμεί-
 ψασθαι τὸν εὐεργέτην οὐ δύναται. Ἔτι δὲ αὐτοῦ
 ταῦτα διανοουμένου, ἐκεῖνος θεασάμενος ἑτερον ὁ-
 δοιπόρον διελθεῖν μὴ δυνάμενον, προσδραμὼν καὶ
 αὐτὸν διεπέρασε. Καὶ ὁ Διογένης προσελθὼν αὐ-
 τῷ εἶπεν· ἄλλ' ἔγωγε οὐκέτι σοι χάριν ἔχω ἐπὶ τῷ
 γεγονότι· ὁρῶ γάρ, ὅτι οὐ κρίσει, ἀλλὰ νόσφ' αὐ-
 τοῦ ποιεῖς.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μετὰ τῶν σπουδαίων καὶ
 τοὺς ἀνεπιτηδεῖους εὐεργετοῦντες, οὐκ εὐεργεσίως
 δόξαν, ἀλογιστίαν δὲ μᾶλλον ὀφλισκάνουσι.

LVII. Ὁδοιπόροι καὶ Ἄρκτος.

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. Καὶ δὴ
 ἄρκτου αὐτοῖς συναντησάσης, ὁ μὲν εἰς φοβηθεὶς
 ἐπὶ τὸ δένδρον ἀναβὰς, ἐκρύβη ἐν αὐτῷ· ὁ δὲ ἑτε-
 ρος περιγενέσθαι αὐτῆς μὴ δυνηθεὶς μόνος, ὥς εἶ-
 δεν αὐτὸν κυριευόμενον παρὰ τῆς ἄρκτου, πεσὼν
 ἐπὶ τὴν γῆν, προσεποιεῖτο τεθνάναι. Ἐλθούσης δὲ
 αὐτῆς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ὥσφραίνετο διὰ τοῦ
 φύγχους τῶν ἀκοῶν αὐτοῦ καὶ τῶν φρενῶν. Ὁ δὲ
 τὰς ἀναπνοὰς αὐτοῦ ἐκράτει εὐτόνοιας. Ἡ δὲ ἄρκτος
 ὑπολαβοῦσα νεκρὸν αὐτὸν ὑπάρχειν, ἀπῆει· φασὶ

γὰρ, ὅτι νεκροῦ ἢ ἄρκτος οὐχ ἄπεται. Ἀπαλλὰ γείσης δὲ αὐτῆς, ὁ ἔτερος κατυβάς ἀπὸ τοῦ θάνδρον, ἐπυνθάνετο, τί ἂν πρὸς τὸ οὗς ἐλάλει αὐτῷ ὁ ἄρκτος. Ὁ δὲ εἶπεν· ὅτι ἔφη πρὸς με ἡ ἄρκτος, ὥστε ἀπὸ τοῦ νῦν τοιοῦτοις μὴ συνοδοιπορεῖν φίλοις, οἳ ἐν κινδύνοις οὐ παραμένουσιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ συμφοραὶ δοκιμάζουσιν. Ἡ, ἀπέχεσθαι χρητῶν φίλων, οἵτινες ἐν κινδύνοις οὐ βοηθοῦσιν, οὐδὲ παραμένουσι.

LVIII. Ἐχθροί.

Λίθοι τινὲς πρὸς ἀλλήλους ἐχθρὰν ἔχοντες, ἐν μιᾷ νῆϊ ἔπλεον. Βουλόμενοι δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διαζεύχθαι, ὥρμησεν ὁ μὲν εἰς ἐπὶ τὴν πρῶραν, ὁ δὲ ἔτερος ἐπὶ τὴν πρύμναν, καὶ ἐνταῦθα ἔμενον. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ καταλαβόντος, καὶ τῆς νηὸς καταποντίζεσθαι μαλλούσης, ὁ ἐπὶ τῇ πρύμνῃ καθημένος ἐπυνθάνετο, τῷ κυβερνήτῃ λέγων· ὦ οὗτος, ποῖον μέρος μέλλει πρότερον καταποντίζεσθαι τοῦ σκάφους; τοῦ δὲ εἰπόντος, ἡ πρῶρα, ἔφη· ἀλλ' ἔμοιγε οὐκέτι λυπηρὸς ὁ θάνατος ἔσται, εἴγε ὁρᾷν μέλλω τὸν ἐχθρόν μου προαποπνιγόμενον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μῆνιν αἰροῦνται τὸ πρῶτον ἰδεῖν αὐτοὺς ἐπὶ συμφορᾷ, διὰ τὴν δυσμένειαν· ἔπειτα καὶ αὐτοὶ μετὰ ταῦτα ἐάν τι δεινὸν πάσχουσιν, ὑπομένουσι.

LIX. Κάλαμος καὶ Ἑλαία.

Διὰ καρτερίαν, καὶ ἡσυχίαν, καὶ ἰσχὺν, κάλα-

μος καὶ ἐλαία ἤριζον. Τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὥς ἀδύνατός ἐστι, καὶ ῥαδίως ὑποκλίνεται πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ καλάμος οὐδὲν ἐφθάρχετο. Καὶ μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἀνέμου ἰσχυροῦ γενομένου, ὁ μὲν καλάμος σεισθεὶς καὶ ὑποκλιθεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως διεσώθη· ἡ δὲ ἐλαία φίσσωθεῖσα, ἐπειδὴ ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, τῇ βίᾳ κατεκλάσθη, ἥλεγξεν αὐτήν, ὅτι ματαίως καὶ μάτην ἐπαίρεται ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει.

Ὁ μῦθος δηλοῦ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ πρὸς τὸν καιρὸν καὶ τοὺς κρείττονας αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι κρείττονές εἶαι τῶν πρὸς μείζονας φιλονεικούντων. Ἢ, ὅτι οὐ δεῖ τοῖς κρείττοσιν ἀντιπύπταιν.

LX. Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος.

Δύο νεανίσκοι ἐν ταυτῇ κρέας ὠνήσαντο. Καὶ δὴ τοῦ μαγείρου περισπασθέντος, εἰς ἐξ αὐτῶν ἀφελόμενος μέρος τι τοῦ κρέατος, εἰς τὸν τοῦ ἑτέρου κόλπον καθήκεν. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ μάγειρος, καὶ ἐπιζητῶν αὐτό, ὁ μὲν εἰληφώς, ὤμνυε μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι. Καὶ ὁ μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακοτεχνίαν αὐτῶν, ἔφη· ἀλλὰ κἄν ἐμὲ λάθητε, τῷ ἐπιπορευμένῳ θεῷ οὐκ ἀγνοηθήσεσθε.

Ὁ μῦθος δηλοῦ, ὅτι κἄν ἀνθρώπους διακροσάμεθα ἐπιποκοῦντες, ἀλλὰ θεὸν οὐδαμῶς· ἐπὶ ὅρῳ γὰρ τὸ θεῖον.

LXI. Λάμαλις καὶ Βοῦς.

Λάμαλις βοῦν ὄρωσα ἐργαζόμενον, ἰταλάνιζεν αὐτὸν ἐπὶ τῷ κόπῳ. Ἐπειδὴ δὲ ἰορτὴ κατέλαβε,

τὸν βοῦν ἀπολύσαντες, τὴν δάμαλιν ἐκράτησαν τοῦ σφάξαι. Ἴδὼν δὲ ὁ βοῦς ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτὴν εἶπεν· ὦ δάμαλις, διὰ τοῦτο ἤργεις, διότι ἐμελλες ἀργίως τυθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῷ ἀργοῦντι κίνδυνος μένει.

LXII. Παῖς καὶ Τύχη.

Ἐγγὺς φρέατος παῖς τις ἐκοιμᾶτο. Ἐπιστῶσα δὲ αὐτῷ ἡ Τύχη, ἐβόα· ἀνάστα καὶ ἀπελθὲ ἐντεῦθεν, μὴ πως κάτωθεν τοῦ φρέατος πείσῃς, καὶ ἐμὲ τὴν τύχην καταμύμψωνται πάντες.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις σφαλλόμενοι πράττοντες κακῶς, περιπίπτομεν κινδύνους, καὶ μεμφόμεθα τὴν τύχην.

LXIII. Ἐλαφος.

Ἐλαφος πηρωθεῖσα τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν, παρεγένετο εἰς τινα αἰγιαλὸν, καὶ ἐνταῦθα ἐνέμετο, τὸν μὲν ὀλόκληρον ὀφθαλμὸν πρὸς τὴν γῆν ἔχουσα, καὶ τὴν τῶν κυνηγῶν ἔφοδον παρατηρουμένη, τὸν δὲ πεπηρωμένον πρὸς τὴν θάλασσαν· ἐνθεν γὰρ οὐδένα κίνδυνον ἐφωρᾶτο. Καὶ δὴ τινες παραπλέοντες ἐκείνον τὸν τόπον, καὶ θεασάμενοι αὐτὴν, κατευστοχήσαντο, ἥγουν κατετόξευσαν. Ἐπεὶ δὲ ἐλείποψύχει, εἶπε πρὸς ἑαυτὴν· ἀλλ' ἔγωγε ἀθλία, ἥ τις τὴν γῆν, ὥς ἐπὶ βούλον, ἐφυλαττόμην, πολὺ δὲ χαλεπωτέραν ἔσχον τὴν θάλασσαν, ἐφ' ἣν κατέφυγον.

Οὕτω πολλάκις περὶ τὴν ἡμετέραν ὑπόληψιν τὰ μὲν χαλεπὰ τῶν πραγμάτων δοκοῦντα εἶναι, ὡφελίμως εὐρίσκονται· τὰ δὲ σωτήρια νομιζόμενα ἐπιβλαβῆ.

LXIV. Ἐλαφος καὶ Λέων.

Ἐλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα, ἐγένετο πατὰ τὴν σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦν λέων· ἐνταῦθα εἰσιούσα κρυβησομένη, συλληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ λέοντος, καὶ ἀναιρουμένη, ἔφη· βαρυθαίμων ἐγώ, ἦτις ἀνθρώπους φεύγουσα ἐμαυτὴν θηρίῳ ἐνεχειρισάμην.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων, διὰ φόβον ἐλατόνων κινδύνων ἑαυτοὺς εἰς μείζονα κακὰ εἰσίσιν.

LXV. Ἐλαφος καὶ Ἀμπελος.

Ἐλαφος διωκομένη ὑπὸ κυνηγῶν, ἐκρύβετο ἐπὶ τινὰ ἄμπελον. Διελθόντων δὲ τῶν κυνηγῶν, κατήσθιε τραφεῖσα τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. Εἰς δὲ τις τῶν κυνηγῶν στραφεὶς, καὶ θεασάμενος, ᾧ εἶχε ἀκοντίῳ βαλὼν, ἔτρωσεν αὐτήν. Ἡ δὲ μέλλουσα ελεντιᾶν, στενάζουσα πρὸς ἑαυτήν ἔφη· δίκαια πάσχω, ὅτι τὴν σώσασάν με ἄμπελον ἠδίκησα.

Οὗτος δὲ λόγος λεχθεὶς ἂν κατ' ἀνδρῶν, οὔτινας τοὺς εὐεργέτας ἀδικοῦντες, ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

LXVI. Ἐλαφος καὶ Λέων.

Ἐλαφος δίψει συσχεθεῖσα, παρεγένετο ἐπὶ τινὰ πηγὴν τοῦ πιεῖν. Ἐν ᾧ δὲ ἔπινεν, εἶδε τὴν ἑαυτῆς σκιάν ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς κέρωσιν αὐτῆς εὐφραίνεται, δρῶσα τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ποικιλίαν· ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφόδρα ἤχθετο, καὶ ἐδυσφόρει, ὥς λεπτοῖς οὖσι καὶ ἀσθενέσιν. Ἔτι δὲ αὐτῆς διανοουμένης, λέων ἐπιφανὴς, ἤρξατο διώκειν αὐτήν, καὶ αὐτὴν εἰς φυγὴν τραπέψα, καταπολὺν αὐτοῦ προεῖχεν· ἄλλῃ γὰρ ἐλάφῳ ἐν τοῖς ποσὶ, λέον-

τος δὲ ἐν καρδίῃ. Καὶ μέχρις ἔν ἐν πεδίῳ ἐδιώκετο, ἀκατάληπτος ἦν ἡ ἔλαφος, ἐπεὶ προέειπεν· ἐπεὶ δὲ κατὰ τινα θρυμὸν καὶ ἠλώδη τόπον παρῆγεντο, συνέβη τοῖς κέρασιν αὐτῆς ἐμπλακῆναι τοῖς κλάδοις, καὶ μὴ δυναμένην τρέχειν, συλληφθῆναι ὑπὸ τοῦ λέοντος. Μέλλουσα δὲ ἀναιρεῖσθαι, ἔφη· δειλαία ἔγωγε, ἥτις ὑφ' ὧν ψόμην προδοθήσεσθαι, ὑπὸ τούτων ἐσωζόμην καὶ ἔχαιρον, οἷς δὲ σφόδρα ἐπιποίεισιν, ὑπὸ τούτων ἀπάλλωμαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁμοίως πολλὰκις τινὲς δοκοῦντες ἔχειν τι χρησίμον, λανθάνουσιν ἑαυτοὺς βλαπτόμενοι δι' ἐκείνου. Ἡ οὕτως· Πολλὰκις ἐν κινδύνοις οἱ μὲν ὑποπτοὶ τῶν φίλων σωτήρες γίνονται, οἱ δὲ σφόδρα ἐμπιστευθέντες προδίδται.

LXVII. Αἰλουρος καὶ Μῦες.

Ἐν τινὶ οἰκίᾳ πολλοὶ μῦες ἦσαν. Αἰλουρος δὲ τοῦτο γνούς ἤκεν ἐνταῦθα· καὶ συλλέγων ἕνα καὶ ἕνα κατήσθιεν. Οἱ δὲ μῦες συνεχῶς ἀναλισκόμενοι, εἶπον πρὸς ἑαυτοὺς· ἔτοιμοι κατέλωμεν αὐτὸν, καὶ ἐπὶ τῶν ὀπῶν δύνωμεν, ἵνα μὴ πακτελῶς ἀπολεσθώμεν· τοῦ γὰρ αἰλούρου μηκέτι δυναμέκου ἀφικνεῖσθαι ἐκείσε, ἡμεῖς διασωθήσόμεθα. Ὁ δὲ μὴ δυνάμενος αὐτῶν ἀφικεῖσθαι, δεῖν ψήθη καὶ ἔγνω δι' ἐπινοίας καὶ μηχανῆς αὐτοὺς ἐκκαλεῖσθαι. Ἀναβὰς γὰρ ἐπὶ τινα πᾶσσαλον, καὶ ἑαυτὸν ἔνθεν ἀποκρημίσας τε καὶ κρεμάσας, προσεποιεῖτο αὐτὸν γινῆναι. Τῶν δὲ μῶν τις παρακύνσας ὡς ἐθιόσατο αὐτὸν, ἔφη· ὦ οὗτος, κἄν θύλαξ γίγη σὺ, οὐ προελευσόμεθά σοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκ εἰ αὐτῶν ταῖς ὑποκρίσεισιν ἐξαπατῶνται.

LXVIII. Μυῖαι.

Ἐν τινι ταμιεῖᾳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι περιτᾶσαι κατήσθιον· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίσταντο. Ἐμπαγόντων δὲ αὐτῶν τῶν παδῶν, ὥς οὐκ ἠδύναντο ἀναπτῆναι, ἀποπνιγόμεναι ἔφασαν· ἄθλιαί ἡμεῖς, αἱ διὰ βραχεῖαν ἡδονὴν ἀπολλύμεθα.

Οὕτω πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

LXIX. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηξ.

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων ὠρχήσατο πίθηξ, καὶ εὐδοκιμήσας, βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη. Ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθορήσασα, ἐθεάσατο ἔν τινι πάγῃ κρείας κείμενον. Ἀγαγοῦσα οὖν αὐτὸν ἐνταῦθα, ἔλεγεν, ὥς εὐροῦσα τοῦτο, αὕτη, κατὰ τὸν νόμον, οὐκ ἐχρήσατο διὰ τὴν βασιλείαν, τὸ γέρας δὲ αὐτῇ τῆς βασιλείας τετήρηκε· καὶ παρήνει αὐτῷ, ὥς ἂν τοῦτο αὐτὸς λάβῃ. Τοῦ δὲ ἀμεταμελήτως ἐλθόντος, καὶ ὑπὸ τῆς πάγης συλληφθέντος, ᾗτις παρ' αὐτοῦ ἡ Ἀλώπηξ, ὥς δολιχάσασα καὶ ἐνεδρεῦσασα αὐτῷ. Ἐκείνη δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· ὦ πίθηκε, σὺ τοιαύτην μοίραν, τύχην ἔχων, τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύεις;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ τοῖς πράγμασιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες, ἐπὶ τῷ δυστυχεῖν καὶ γέλωτι ὀφλισκάνουσιν.

LXX. Ὄνος, Ἀλεκτρυὼν καὶ Λέων.

Ἐν τινι ἐπαύλῃ ὄνος καὶ ἀλεκτρυὼν ἦσαν. Λέων δὲ λιμῶντων, ὥς ἐθιάσατο τὸν ὄνον, οἷός τε ἦν, εἰσελθὼν ἡμέλλε καταθοιγήσασθαι. Περὶ δὲ τὸν ψόφον ἀλεκτρυόνος φθιγεξαμένου καταπτήξας, φασὶ γὰρ τοὺς λέοντας πτύρεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων φωνάς, εἰς φυγὴν ἐτράπη· καὶ ὁ ὄνος ἀναπτρωθεὶς κατ' αὐτοῦ, εἶγε ἀλεκτρυόνα ἐφοβήθη, ἐξήλθεν ὥς ἀποδιώξων αὐτόν. Ὁ δὲ, ὥς μακρὰν ἐγένετο, κατέφαγεν αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ταπεινοὺς μὲν τοὺς ἑαυτῶν ἐχθροὺς ὀρῶντες, καὶ διὰ τοῦτο καταθρασυνόμενοι, λανθάνουσιν ὑπ' αὐτῶν ἀναλισκόμενοι.

LXXI. Πίθηκος καὶ Κάμηλος.

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ἀναστάς ὤρχεϊτο. Σφόδρα δὲ αὐτοῦ εὐδοκιμοῦντος, καὶ ὑπὸ πάντων σημαιομένου, κάμηλος φθονήσασα, διόπερ ἐξανασιῶσα, ἐπειρᾷτο καὶ αὐτὴ ὀρχεῖσθαι· πολλὰ δὲ αὐτῆς ἄτοπα ποιούσης, τὰ ζῶα ἀγανακτήσαντα, ῥοπάλοις αὐτὴν ἐξήλασαν.

Ὅλως πρὸς τοὺς διὰ φθόνον κρείττους ἀμιλλωμένους καὶ σφαλλομένους.

LXXII. Δέλφαξ καὶ Πρόβατα.

Ἐν τινι ποιμνῇ-προβάτων δέλφαξ εἰσελθὼν ἐνέμετο. Καὶ δὴ ποτε τοῦ ποιμένου συλλαμβάνοντος αὐτόν, ἐκκράγει τε καὶ ἀντέτεινε. Τῶν δὲ προβάτων αἰτιωμένων ἐπὶ τῷ βοᾷ, καὶ λεγόντων, ἡμᾶς

γὰρ συνεχῶς συλλαμβάνει, καὶ οὐ κρᾶζομεν, ἔφη πρὸς ταῦτα· ἀλλ' οὐχ ὁμοία γε τῇ ὑματέρῃ ἢ ἐμῇ σύλληψις· ὑμᾶς γὰρ ἡ διὰ τὰ ἔρια ἀγρεύει, ἡ διὰ τοὺς ἄρνας, ἐμὲ δὲ διὰ τὸ κρέας.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι εὐκότως ἐκεῖνοι ἀνομιώζουσιν, οἷς κίνδυνος οὐ περὶ χρημάτων ἐστίν, ἀλλὰ περὶ σωτηρίας.

LXXIII. Κίχλα

Ἐν τινι μυρίνῃ κίχλα ἐνέμετο· διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίστατο. Ἰξευτὴς δὲ παρατηρησάμενος ἐμφιλοχωροῦσαν, ἱξεύσας συνέλαβε. Καὶ δὴ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, ἔφη· δειλαία ἐγώ, ἥτις διὰ τροφῆς γλυκύτητα σωτηρίας στερίσκομαι.

Ὁ λόγος πρὸς ἄσωτον ἄνδρα καὶ ἡδυπαθῆ.

LXXIV. Ἐριφος καὶ Λύκος.

Ἐριφος ὑστερήσας ἀπὸ ποιμνης ποτὲ, ὑπὸ λύκου κατεδιώκετο. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἔριφος λέγει τῷ λύκῳ· ἀληθῶς πέπεισμαι, ὅτι σὸν βρωμὰ εἰμι· ἀλλ' ἵνα μὴ ἀδόξως ἀποθάνω, αὐλησον, ὅπως ὀρχήσωμαι. Αὐλοῦντος δὲ τοῦ λύκου, καὶ τοῦ ἐρίφου ὀρχουμένου, ἀκούσαντες οἱ κύνες, κατεδίωξαν τὸν λύκον. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ λύκος λέγει τῷ ἐρίφῳ· ταῦτα ἐμοὶ, ὧ ἔριφε, ὅτι μακελλάριον ὄντα με, αὐλητὴν μιμεῖσθαι πεποίηκας.

LXXV. Ἐριφος καὶ Λύκος.

Ἐριφος ἐπὶ τινος δόματος ὑψηλοτάτου ἐστὼς, ἐπειδὴ λύκον τινὰ παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει αὐτόν· Ὁ δὲ λύκος ἔφη· ὧ οὔτος, οὐ σὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵστασαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι κατὰ τῶν ἀμεινόνων τὰ θρύσος.

LXXVI. Γεωργὸς καὶ Πελαργός.

Ἐν τῇ ἀρούρῃ γεωργὸς τις πάγας ἦν, εἰς τὸ θηρεῦσαι γεράνους τε, καὶ χῆνας τὰς ἐσθιούσας τὰ βλαστήματα τῆς ἀρούρης. Ὡς δὲ σὺν αὐτοῖς καὶ πελαργὸς ἐλήφθη, ὅστις καὶ ἐθλάσθη τὸν ποῦν αὐτοῦ τὸν ἕνα, καθιέπειν αὐτὸν ἀπολυθῆναι· καὶ δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα ἀνέβόα· σῶσον, ἄνερ, ἀβλύσον ἐνταῦθα, ἐλέησον τὸν κατακεκλασμένον, νῦν οὖν κατήλθον γενόμενος ἐνταῦθα· μὴ γὰρ γέρανός εἰμι· δεῦρο, καὶ ἴδε, πελαργός εἰμι, εὐσεβέστατον ζῶον, ὅστις μητέρι καὶ πατρί δουλεύων, τηρῶ καὶ χρεῖαν οὐχὶ μίαν τούτων. Ὁ δὲ γεωργὸς μάλα γελάσας, ἔφη· οἶδά σε κἄγώ, οὐδ' ὅλως ἄγνοῶ σε· ἐπιγινώσκω καὶ τίς ὑπάρχεις· ἀλλὰ συνελήφθης μετ' αὐτῶν, καὶ τεθνήξῃ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καλὸν ἐστὶ φεύγειν, καὶ μὴ συγκοινωνεῖν τοῖς κακοῖς ἀνδράσι, μήπως σὺν αὐτοῖς καὶ ἡμεῖς δεινοῖς περιπέσωμεν.

LXXVII. Πατήρ καὶ Θυγατέρες.

ἔχων τις δύο θυγατέρας, τὴν μὲν μίαν κηπωρῶ ἐξίδωκε, τὴν δὲ ἑτέραν κεραιμῇ. Χρόνου δὲ προελθόντος, ἦλθεν εἰς τὴν τοῦ κηπωροῦ, καὶ ταύτην ἡρώτα πῶς ἔχει, καὶ ἐν τίνι αὐτῆς εἰσι τὰ πράγματα. Τῆς δὲ εἰποῦσης, πάντα μὲν αὐτοῖς παρῆναι, ἐν δὲ τοῦτο εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς, ὅπως χειμῶν γίνηται καὶ ὄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδενθῇ. Μετ' οὗ

πολὺ δὲ παρεγένετο καὶ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως, καὶ ἐπυνθάνετο καὶ αὐτὴν, πῶς ἔχει. Τῆς δὲ τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐνδεῖσθαι εἰπούσης, τοῦτο δὲ μόνον εὐχεσθαι, ἵνα αἰθρία λαμπρὰ ἐπιμείνῃ, καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ὥς ἂν ὁ κέραμος ξηρανθῇ, εἶπε πρὸς αὐτήν· ἐὰν μὲν σὺ εὐδῖαν ἐπιζητῆς, ἡ δὲ ἀδελφή σου χεμῶνα, ποτέρᾳ ὑμῶν συνεύξωμαι;

Οὕτως οἱ ἐν ταύτῳ τοῖς ἀνομοίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως περὶ τὰ ἐκότερα πταλουσιν.

LXXVIII. Κολοῖδς καὶ Ὀρνείς.

Ζεὺς βουλόμενος βασιλεία ὀρνέων καταστήσαι, προθεσμίαν αὐτοῖς ἔδωκεν, ἐν ᾗ παραγενήσονται πάντα, ὅπως τὸν ὀφραιότατον πάντων καταστήσῃ ἐπ' αὐτοῖς βασιλεία. Κολοῖδς δὲ συνιδὼν ἑαυτὸν δυσμορφίᾳ περικείμενον, ἀπελθὼν, καὶ τὰ ἀποπίπτοντα τῶν ὀρνέων πτερὰ συλλαβόμενος, ἑαυτῷ περιέθηκε καὶ προσεκόλλησε. Συνέβη οὖν ἐκ τούτου, εὐειδέτερον πάντων γεγονέναι. Ἐπέστη οὖν ἡ ἡμέρα τῆς προθεσμίας, καὶ ἦλθον πάντα τὰ ὄρνεα πρὸς τὸν Δία. Ὁ δὲ κολοῖδς ποικίλος γενόμενος, ἦκε καὶ οὕτως. Τοῦ δὲ Διὸς μέλλοντος χειροτονῆσαι αὐτοῖς τὸν κολοῖδν βασιλεία διὰ τὴν εὐπρέπειαν, ἀγανακτήσαντα τὰ ὄρνεα, ἕκαστον τὸ ἴδιον αὐτοῦ πτερόν ἀφείλετο, οὕτω τε συνέβη αὐτοῦ ἀπογυμνωθέντι, κολοῖδν πάλιν γενέσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ χρεωφεύονται, μέχρι μὲν τὰ ἀλλότρια ἔχουσι χρήματα, δοκοῦσι τινες εἶναι, ἐπειδὴν δὲ αὐτὰ ἀποδώκωσιν, ὅποιοι ἐξ ἀρχῆς ἦσαν εὐρίσκονται.

LXXIX. Ζεύς.

Ζεὺς γαμῶν τὰ ζῶα πάντα εἰσιτά. Μόνης δὲ χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν, τῇ ὑστεραίᾳ ἐπυνθάνετο αὐτῆς, διὰ τί μόνη ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐκ ἦλθε. Τῆς δὲ ἐιπούσης, οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, παρεσκεύασεν αὐτὴν αὐτὸν τὸν οἶκον βασιτάζουσαν ἐπιφέρειν.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰρουῦνται μᾶλλον λιτῷ οἴκῳ μένειν, ἢ παρ' ἄλλην πολυτελεῶς διαιτῶσθαι.

LXXX. Ἥρως.

Ἥρῳά τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων, τούτῳ πολυτελεῶς ἔθυσεν. Αἰὲ δὲ αὐτοῦ ἀναλισκομένου, καὶ πολλὰ εἰς θυσίαν δαπανῶντος, ὁ ἥρως ἐπιστάς αὐτῷ νύκτωρ, ἔφη· ὦ οὔτος, πέπαυσο τὴν οὐσίαν διαφθειρών· ἐὰν γὰρ πάντα ἀναλώσης καὶ πένης γένη, ἐμὲ αἰτιάσῃ.

Οὕτω πολλοὶ διὰ τὴν αὐτῶν ἀβουλίαν δυστυχοῦντες τὴν αἰτίαν τοῖς Θεοῖς ἐπιγράφονται.

LXXXI. Σαλπιστής.

Ἦν τις σαλπιστής στρατὸν ἐπισυνάγων, ὅστις κρατηθεὶς ἐβόα τοῖς παροῦσι· μὴ κτείνετε με εἰκῇ καὶ μάτην, ἄνδρες, ἐπεὶ ἐγὼ οὐκ ἔκτεινα οὐδένα, πλὴν γὰρ τοῦ τοῦτου χαλκοῦ, οὐ κτώμαι ἄλλο. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα οὕτως ἐβόων· διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ ἄρτι, ὅτι μὴδὲν δυνάμενος ἐν πολέμῳ, τοῖς πῦσι κράζει πρὸς μάχην ἐπεγείρων.

μὴ θύσῃ αὐτόν, λέγων· νῦν, ὦ κύριέ μου, μὴ φάγῃς με, ὅτι λεπτός εἰμι, καὶ ἰσχνός, καὶ πτωχός· μικρόν δὲ ἀνάμεινόν με· μέλλωσι γὰρ οἱ ἐμοὶ δεσπύται γάμους ποιῆσαι, καὶ ἐὰν ἄρτι ἐάσῃς με, φάγων περισσότερον, λιπαρώτερος γενήσομαι, καὶ τότε κρείττων τίς σοι φανήσομαι. Ὁ δὲ πεισθεὶς τοῖς λόγοις αὐτοῦ, τότε μὲν κατέλιπεν αὐτόν· μεθ' ἡμέρας δὲ ὀλίγας ἐλθὼν, ἐξήτει αὐτόν, καὶ εὗρεσκε αὐτόν ἐπὶ τοῦ δώματος κοιμώμενον· ὃ δὲ σταθεὶς κάτω, ἐπεκαλεῖτο αὐτόν, ὑπομιμνήσκων αὐτόν τῶν συνθηκῶν. Ἐπολαβὼν δὲ ὁ κύων, ἔφη αὐτῷ· ὦ λύκα, ἐὰν ἀπὸ τοῦ νῦν πρὸ τῆς ἐπαύλεως ἴδῃς με, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περὶ τι κινδυνεύσαντες ἐκφύγωσιν, ὕστερον ταῦτα φυλάττονται.

LXXXVII. Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν τῇ μητρὶ ἐπιφώνει· εὖχου τοῖς θεοῖς, ὦ μητέρα μου, καὶ θρήνει· ἡ δὲ πρὸς αὐτόν ταῦτα βοῶσα, ἔφη· καὶ τίς σε, τέκνον, τῶν θεῶν ἐλείψεις; πῶς γὰρ κρέα ὑπὸ σοῦ οὐκ ἐκλάπη;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐκ βίῃ ἔχοντες, οὐδένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὗρεσκουσι.

LXXXVIII. Κύων, Ἀλέκτωρ καὶ Ἀλώπηξ.

Κύων καὶ ἀλέκτωρ φίλλαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, ἐν τῷ αἵμα ὤδενον. Τῆς δὲ νυκτὸς καταλαβούσης, ἐν τόπῳ ἀλσώδει ἐλθόντων, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ τὸ δένδρον ἀναβύς, ἐν τοῖς κλάδοις

ἐκείθισεν· ὁ δὲ κύων. κάτωθεν τῆς ραγάδος τοῦ δένδρου ἀφύπνωσε, καὶ τῆς νυκτὸς παρελθούσης, καὶ αὐγῆς καταλαβούσης, ὁ ἀλέκτωρ κατὰ τὸ σῆνθηθες μεγάλη ἐκεκράγει. Ἀλώπηξ δὲ τούτου ἀκούσασα, καὶ βουλομένη αὐτὸν καταθοιγήσασθαι, ἐλθοῦσα καὶ στᾶσα κάτωθεν τοῦ δένδρου, ἐβόα πρὸς αὐτόν· ἀγαθὸν ὄρνειον εἶ, καὶ χρηστὸν τοῖς ἀνθρώποις· κατὰβηθι δέ, ὅπως ῥῶσωμεν τὰς νυκτερινὰς ὥδ'ας, καὶ συνευφρανθῶμεν ἀμφοτέρω. Ὁ δὲ ἀλέκτωρ ὑπολαβὼν ἔφη αὐτῇ· ἀπελθέ, φίλε, κάτωθεν πρὸς τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου, καὶ φώνησον τὸν παραμονάριον, ὅπως κρούσῃ τὸ ξύλον. Τῆς δὲ ἀλώπεκος ἀπελθούσης τοῦ φωνῆσαι αὐτόν, ὁ κύων ἄφνω πηδήσας, καὶ τὴν ἀλώπεκα δραξάμενος, διασπείραξεν αὐτήν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὁπόταν τι κακὸν αὐτοῖς ἐπέλθοι, ἔφιδως πρὸς αὐτὸ ἀντιπαρατάσσονται.

LXXXIX. Λαγωὶ καὶ Βάτραχοι.

Λαγωὶ καταγνόντες ἑαυτῶν δειλίαν, ἔγνωσαν δεῖν ἑαυτοὺς κατακημνίσαι. Καὶ παραγενόμενοι ἐπὶ τινι λίμνῃ τοῦ βαλεῖν ἑαυτοὺς ἐν αὐτῇ, βάτραχοι τοῦ ψόφου ἀκούσαντες, ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθ'η τῆς λίμνης ἐδίδοσαν. Εἰς δὲ τις τῶν λαγῶν θιασάμενος αὐτοὺς, ἔφη πρὸς τοὺς ἐτέρους· μηκέτι ἑαυτοὺς κατακημνίσωμεν, ἰδοὺ γὰρ εὐφρηνται καὶ ἡμῶν δειλότερα ζῶσι.

Οὕτως καὶ τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν ἄλλων συμφοραὶ τῶν ἰδίων δυστυχημάτων παραμύθιον γίνονται.

XC. *Λέων καὶ Βατραχος.*

Λέων ἀκούσας βατράχου μέγα κεκραγόςτος, ἐστράφη πρὸς τὴν φωνήν, οἰόμενος μέγα τι ζῷον εἶναι. Προσμείνας δὲ αὐτὸν μικρὸν χρόνον, ὥς ἐθεάσατο τοῦτον ἐκ τῆς λίμνης ἀπελθόντα, προσελθὼν κατεπάτησεν αὐτόν, εἰπὼν· μηδένα ἀκοή ταρατίτω πρὸ τῆς θείας, ἥγουν μηδεὶς πρὸ τοῦ ἰδεῖν ταραττέσθω ὑπὸ τινος.

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα γλωσσώδη, μηδὲν πλείον τοῦ λαλεῖν δυνάμενον.

XCI. *Λέων καὶ Ἀλώπηξ.*

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος δι' ἀλκῆς ἑαυτοῦ τροφήν πορίζειν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τοῦτο πρᾶξαι. Καὶ δὴ παραγενόμενος εἰς τι σπήλαιον, καὶ ἐνταῦθα κατακλιεθείς, προσεποιεῖτο νοσεῖν χαλεπῶς. Καὶ οὕτω τὰ παραγενόμενα ἐπισκεψέως χάριν παντοῖα ζῶα συλλαμβάνων κατήσθιεν αὐτά. Πολλῶν δὲ θηρίων ἀγαλωθέντων ὑπ' αὐτοῦ, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα αὐτοῦ συνιῆσα καὶ γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτόν, καὶ στυῖσα ἔωθεν καὶ ἀποθῆναι τοῦ σπηλαίου, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ πῶς ἔχοιεν. Τούτου δὲ εἰπόντος, καλῶς, καὶ τὴν αἰτίαν ἐρωτωμένου, δι' ἣν οὐ κἄτισι, καὶ οὐκ εἰσέρχῃ ὥδε ἔστω, ἡ ἀλώπηξ ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε εἰσῆλθον ἄν, εἰ μὴ ἐώρων πολλῶν ποσιόντων ἔχρη, ἐξιδόντων δὲ οὐδενός.

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τε κμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους, ἐκφεύγουσιν αὐτούς.

XCII. Λέων καὶ Ταῦρος.

Λέων ταύρω παρμεγείθει ἐπιβουλεύων, ἐβουλήθη πρὸς αὐτὸν παραγεγίσθαι. Καὶ δὴ προσκαλισάμενος ὁ λέων τὸν ταῦρον, ἔφη πρὸς αὐτόν· πρόβατον ἔθυσα, ὦ φίλε, καὶ εἰ βούλει, σήμερον σιναεστιάσωμεν ὁμοῦ. Ἐβούλετο δὲ ὁ λέων μετὰ τὸ κατακλιθῆναι τὸν ταῦρον, καταγωνίσασθαι, ἥγουν καταθιοιγήσασθαι αὐτόν. Ὁ δὲ ἐλθὼν, καὶ θιασάμενος λέβητας πολλοὺς, καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον μηδαμοῦ, μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ λέοντος, καὶ τὴν αἰτίαν μαθεῖν θέλοντος, καὶ πυθανομένου δι' ἣν, οὐδὲν δεινὸν παθὼν, ἀλόγως ἄπεισιν, ἔφη ὁ ταῦρος· ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάλιστα τοῦτο ποιῶ, καὶ φεύγω, ὦ λέων· ὁρῶ γὰρ κατασκευὴν οὐχ ὥς εἰς πρόβατον, ἀλλ' εἰς ταῦρον ἡτομασμένην.

Ὅπως δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων αἱ τῶν πονηρῶν τέχναι οὐ λανθάνουσι.

XCIII. Λέων καὶ Γεωργός.

Λέων εἰς ἔπαυλιν γεωργοῦ εἰσῆλθεν. Ὁ δὲ συλλαβεῖν αὐτὸν βουλόμενος, τὴν αὐλιαίαν θύραν ἔκλεισε. Καὶ ὥς ἐξελθεῖν μὴ δυνάμενος, πρῶτον μὲν τὰ ποίμνια διέφθειρεν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βόας ἐτίραπη. Καὶ ὁ γεωργὸς φοβηθεὶς περὶ ταντοῦ, τὴν θύραν ἠνέωξεν. Ἀπαλλαγέντος δὲ τοῦ λέοντος, ἡ γυνὴ θιασαμένη αὐτὸν στένοντα, εἶπεν· ἀλλὰ γὰρ σὺ δίκαια πέπονθας· τί γὰρ συγκαλεῖσαι τοῦτον ἐβουλήθης, ὃν καὶ μακρόθεν σε ἔδει τρέμειν;

Οὕτως οἱ τοὺς ἰσχυροὺς διερεθίζοντες εἰκότως τὰς ἐξ αὐτῶν πλημμελείας ὑπομένονσι.

XCIV. Λύκος καὶ Γέρας.

Λύκου ποτὲ λαίμῳ ὀστέον ἐπάγει. Τῇ δὲ γερῷ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς προσπιβαλοῦσα, ἐξανασπάσει ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ὀστοῦν. Ἡ δὲ ἐκβαλοῦσα, τὸν μισθὸν ἐπεζητεί. Γελάσας οὖν ὁ λύκος, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἄρκει σοι, εἶπεν, ἀντὶ μισθοῦ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων ἐξηξας κάραν σῶαν μηδὲν παθοῦσαν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας πολλοὺς, οἵτινες ἐκ κινδύνων διασωθέντες, τοῦτο παρέχουσι τοῖς εὐεργέταις ἀντὶ χάριτος, τοῦ μὴ βλάψαι αὐτούς.

XCV. Λέων, Μῦς καὶ Ἀλώπηξ.

Λέοντος κοιμωμένου, μῦς τῷ στόματι διέδραμεν. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς, πανταχοῦ περιεϊλίττετο, ζητῶν τὸν προεληλυθότα. Ἀλώπηξ δὲ αὐτὸν θεασαμένη ὠνείδιζεν, εἰ λέων ὢν, ἐφοβήθη μῦν. Ὁ δὲ φησιν· ἀλλὰ κατὰ τῆς γνώμης αὐτοῦ τὴν ὁργὴν ἔχω.

Ὅπως διδάσκει, τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων μηδὲ τῶν μετρίων πραγμάτων καταφρονεῖν.

XCVI. Λέων, Ἄρκτος καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ἄρκτος ἐλάφου νεῦρον εὐρόντες, περὶ τοῦτου ἐμάχοντο. Λεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντων, καὶ ἐκ τῆς πολλῆς μάχης ἀμφοτέρων σκοτισθέντων, καὶ ἡμιθανῶν κειμένων, ἀλώπηξ περιούσα, ὥς ἐθιάσατο τοὺς μὲν παρειμένους, τὸ δὲ νεῦρον ἐν μέσῳ κείμενον, εἰσελθοῦσα διὰ μέσου αὐτῶν, ἀραμίνῃ τοῦτο, δρομαίως ᾤχετο. Οἱ δὲ ἰδόν-

τες αὐτήν, καὶ ἀναστῆναι μὴ δυνάμενοι, εἶπον· ἄθλιοι ἡμεῖς, ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.

Ὅλος διδάσκει, ὅτι εὐλόγως ἐκείνοι ἄχθονται, οἱ τῶν ἰδίων καμάτων τοὺς τυχόντας ὀρῶσι τὰς ἐπι-
καρπίας ἀποφερομένους. Ἡ, ὅτι πολλοὶ μόχθον καὶ κόπον ἐτέρων ποιοῦνται ἴδιον κέρδος.

XCVII. Λέων καὶ Λαγῶς.

Λέων περιτυχὼν λαγῶν κοιμωμένῳ, τοῦτον ἐμελλε καταφαγεῖν. Μεταξὺ δὲ θεασάμενος ἔλαφον παριούσαν, ἀφείς τὸν λαγῶν, ἐκείνην ἐδίωκεν. Ὁ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ψόφων ἐξαναστὰς, ἔφυγε. Ὁ δὲ λέων ἐπὶ πολὺ διώξας τὴν ἔλαφον, ἐπειδὴ καταλαβεῖν οὐκ ἐδυνήθη, ἐπανήλθε πάλιν ἐπὶ τὸν λαγῶν. Εὐρὼν δὲ καὶ αὐτὸν πεφευγότα, ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅτι περ ἀφείς τὴν ἐν χειρὶ βορὰν ἀθήλοις ἐλπίσιν ἐδίωκον.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων μικροῖς κέρδεσι μ' ἀρκούμενοι, λανθάνουσι καὶ τὰ ἐν χειρὶ προῖόμενοι

XCVIII. Λέων καὶ Μῦς.

Λέοντος κοιμωμένου, μῦς τῷ στόματι αὐτοῦ περιέδραμεν· ὃ δ' ἐξαναστὰς, καὶ συλλαβὼν αὐτόν· ἐμελλε καταθοιγήσασθαι. Τοῦ δὲ δεηθέντος μεθεῖναι αὐτόν, καὶ λέγοντος, ὅτι σωθεὶς χάριτάς σοι ὑποδώσω, μειδιάσας ἀπέλυσεν αὐτόν. Συνέβη οὖν αὐτόν μετ' οὐ πολὺ τῇ τοῦ μύδος χάριτι περισωθῆναι· ἐπειδὴ γὰρ συλληφθεὶς ὑπὸ τινων κυνηγῶν, ἀλλοῦ ἐπεδέθη ἐν τινι δένδρῳ, τοτηνικαῦτα ἀκούσας ὁ μῦς αὐτοῦ στέγοντος, ἐλθὼν τὸν κάλον περιέτρω-

ζε, καὶ λύσας αὐτὸν ἔφη· σὺ μὲν οὖν τότε μου κατεγέλας, ὥς μὴ προσδεξιόμενος ἀπ' ἐμοῦ ἀμοιβήν· νῦν δὲ εὖ ἔσθι, ὅτι ἐστὶ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ χάρις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν καιρῷ μεταβολῆς, καὶ οἱ σφόδρα δυνατοὶ τῶν ἀσθενεστέρων ἐνδεεῖς γίνονται.

XCIX. Λέων καὶ ὄνος.

Λέων καὶ ὄνος κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, ἐξῆλθον ἐπὶ θήραν. Γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν αἶγες ἄγριαι, ὁ μὲν λέων στῆς πρὸ τοῦ στομίου ἐξιούσας παρετηρεῖτο· ὁ δὲ εἰσελθὼν, ἐνήλλαττεν αὐτάς, καὶ ὤγκῳτο, ἐκφοβεῖν βουλόμενος. Τοῦ δὲ λέοντος πλείστας συλλαβόντος, καὶ ἐξελθόντος τοῦ ὄνου, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, εἰ γενναίως ἠγωνίσαστο, καὶ εἰ τὰς αἶγας καλῶς ἐδίωξε. Καὶ ὁ λέων φησὶν· εὖ ἔσθι, ὅτι καὶ γὰρ σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ᾗδειν σε ὄνον ὄντα.

Οὕτως οἱ παρὰ τοῖς εἰδύσιν ἀλαζονεύομενοι ἐκώτως γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

C. Ληστής καὶ Συκάμινος.

Ληστής ἐν ὁδῷ τινα ἀποκτείνας, ἐπειδὴ παρὰ τῶν ὑποτυχόντων ἐδιώκετο, καταλιπὼν αὐτὸν, ἔφυγε. Τῶν δὲ ἀντικρυς ὁδεύοντων, καὶ πυρθανομένων αὐτοῦ, τίνι μεμολισμένος ἔχει τὰς χεῖρας, ἔλεγεν ἀπὸ συκαμίνων καταβεβηκέναι· καὶ ὥς ταῦτα ἔλεγεν, οἱ διώκοντες αὐτὸν ἐπελθόντες, καὶ συλλαβόμενοι, εἰς τινα συκάμινον αὐτὸν ἔστρωσαν. Ἡ δὲ συκάμινος ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ἀχθομαι πρὸς

τόν θάνατον ὑπηρετεῦσα· καὶ γὰρ ὃν αὐτὸς ἀπειρώσω, εἰς ἐμὲ τοῦτον ἀφαιματοῦσι.

CL. Λύκος καὶ Ἄρνός.

Λύκος ἄρνα εὐρὺν πεπλανημένον, οὐκ ἀφῆρπασε χειρὶ δυνατωτάτῃ, ἀλλ' ἐθέλησε μετ' εὐλόγου αἰτίας τοῦτον φαγεῖν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα· πέρυσιν σὺ πολλὰ καθύδρισάς με. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν θρηνησάων ἀπεβόα· ἐγὼ ἐν τούτῳ γεγένημαι τῷ χρόνῳ. Καὶ ὁ λύκος εἶπε πρὸς αὐτόν· τὴν ἄρουράν μου νέμῃ. Ὁ ἄρνός ἐφη· ἀκμὴν τροφὴν οὐκ εἶδον. Πάλιν ὁ λύκος· ἐκ τῆς πηγῆς μου πίνεις. Ὁ δὲ, οὐ πίνωκα ὕδωρ, προσεῖπεν αὐτῷ· τῆς γὰρ μητρος μου τὸ γάλα, ἡ τροφή μου, καὶ τὸ πῶμα μου. Ὁ δὲ συλλαβὼν καὶ φαγὼν τοῦτον, εἶπεν· ἀλλ' ἐγὼ τίως ἄδειπνος οὐ μενῶ, εἰ καὶ σὺ ἀφορμὴν ἐμήν παῖσαν λῦεις.

Ὁ μῦθος θηλοῖ, ὅτι γνώμην κακούργου καὶ πλεονέκτου λόγος αὐτῷ παίδει, καὶ ἄληθῆς τυγχάνῃ. Ἡ, ὅτι οἷς πρόσθεταί ἐστιν ἀδικεῖν, παρ' αὐτοῖς οὐδὲ δικαία ἀπολογία ἱσχύει.

CH. Λύκος καὶ Γέρας.

Λύκος καταπιὼν ὄστρον, περιῆει ζητῶν τὸν ἰώμενον. Περιτυχὼν δὲ γερῶνι, τοῦτον παρεκάλει ἐπὶ μισθῷ τὸ ὄστρον ἐξελεῖν. Κακείνος καταθείς τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν εἰς τὸν φάρυγγα αὐτοῦ, τὸ ὄστρον ἐξίσπασε, καὶ τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν ἀπῆται. Γελῶσας οὖν ὁ λύκος καὶ τοὺς δδόντας θήξας, ἀρεκεῖ σοι, εἶπεν, ἀντὶ μισθοῦ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι

ἐκ λύκου στόματος καὶ ὀδόντων· ἐξῆξας κάραν οἶαν
μηδὲν παθοῦσαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ἄνδρας δολίους, οἵτινες ἐκ κιν-
δύνων διασωθέντες, τοῦτο παρέχουσι τοῖς εὐεργί-
ταις ἀντὶ χάριτος, τὸ μὴ βλάψαι αὐτούς.

CIII. Λύκος καὶ Αἶξ.

Λύκος θιασαάμενος αἶγα ἐπὶ τιнос κρημνοῦ νε-
μομένην, ἐπειδὴ οὐκ ἰδύνατο αὐτῆς ἀφικέσθαι,
παρήγει κατωτέρω καταβῆναι, μὴ πως πείσῃ λαθοῦ-
σα, λέγων, καὶ λειμῶνες, καὶ πόα παρ' αὐτῷ σφο-
δροτάτη. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ἐπὶ
νομὴν καλεῖς, ἀλλὰ τροφῆς ἀπορεῖς.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ, ὅταν πα-
ρὰ τοῖς εἰδόσι πονηρεύονται, ἀνόνητοι τεχνασμά-
των γίνονται.

CIV. Λύκος καὶ Γραῦς.

Λύκος λιμώτων, περιῆμι ζητῶν ἑαυτῷ τροφήν.
Γινόμενος δὲ κατὰ τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου
κλαυθμυρῆζοντος, καὶ γραδὸς ἀπειλουμένης, καὶ λε-
γούσης αὐτῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν, μήπως τῇ ὄρῃ
ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ· οἰόμενος δὲ ὁ λύκος,
ὅτι ἀληθεύει ἡ γραῦς, ἵστατο ἐπὶ πολλὴν ὄφρα ἐκ-
δεχόμενος. Ὡς δὲ ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν
τῆς γραδὸς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης
αὐτῷ· εἴαν ἔλθῃ ἐνταῦθα ὁ λύκος, ὃ τέκνον, φο-
ρεῦσόμεν αὐτόν. Τοῦτων ἀκούσας ὁ λύκος, ὥς οὐδὲν
τοῖς λόγοις ἀκόλουθον ἦν, ἀπηλλάττετο λέγων· ἐν ταύ-
τῃ τῇ ἐπαύλει ἄλλα μὲν λήγουσιν, ἄλλα δὲ ποιοῦσιν

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ τοὺς ἀνθρώπους; οἵτινες τὰ ἔργα οὐκ ἔχουσι κατὰ τοὺς λόγους.

CV. Λύκος καὶ Ποιμήν.

Λύκος ἀκολουθῶν ποιμνῇ προβάτων, οὐδὲν ἡδίκηαι. Ὁ δὲ ποιμήν κατ' ἀρχαίς μὲν ἐφυλάττετο αὐτὸν ὥς πολέμιον, καὶ δεδοικώς παρατηρεῖτο. Ἐπεὶ δὲ συνεχῶς ἐκεῖνος παρεπόμενος οὐδὲ ἀρπάζειν ἐπαχίρει, τοτηνικαῦτα νοήσας φύλακα μᾶλλον αὐτὸν εἶναι ἢ ἐπίβουλον, ἐπεὶ δὲ χρεῖα τις αὐτὸν κατέλαβεν εἰς ἄστυ παραγενέσθαι, καταλιπὼν παρ' αὐτῶ τὰ πρόβατα, ἀπηλλάγη. Καὶ ὥς καιρὸν εἶχεν, ὑπολαβὼν τὰ πλείω διεφθειρεν. Ὁ δὲ ποιμήν ἐπανελθὼν, καὶ θρασυάμενος τὴν ποιμνὴν διεφθαρμένην, ἔφη· ἀλλ' ἐγὼ δίκαια πέπονθα· τί γὰρ λύκῳ πρόβατα ἐπίστανον;

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ τοῖς φιλαργύροις, ἀπώλεια γιγνέσται.

CVI. Λαίαινα καὶ Ἀλώπηξ.

Λαίαινα ὄνειδιζομένη ὑπὸ ἀλώπεκος, ἐπὶ τὸ διὰ παντός τοῦ χρόνου ἕνα τίκτην, ἔφη· ἀλλὰ λέοντα. Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ καλὸν οὐκ ἐν πλήθει, ἀλλ' ἐν ἀρετῇ.

CVII. Λύκος καὶ Ἀρνίον.

Λύκος ἀρνίον ἐδίωκε· τὸ δὲ εἰς τὸ ἱερὸν κατέφυγε. Προσκαλουμένου δὲ αὐτὸ τοῦ λύκου, καὶ λέγοντος, ὅτι θυσιάσει αὐτὸ ὁ ἱερεὺς, εἰ καταλάβῃ, τῷ Θεῷ ἐκείνῳ, ἔφη· ἀλλ' αἰρετώτερόν μοι ἐστὶ Θεοῦ θυσία γινέσθαι, ἢ ὑπὸ σοῦ διαφθαρεῖναι.

“Ὅλος δηλοῖ, ὅτι οἷς ἐπίκειται τὸ ἀποθανεῖν, κρείττων ἐστὶν ὁ μετὰ δόξης θάνατος.

CVIII. Λαγωοὶ καὶ Ἀλώπεκες.

Λαγωοὶ ποτὶς πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. Αἱ δὲ ἔφασαν· ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ εἶδαιμεν, τίνας ἦτε, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

“Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλονεικῶντες τοῖς κρείττοσι τῆς ἐναντίων σωτηρίας καταφρονεῖσι.

CIX. Λέων, ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων, καὶ ὄνος, καὶ ἀλώπηξ, κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. Πολὴν οὖν θήραν συλλαβόντες, ἦλθον εἰς τὸ φαγεῖν. Προσέταξε γοῦν τῷ ὄνῳ ὁ λέων διελεῖν αὐτήν. Τοῦ δὲ τρεῖς μοῖρας ἐξ ἴσου ποιήσαντος, καὶ ἐκλέξασθαι παραινοῦντος αὐτοῦς, ὁ λέων ἀγανακτήσας, καταθονήσατο τὸν ὄνον· εἶτα προσέταξε τῇ ἀλώπεκι μοιράσαι. Ἡ δὲ ἅπαντα εἰς μίαν μερίδα συνῆξε, καταλιποῦσα μικρὰν καὶ οὐδαμνὴν μερίδα ἑαυτῇ. “Ὁ δὲ λέων ἔφη· ὦ φίλη, τίς σε οὕτως διανέμεις; ἡ δὲ ἀλώπηξ ἔφη· ἡ τοῦ ὄνου συμφορὰ.

“Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ τοῖς ἀνθρώποις γίνονται τὰ τῶν πέλους δυστυχήματα.

CX. Λέων καὶ Γεωργός.

Λέων ἐρασθεὶς θυγατρὸς γεωργοῦ, ταύτῃ μνηστευθῆναι ἐβούλετο. Ἐπέμεινε οὖν ἐπιβαλεῖν τὸν πατέρα αὐτῆς· ὁ δὲ πατήρ αὐτῆς ἔλεγε μὴ ἐκδοῦναι θυρίδι τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα· ὁ λέων οὖν ἠπά-

λει αὐτῷ· ὁ δὲ μὴ δυνάμενος διὰ τὸν φόβον ἀναβάλλεσθαι, ἐπειθήσειν ἐμφρόνως, καὶ φησι πρὸς τὸν λέοντα· οὐ δύναμαί σοι δοῦναι τὴν ἐμὴν θυγατέρα· εἰ μὴ τοὺς ὀδόντας καὶ τοὺς ὄνυχάς σου ἐκτίλλης, ταῦτα γὰρ ἡ κόρη δέδοικεν, οὐδαμῶς σοι ταύτην παρέξω. Ὁ δὲ εὐθέως διὰ τὸν ἔρωτα ἐκείτωρα φρόνως ἐξέβαλε, καὶ ἀπειθῶν κατὰ τὸ σὺνῆθες, ἐξήτει τὴν κόρην· ὁ δὲ γεωργὸς καταφρονήσας αὐτοῦ, βοσκόλοις αὐτὸν ἰδίωξεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ἐχθροῖς ἐαυτοῦ καταπιστεύοντες, εὐάλωτοι τοῦτοις γίνονται.

CXI. Λύκος καὶ ὄνος.

Λύκος τῶν λοιπῶν λύκων ἐκστρατηγήσας, πᾶσιν ἔταξε νόμον αὐτοῖς προτείνας, ἵνα τις αὐτῶν τιποτοῦν κυνηγήσας, εἰς μέσον ἀγάγῃ, καὶ μοιράσῃ τοῖς πᾶσι. Τούτων οὖν ὄνος ἀκηκῶς, τὴν χαίτην ἔσειε, καὶ γελῶν ταῦτα ἔφη· καλὸν εἰρηκας, ὃ πρόωραρχε τῶν λύκων. ἀλλὰ πῶς σὺ χθὲς ἦν ἐκράτησας ἄγρην, κοίτην παρέθου τῇ ἰδίᾳ λαθραίως εἰς τροφήν σὴν; κόμισον ταύτην μερισθῆναι τοῖς πᾶσιν. ὁ δὲ θαμβηθεὶς, κατέλυσε τοὺς νόμους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς νόμους δρῶντες δοκῶντες, ἐν οἷς ἂν δρῶσι, καὶ δικάζουσιν, οὐκ ἰμμένουσι.

CXII. Λάρος καὶ Ἰκτίνος.

Λάρος ἰχθὺν καταπιὼν, διαφύλαγν αὐτοῦ τὸν φάρυγγα, καὶ ἐπὶ τῆς νηὸς ὡς νεκρὸς ἔκειτο. Ἰκτίνος δὲ αὐτὸν θρασυμένως ἔφη· ἄξιόν γε σὺ πίπον

θας, ὅτι πτηνὸς γεννηθεὶς, ἐπὶ θαλάσσης τὴν διαίταν ἐποίου.

Οὕτως οἱ τὰ οἰκίᾳ ἐπιτηδεύματα λιπόντες, καὶ τοῖς μὴ προσήκουσιν ἐπιβάλλοντες, αἰκνύουσιν δυστυχούσι.

CXIII. Μάντις.

Μάντις ἐπὶ τῆς ἀγορῆς καθιζόμενος, ἤργυρλόγει. Ἐλθόντος δὲ τινοῦ αἰφνίδιον πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπαγγέλλαντος, ὡς τῆς οἰκίας αὐτοῦ αἱ θύραι ἀναπειπασμέναι εἰσὶ, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἐκφορημένα, ἐκταραχθεὶς ἀνεπήδησε, καὶ στενάξας ἀπῆκε δρομαῖος, τὸ γεγονὸς ὁφόμενος. Τῶν δὲ παρατυχόντων καὶ θεασαμένων τις εἶπεν· ὦ οὗτος, ὃ τὰ ἀλλότρια πράγματα προσιδέναι ἐπαγγελλόμενος, ἐαυτοῦ οὐ προεμαντεύου;

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιο ἂν τις πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες τὸν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικούντες, τῶν μηδὲν προσηκόντων προνοῆσαι πειρῶνται.

CXIV. Μέλισσα καὶ Ζεὺς.

Μέλισσα πάλαι μήτηρ κηρίων οὖσα, ἀκελήλουθι εἰς θεοὺς θυμιάσαι, προσαγαγοῦσα ἐκ μέλιτος τὸ δῶρον. Τερφθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τῇ προσφορᾷ τῆς μελίσης, συνετάξατο αὐτῇ δοῦναι, ὃ ἂν αἰτήσῃ. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐδέετο βοῶσα· ὦ θεε λαμπρὲ καὶ κτιστὰ ἔμοῦ τῆς μελίσης, ἐπίδος κέντρον τῇ σῇ θεραπαινίδι, ἵνα, ἐάν τις τῷ οἴκῳ μου πλησιάσῃ τοῦ ὄφραι μέλι, αὐτὸν ἐγὼ φονεύω. Ἀπειρηκὸς δὲ ὁ Ζεὺς πρὸς τὰς αἰτήσεις, ἐπεὶ ἐφίλει τὸ τῶν ἀνθρώπων

πων γένος πάνν, ἔφησε τῇ μάλλισσῃ τοιαύδε· οὐχ ὥς ἤτησας οὕτως γενήσεται σοι, ἀλλ' ἐάν τις ἤκη λαβεῖν ἀπὸ σοῦ μέλι, σὺ δὲ προσκρούσης αὐτῷ καὶ πλήξης, αὐτὴ μάλλον τεθνήξῃ, ἐκβληθέντος σου τοῦ κέντρον· ζωὴ γάρ ἐν σοὶ ὑπάρχει τὸ κέντρον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς εὐχαῖς καὶ ταῖς δεισι-
σεσιν οὐ δεῖ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τι ἐξαιτεῖσθαι κακόν·
ὃ γὰρ ἂν κακὸν κατ' αὐτῶν ἐξαιτήσης, ἀνθυπο-
στρέψει ἐπὶ σὲ παραντίκα.

CXV. Μῦες καὶ Γαλαῖ.

Μυοὶ καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν· αἱ δὲ οἱ μῦες ἡττώμενοι, ἐπειδὴ συνῆλθον εἰς ταῦτόν, ὑπέλαβον, ὅτι διὰ ἀναρχίαν τοῦτο πάσχουσιν· ὅθεν ἐπιλεξάμενοι ἑαυτῶν τινας, στρατηγούς ἐχειροτόνησαν. Οἱ δὲ βουλόμενοι ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων εἶναι, κέρατα σκευάσαντες ἑαυτοῖς συνῆψαν. Ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης, συνέβη πάντας τοὺς μῦας ἡττηθῆναι. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες φάδιᾶς εἰσεδυνον, οἱ δὲ στρατηγοὶ μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα αὐτῶν, συλλαμβανόμενοι κατησθίοντο.

Οὕτω πολλοὺς ἡ κενοδοξία κακῶν αἰτία γίνεται.

CXVI. Μύρμηξ.

Μύρμηξ δ' εὖν, τὸ πάλαι ἀνθρώπος ἦν· καὶ τῇ γειργίᾳ προσέχων, τοῖς ἰδίοις πόνοις οὐκ ἠρκάετο, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοτριῶν ἐφορμῶν διατέλει, τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ἀφαιρούμενος. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατὰ τῆς πλεονεξίας αὐτοῦ, μετεμόρφωσεν αὐτόν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ καλεῖται μύρ-

μηξ. Ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας, τὴν διαθέσειν οὐ μετεβάλλετο. Μέχρι γάρ τῶν κατὰ τὰς ἀρούρας περὶων, τοὺς πότους τῶν ἄλλων συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ὅλας δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσι πονηροί, καὶ τὰ μάλιστα πολέζονται, τὸν τρόπον οὐ μετατίθενται.

CXVII Μυῖα.

Μυῖα ἐμπεισοῦσα εἰς χύτραν κρέατος, ἐπειθὲ ὑπὸ τοῦ ζωμοῦ ἀποπνίγισθαι ἔμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτήν· ἀλλ' ἔγωγε, καὶ βύβρακα, καὶ πέπωνα, καὶ λείλουμαι, καὶ θνησκούσης οὐ μέλει μοι.

Ὅλας δηλοῖ, ὅτι ῥῆδιον φέρουσι τὸν θάνατον οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἀβασανίστως παρεκλογισθῶσι.

CXVIII. Μύρμηξ καὶ Περιστέρα.

Μύρμηξ διψήσας κατελθὼν εἰς πηγὴν, καὶ βουλόμενος πιεῖν, ἀπεπνίγετο· περιστέρα δὲ καθεζομένη ἐν τῇ περιεστηκᾷ δένδρῳ, ἐθεάσατο αὐτόν, καὶ κόψασα φύλλον ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἔρριπεν εἰς τὴν πηγὴν, δι' οὗ ἐπιβὰς ὁ μύρμηξ, ἐσώθη. Ἰξευτὴς δὲ τις παρασταθεὶς, καὶ συνθεὶς τοὺς καλᾶμους, τὴν περιστέραν συλλαβεῖν ἐβουλήθη. Ὁ δὲ μύρμηξ θρασυάμενος, ἔδασκε τὸν πόδα τοῦ ἰξευτοῦ. Ὁ δὲ ἀλγῆσας, ῥίψας τοὺς καλᾶμους, ἐποίησε φυγεῖν τὴν περιστέραν.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ ὅλογα ζῶα αἰσθηταὶ ἔχουσι τοῦ καλοῦ, πᾶς οὐ δεῖ ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι; ἢ δύνανται καὶ τὰ μικρὰ τοῖς εὐεργέταις μεγάλας ἀμοιβὰς παρέχειν.

CXIX. Ἀλέκτορες καὶ Αἰτός.

Μαχομένων δὲ ποτὶ τῶν ἀλεκτόρων διὰ τὴν ὄρ-
 νιν, τὸ τίς αὐτὴν ἐγγήμει, ὃ εἰς ἡττηθεὶς ἐκρύπτε-
 το ἐν τινὶ γωνίᾳ, ὥς δειλιάσας, καὶ εἰς τροπὴν χωρή-
 σας· ὃ δὲ ἕτερος σφοδρῶς μέγα κοκκύσας, ἀνεπίτα-
 σεν ἐπάνω τῶν δωματίων, ὥς τροπαιοῦχος κατὰ τοῦ
 πολεμίου, φωνεῖν, ἡττησα τὸν ἴδιον ἐχθρόν μου,
 τροπώσάμενος ἀντίπαλον εἰς κράτος. Ὡς οὖν ἐβόα
 τοιαῦτα ὁ ἀλέκτωρ, ἦκεν αἰτός καταπτάς ἐκ τῶν ἄ-
 νων, καὶ καταλαβὼν τὸν νικητὴν ἐκείνον, ἤγαγεν
 αὐτόν τοις τέκνοις παραντίκα, βρῶμα ποιήσας τοῖς
 νεοττοῖς καὶ πόμα. Ὁ δὲ ἕτερος ἐλευθερίως ζήσας,
 ἤγαστο οὕτως ἐν ἀδείᾳ τυγχάνων, λαβὼν εὐκλειαν κα-
 τὰ τοῦ πολεμίου τοῦ ἐκπορθοῦντος καὶ τροπώσαν-
 τος τοῦτον, καὶ καυχωμένου, ὥς ὄντος νικηφόρου.
 Ὅλως πρὸς ἄνδρας θιομάχους.

CXX. Νεβρός καὶ Ἐλαφος.

Νεβρός δὲ ποτὶ τὴν ἔλαφον εἶπε· σὺ τῶ
 μεγέθει μίζων κυνὸς τυγχάνεις, καὶ ταχυτάτη, καὶ
 ὀξεῖα πρὸς ὁρμον· κέρατα δὲ πρὸς ἄμυναν κατέ-
 χεις· καὶ τί, ὦ μήτερ, οὕτω φοβῇ τοὺς κύνας; Ἡ
 δὲ πρὸς αὐτόν ἔφη γελῶσα οὕτως· ὅτι μὲν ἐγὼ ταῦ-
 τα ἅπαντα ἔχω, εὖ οἶδα σαφῶς καὶ γινώσκω, ὦ
 τέκνον· ἐπὶ δὲ κυνὸς ὑλακῆς ἀκούσω, σκοτοῦμαι
 καὶ πρὸς φυγὴν τρέπομαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἀνθρώπους τοὺς φύ-
 σει δειλοὺς οὐδεμία παραίνεσις ἀνθρώπου ἐπιφ-
 ρώννυσσι.

CXXI. Μῦς ἄρουραῖος καὶ Μῦς ἐν οἴκῳ.

Μῦς ἄρουραῖος τὸν ἐν οἴκῳ ἐφίλει. Ὁ δὲ τοῦ οἴκου κληθεὶς ὑπὸ τοῦ φίλου, ἤλθεν εὐθέως δευπνίσων εἰς ἀρούρας. Ὁ δὲ ἐσθίων κριθὰς καὶ σίτον ἔφη· γίνωσκε, φίλε, μυρμήκων ζῆς τὸν βίον· ἐπεπερ' ἐμοὶ ἀγαθῶν πλῆθος ἐστὶ, σηνελθὲ, καὶ ἀπολαύσεις πάντων· καὶ παραχρῆμα ἀπήεσαν οἱ δύο. Καὶ ὅς ἐπεδείκνυνεν τὰ ὀσπριά τε καὶ σίτον, φοίνικας ἄμα, τῦρον, μέλι, ὀπώρας. Τοῦ δὲ τερφθέντος, αὐτὸν εὐλόγει σφόδρα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ κατεμέμφοτο τύχην. Βουλομένων δὲ ἀπάρεξασθαι ἐσθίειν, ἤνοιξεν εὐθύς ἀνθρωπὸς τις τὴν θύραν· φοβηθέντες δὲ οἱ δειλαιοὶ τοῦ κτύπου, εἰσεπήδησαν εὐθέως εἰς τὰς ῥάγας. Ὡς δὲ ἤθελον πάλιν ἰσχύδας ἄραι, ἤκεν ἔτερος τοῦ λαβεῖν τι τῶν ἔνδον. Οἱ δὲ πάλιν θρασάμενοι τοῦτον, εἰσεπήδησαν κρυβέντες ἐπὶ τρώγλης. Ὁ δ' ἄρουραῖος ὀλιγοῶν τῇ πείνῃ ἀνεστέναι, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον ἔφη· χαῖρε σὺ, φίλε, κατεσθίων εἰς κόρον, ἐπαπολαύων αὐτὰ μετ' εὐφροσύνης, καὶ τοῦ κινδύνου, καὶ τοῦ πολλοῦ τοῦ φόβου· ἐγὼ δ' ἐὶ τάλας, κριθὰς καὶ σίτον τρώγων, ζήσω ἀφοβος μηδενὸς ἐποπτεύων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ λιτῶς διαίγειν καὶ ζῆν ἐταράχως συμφέρει, ἢ τὸ τρυφᾶν ἐν φόβῳ μετ' ὀδύνης.

CXXII. Μικρέμπορος καὶ Ὀνάριον.

Μικρέμπορος τις ὄναριον κατέχων, αὐτὸς ὤνευτο ἀλάτιον εἰς πλῆθος. Καὶ δὴ φορτώσας σφοδρῶς αὐτοῦ τὸν ὄνον ὑποζυγίῳ ἤλαυνε λεωφόρῳ· ὅς ὀλι-

ὁ θῆσας, εἰς ὕδωρ ἐπαπτώκει· καὶ δὴ λυθόντων τῶν ἄλλων παραντίκα, εὐθὺς ἠγέρθη ἀκόπως βηματίζων. Ὁ δ' ὑποστρέψας, καὶ πάλιν λαβὼν ἄλας, κατεπτώκει εἰς ποτάμια ρεῖθρα· καὶ ἐκλυθόντων πάλιν τῶν ἁλατίων, ἐξανίστησεν ἑαυτὸν παραντίκα. Ὁ δὲ λυπηθεὶς ὁ κύριος τοῦ ὄνου, ἐπενόησεν αὐτοῦ τὰς ἐπινοίας. Ὅστις ἐπελθὼν εἰς ἓνα τῶν μυριφούντων, ἐξωνήσατο σπόγγους πολλοὺς εἰς κόρον, οὕσπερ ἐπιθεὶς πεφόρτωκε τὸν ὄνον. Ὁ δὲ ἄπιων, κατέπιπεν εἰς ὕδωρ, καὶ παραντίκα, κυλισθέντων τῶν σπόγγων, ἤγειτο ὁ ὄνος διπλοῦν βάρος βασιτάζων. Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἐν ᾧ τις εὐτύχησιν, ἐν αὐτῷ καὶ πίπτει.

CXXIII. Νέος ἄσματος καὶ Χελιδών.

Νέος ἄσματος καταφαγὼν τὰ πατρώα, ἱματίου καὶ μόνου αὐτῷ περιλειφθέντος, ὥς ἐδιάσαστο χελιδόνα παρὰ καιρὸν ἐλθοῦσαν καὶ ὀφθεῖσαν, οὐδὲν ἔαρ ἦδη προσμέναι, ὥς μηκέτι διετηγμένος τοῦ ἱματίου, καὶ τοῦτο φέρων ἀπεπώλησεν. Τῦταρον δὲ χυμῶνος γενομένου, καὶ σφοδροῦ γενομένου τοῦ αἵματος, ἐπειδὴ εἶδε τὴν χελιδόνα νεκράν ἐρημουμένην, ἔφη πρὸς αὐτήν· ὦ φίλη, αὕτη σὺ κἄμὲ ἀπολώλεκας, καὶ ἀπώλεσας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον, ἐπισφαλές τυγχάνει.

CXXIV. Νυκτερίς, καὶ Βάτος, καὶ Αἶθυια.

Νυκτερίς, καὶ βάτος, καὶ αἶθυια, πρὸς αἶλ

λήλας φίλῃαν ποιήσασαι, ἐμπορεύεσθαι ἔγνωσαν. Καὶ ἡ μὲν νυκτερίς ἀργύριον δανεισαμένη εἰς τὸ μίσσον τοῦτο κατέθηκεν· ἡ δὲ βᾶτος ἐσθῆτα ἐνὶ βαίλιτο· ἡ δὲ αἰθρία, χαλκοῦν· καὶ εὐθὺς ἀπέπλευσαν. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς τοῦ περιτραπίσης, πάντα ἀπολέσασθαι αὐταί, ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν· καὶ ἀπὸ τῶν τότε ἡ αἰθρία παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἐνεδρεύει, μήπως ἡ θάλασσα τὸν χαλκοῦν ἐξαγάγῃ· ἡ δὲ νυκτερίς τοὺς δανεισθέντας φοβουμένη, ἡμέρας μὲν οὐ φαίνεται, νυκτός δὲ ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν· ἡ δὲ βᾶτος τῶν ἐσθῆτων ἐπιλαμβάνεται τῶν παριόντων, ζητοῦσα τὸ ἴδιον ἱμῆτιον ἐπιγῶναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι παρὰ ταῦτα μᾶλλον σπουδαζομεν ὕστερον, παρὰ ἢ πρότερον πείσωμεν.

CXXV. Νυκτερίς καὶ Γαλῆ.

Νυκτερίς ἐπὶ τῆς γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς συνελήφθη· μέλλουσα δὲ ὑπ' αὐτῆς ἀναιρεῖσθαι, περὶ τῆς σωτηρίας ἑαυτῆς παρεκάλε. Τῆς δὲ λεγούσης, ὥς οὐ δύναται αὐτὴν ἀπολῦσαι, φύσει γάρ πᾶσι πολεμῆ πτηνοῖσιν, ἔφησεν αὐτὴν μὴ ὄρνειον εἶναι, ἀλλὰ μῦν, καὶ οὕτως ἀφείθη. Ὑστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, καὶ συλληφθεῖσα ὑπὸ ἑτέρας γαλῆς, ἰδέετο ὅπως μὴ θύσῃ αὐτὴν· τῆς δὲ εἰπούσης, ἅπανσι μυσοὶ διεχθρεύειν, ἔλεγεν ἑαυτὴν μὴ μῦν εἶναι, ἀλλὰ νυκτερίδα, καὶ πάλιν ἀπελύθη. Οὕτω τε συνέβη αὐτὴν δις ἐναλλαξαμένην τὸ ὄνομα, τῆς σωτηρίας παραγενέσθαι.

Ἄτις οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ μὴ αἰεὶ αὐτοῖς ἐπιμένειν, λογιζόμενοι, ὅτι οἱ πρὸς τοὺς καιροὺς μετασχηματιζόμενοι, πολλάκις καὶ τὰς σφοδρὰς τῶν κινδύνων ἐφόδους ἐκφεύγουσι.

CXXVI. Νοσῶν καὶ Ἰατρὸς.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ἐπειρωτῶμενος, πῶς ἐτηρήθης; ἔφη, πλέον τοῦ δέντος ἰδρωκίνας· ὁ δὲ, ἀγαθὸν τοῦτο εἶναι ἔφη. Ἐκ δευτέρου δὲ ἐρωτηθεὶς παρ' αὐτοῦ, πῶς ἔχεις; ἔφη, φορὴν συσχεθεὶς, σφοδρῶς διετινάχθην· ὁ δὲ, καὶ τοῦτο ἀγαθὸν φήσας εἶναι, ἐκ τρίτου ἠρώτησεν αὐτόν, πῶς ἐτηρήθης; ὁ δὲ ἔφη, ὑδρεΐα περιπέπτωκα· καὶ καὶ νῦν πάλιν ἀγαθὸν τοῦτο ἔφησεν. Μετὰ ταῦτα δὲ τῶν οἰκείων τινὸς ἐρωτήσατος αὐτόν, πῶς ἔχεις; ἐγὼ, ἀδελφε, εἶπεν, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι. Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς τῶν ἀνθρώπων θέλουσι κατὰ χάριν λέγειν τισὶν, ἃ μάλιστα αὐτοῖς βλάπτουσιν.

CXXVII. Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρὰ τινα ποταμὸν τὸν ἑαυτοῦ πέλεκυν ἀπεβάλλετο. Τοῦ δὲ ρεύματος παρασύραντος αὐτόν, ὑπὸ πολλῆς συσχεθεὶς θλίψεως, καθήμενος παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ ποταμοῦ, ᾤδύρετο. Ἑρμῆς δὲ ὁ τοῦ ποταμοῦ θεὸς ἐλέησας αὐτόν, ἦκε, μαθεῖν θάλλον παρ' αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐκλαίει. Τοῦ δὲ εἰπόντος αὐτῷ, καταβὰς ὁ Ἑρμῆς, χερσὺς πέλεκυν ἀνήνεγκεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπενθάνατο, εἰ τοῦτον ἀπώλεσεν. Ἀρρησασμένου δὲ αὐτοῦ,

ἐκ δευτέρου καταβὰς, ἀργυροῦν ἀνήνεγκεν. Ὁ δὲ πάλιν ἠρώησατο καὶ κείνον μὴ εἶναι αὐτοῦ. Καταβὰς δὲ ἐκ τρίτου, τὴν ἰδίαν ἀξίνην ἐκόμισεν· ἐπηρώτησε δὲ τοῦτον καὶ πάλιν, εἰ ταύτην ἀπώλεσεν· ὁ δὲ, ἀληθῶς ταύτην ἀπώλεσα, εἶπεν. Ὁ δὲ Ἑρμῆς ἀποδεξιόμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ ἀληθές, πάσας αὐτῷ ἐχαρίσατο. Παραγενόμενος οὖν πρὸς τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ, διηγῆσατο αὐτοῖς τὰ συμβάντα αὐτῷ. Εἷς δὲ τις ἐξ αὐτῶν τοῦτον ἐπιφθορήσας, ἐβουλήθη καὶ αὐτὸς τὸ ἴσον, παραγενόμενος ἐκεῖσε, διαπραΰσασθαι. Διδόπερ ἀναλβὼν πέλεκυν, παρεγένετο ἐπὶ τὸν αὐτὸν ποταμὸν ξυλευσόμενος, καὶ ἐπιτηδαίως τὴν ἑαυτοῦ ἀξίνην θίψας ἐν τῷ ποταμῷ, ἐκαθέζετο κλαίων. Αὐτίκα οὖν τοῦ Ἑρμοῦ ἐπιφανέντος, καὶ τὴν αἰτίαν τῶν Θρήνων πυνθανομένου, ἔφη, ὅτι πέλεκυν ἀπώλεσα ἐν τῷ ποταμῷ· ὅπερ ἀκούσας ὁ Ἑρμῆς, καταβὰς, χρυσοῦν πέλεκυν ἀνήγαγε. Καὶ δὴ φήσαντος αὐτοῦ, εἰ τοῦτον ἀπώλεσεν, ἔφη μετὰ χαρῆς, γὰρ ἀληθῶς οὗτός ἐστιν. Ἰδὼν οὖν ἐκεῖνος τὴν ἀναιδειαν, καὶ τὸ ψεῦσμα αὐτοῦ, οὐ μόνον τοῦτον οὐκ ἔδωκ' αὐτῷ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἴδιον ἀπέδωκε πέλεκυν.

Ὁ μῦθος διδάσκει, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις συναγωνίζεται τὸ θείον, τοσαῦταν τοῖς ἀδίκαις ἐναντιοῦται.

CXXVIII. Ἀγαλματοπώλης.

Ξύλινόν τις Ἑρμῆν κατασκευάσας, προσενεγκὼν ἐπώλει. Μηδεὶς δὲ ὦν τοῦ προσιδόντος, ἐγκαλέσασθαι τινὰς βουλόμενος, ἐβόα, ὡς ἀγαθοποιῶν

δαίμονα καὶ κέρδους ἡγησιακὸν πιπράσκειν. Τῶν δὲ παρατυχόντων τινὸς εἰπόντος πρὸς αὐτόν· ὦ οὐ-
τος, καὶ τί τοῦτον ὄντα τειοῦτον πωλεῖς, δέον τῶν
παρ' αὐτοῦ ὀφειλιῶν ἀπολαύειν; ἀπεκρίνατο· ὅτι
ἐγὼ μὲν ταχίας ὀφελείας τινὸς ἐπιδέομαι, αὐτὸς δὲ
βραδείως εἶωθε τὰ κέρδη ποιῶν.

Πρὸς ἄνδρα αἰσχροκερδῆ καὶ τῷ θεῷ περι-
φρονοῦντα.

CXXIX. Ὀδοιπόροι καὶ Πλάτανος.

Ὀδοιπόροι θίροντες ὄρεα περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ
καύματος τρυχόμενοι, ὥς ἐθεάσαντο πλάτανον, ὑπὸ
ταύτης κατακλιθέντες, καὶ ἐν τῇ σκιᾷ κατακλιθέν-
τες ἀνεπαύοντο. Ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον,
ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· ὥς ἀνώφελόν τι τοῦτο τοῖς
ἀνθρώποις καὶ ἄκαρπὸν ἐστὶ τὸ δένδρον. Ἡ δὲ
ἀποτυχοῦσα ἔφη πρὸς αὐτούς· ὦ ἀχάριστοι, εἴτε
τῆς ἐξ ἐμοῦ εὐεργεσίας ἀπολαύοντες, ἄκαρπὸν με
καὶ ἀχρεῖαν ἀποκαλεῖτε;

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἀτυχεῖς εἰσιν, οἳ
καὶ εὐεργετοῦντες τοὺς πέλας, ἐξ αὐτῶν μῦλλον ἀ-
χαριστοῦνται.

CXXX. Ὀδοιπόρος καὶ Ἐχίς.

Ὀδοιπόρος χειμῶνος ὁδεύων, ἐθεάσατο ἔχιν ὑπὸ
κρύους διαφθειρόμενον, καὶ τοῦτον ἐλήσας ἀνέ-
λατο, καὶ βαλὼν εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον, θερμα-
νεν ἐπειρᾶτο. Ὁ δὲ, μέχρι μὲν ὑπὸ τοῦ ψύχους
συνείχαιτο, ἡρέμει· ἐπεὶ δὲ ἐθερμάνθη, ὁδᾶξ εἰς
τὴν γαστέρα αὐτοῦ ἀνῆκε. Καὶ ὥς ἀποδνησκον

μείλων, ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γάρ τοῦτον ἀπολλύμενον περιποιούμην, ὃν ἴδω καὶ ἐφ' ἑαμένον ἀναιρεῖν.

Οὕτω καὶ τινες τῶν ἀνθρώπων τινὰς εὐεργετοῦντες, λανθάνουσιν, ὥς ἀντ' εὐεργεσιῶν λύπας ἔχουσιν.

CXXXI. Δέλφαξ καὶ Ἀλώπηξ.

"Ὅτε τις ἐπιθεὶς αἶγα καὶ πρόβατον καὶ δέλφαινα, ἤλαυνεν εἰς ἄστυ. Τοῦ δὲ δέλφακος παρ' ὄλην τὴν ὁδὸν κερκαγόντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν παρ' αὐτοῦ, δι' ἣν, τῶν λοιπῶν ἡσυχάζοντων, μόνος αὐτὸς βοᾷ. Ὁ δὲ ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε οὐ μίτην ὀδύρομαι· εὖ γὰρ αἶδα, ὅτι τοῦ μὲν προβάτου ἕξιά τι καὶ γάλα τοῦ δεσπότου λαμβάνοντος ἀνθίσταται· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγᾶς διὰ τοὺς τυροὺς καὶ τοὺς ἐρίφους· ἐμοῦ δὲ οὐκ ἔχοντος ἅλλό τι χρηστόν, πάντως με θύσαν βούλεται.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μεμπτεῖοι εἰσὶν, ὅσα τὰς μελλούσας προορώμενοι συμφορὰς ἀποκλαστούνται.

CXXXII. Ὅνος καὶ Βυρσοδέψης.

"Ὅνος κηπωρῷ δουλεύων, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἥσθαι, πολλὰ δὲ ἐκκοπάθει, ἠϋξάτο τῷ Δίῃ, ὅπως τοῦ κηπωροῦ αὐτὸν ἀπαλλάξῃ, καὶ ἐτέρῃ δεσπότῃ αὐτὸν ἐκδώσῃ. Ὁ δὲ Ζεὺς μίμψας, ἐκέλευσεν εἰς κεραιμία πωλῆσαι. Πάλιν δὲ αὐτοῦ δυσφοροῦντος, ἐπειδὴ πολὺ πλείον ἀχθοφορεῖν ἤναγκάζετο ἐν τῇ πηλῇ καὶ τῇ πλινθείᾳ, πάλιν τὸν Δία παρεκάλει. Ὁ δὲ Ζεὺς παρεσκεύασε πρᾶθῆναι αὐτὸν εἰς βυρσοδέψην. Ὁ δὲ ὄνος εἰς χείρονα δεσπότην ἐμπεσὼν,

καὶ ὄρω· τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, ἔφη μετὰ σιναγμοῦ· οὐαί μοι τῷ τάλανι· αἰρετώτερον ἦν μοι παρ' ἐκείνοις τοῖς δεσπόταις εἶναι, ἐπεὶ οὗτος, ὥς ὄρω, καὶ τὸ δέσμα μου μέλλει ἀνελτεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μέλλιστα τοὺς πρώτους δεσπότας τότε ποθοῦσιν οἱ οἰκίται, ὅταν πείραν λάβωσιν ἐτέρων.

CXXXIII. Ὄνος καὶ Ἡμίονος.

Ὁνῆλᾶτης ἐπιθεὶς ὄνω καὶ ἡμίονῳ γόμους, ἤ-
λυνεν. Ὁ δὲ ὄνος, μέχρι μὲν πεδίον ἦν, ἀντεῖχε
πρὸς τὸ βάρος. Ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τι ὄρος, μὴ
δυνάμενος ὑποφέρειν, παρεκάλει τὴν ἡμίονον, μέ-
ρος τι τοῦ γόμου αὐτοῦ προσδέξασθαι, ἵνα τὸ λοι-
πὸν αὐτὸς διακομίσῃ διηνεχῶς. Τῆς δὲ παρ' οὐδέν
θεμένης αὐτοῦ τοὺς λόγους, ὃ μὲν κατακρημνισθεὶς
διεβόρᾳ. Ὁ δὲ ὀνῆλᾶτης ἀπορῶν τὸ τί ποιήσει, οὐ
μόνον τοῦ ὄνου τὴν γόμον τῇ ἡμίονῳ προσέθηκεν,
ἀλλὰ καὶ τὴν βύρσαν τοῦ ὄνου ἐπισώρηνυσεν. Ἡ
δὲ οὐ μετρίως καταπονηθεῖσα ἔφη· δίκαια πέπον-
θα· εἰ γὰρ παρακαλοῦντι μικρὸν κουφίσασθαι ἐπέ-
σθην, οὐκ ἂν νῦν μετὰ τοῦ αὐτοῦ φορτίου, καὶ
αὐτὸν ἔφερον.

Οὕτως καὶ τῶν δανειστῶν ἔνιοι διὰ φιλαργυρί-
αν, ἵνα μικρὰ ἐπιτόκια λάβωσι, πολλάκις καὶ αὐ-
τὸ τὸ κεφάλαιον προσαπόλλουσι.

CXXXIV. Ὄνος καὶ Λύκος.

Ὄνος ποτὲ σκόλοπα πατήσας, ἵστατο χαλὸς μὴ
δυνάμενος ὀδεῦσαι. Λύκον δὲ ἰδὼν, καὶ τοῦτον δε-

λιύσας, μήπως, ὡς τρίπους, αὐτῷ γένηται βρῶμα, ἀνιβόησε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλάλει· λύκε μέγιστε, νυνὶ θνήσκω ἐκ πόνου· καλὸν μοι ἐστὶ τὸ σοῦ δεῖπνος γενέσθαι, ἢ τῶν γυνῶν καὶ κοράκων. Χάριν δὲ μίαν νῦν ἐξαιτῶ σε, πάτερ, ὅπως ἐκβάλης ἄκανθαν ἐκ τοῦ ποδός μου, μὴ μετὰ πόνου ἐγὼ δὲ τάλας θνήξω. Εὐθύς δ' ὁ λύκος τῶν ὀδόντων τοῖς ἄκροις τὸν σκόλοπα δάκνων, ἐξεῖλε παραντίκα. Αὐθεὶς δὲ τοῦ πόνου, χύσκοντος τοῦ λύκου, τοῦτον καὶ τοὺς ὀδόντας θλάσας, χεῖλη, μέτωπον, κάραν, καὶ τὰς ὀσφρήσεις, ἀπεπήδησε, καὶ οἴκαδε ἀπῆει. Καὶ ὁ λύκος ἔφη· δίκαια πάσχω· μεμαθηκὼς γὰρ πρῶην μάγειρος εἶναι, ἵνα τί ὄνου ἱατρὸς ἐγινόμην;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν φιλεῖν παιρῶμενοι, ἀντὶ ἀμοιβῆς κακὰ αὐτοῖς παρέχουσι.

CXXXV. Ὁνος βαστάζων ἄγαλμα.

Ὁνος τις ἐπιθεὶς ἄγαλμα, ἤλαυνεν εἰς πόλιν. Πάντων δὲ τῶν συναντώντων προσκυνούντων τὸ ἄγαλμα, ὑπολαβὼν ὁ ὄνος, ὅτι αὐτῷ προσκυνοῦσιν, ἀναπτρωθεὶς ὠγκᾷτο, καὶ οὐκέτι περαιτέρω προβαίνειν ἐβούλετο. Καὶ ὁ ὄνηλάτης αἰσθόμενος τὸ γεγονός, τῷ ῥοπάλῳ αὐτὸν παίων, ἔφη· ὦ κακὴ κεφαλὴ, αἵτις καὶ τοῦτο λοιπὸν, ἐὰν ὄνους ὑπὸ ἀνθρώπων προσκυνεῖσθαι ζητῇ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ οἱ τοῖς ἄλλοτρίοις ἀγαθοῖς ἐπαλαζινοῦμενοι, παρὰ τοῖς εἰδόσι αὐτοὺς γίλωτα ὀφλισκάνουσι.

CXXXVI. Ὀνος ἄγριος.

Ὀνος ἄγριος, ὄνον ἡμερον θεασάμενος ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν ἐμακάριζεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ξουσίᾳ τοῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Τότερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὄνη-
λάτην ὀπισθεν ἐρχόμενον, καὶ φοπάλους παίοντα, εἶπεν· οὐκέτι σε εὐδαιμονίσω· ὁρῶ γάρ, ὅτι οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν ἀφθονίαν ἔχεις.

Οὕτως οὐκ ἔστι ζηλωτὸν τὰ μετὰ τῶν κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν γινόμενα κέρδη.

CXXXVII. Ὀνος καὶ Τέττιγες.

Ὀνος ἀκούσας τεττίγων ἀδόντων, ἥσθη ἐπὶ τῇ εὐφωνίᾳ, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν ἡδύτητα εἶπε· τί σιτούμενοι τοιαύτην φωνὴν ἀφίετε; Τῶν δὲ εἰπόν-
των δρόσον, ὃ ὄνος προσπαραμίνων τῇ δρόσῳ, λι-
μῷ διεφθάρη.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες, παρὰ τὸ μὴ ἐπιτυχεῖν ὧν ἐφίεσθαι, καὶ τὰ μέγιστα δυσ-
τυχοῦσιν.

CXXXVIII. Ὀνοι πρὸς τὸν Δία.

Ὀνοι ποτὲ ἀχθόμενοι ἐπὶ τῷ συναχῶς ἀχθοφο-
ρεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἐπεμψαν πρὸς τὸν Δία, κῦσιν τινὰ τῶν πόνων αἰτούμενοι. Ὁ δὲ ἐπι-
δείξαι βουλόμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη·
τότε αὐτοὶ ἀπαλλαγῆσεσθε τῆς κακοπαθείας, ὅταν
οὐρῶντες ποταμὸν ποιήσωσι. Καίκεῖνοι ἀληθεύειν
αὐτὸν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι γῶν, ἐν

θεν ἂν ἀλλήλων οὖρον ἴδωσιν, ἢ ἑτέρου ὑγρὸν, καὶ αὐτοὶ παραστάντες οὖροῦσιν.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι ἐκάστῳ τὸ πεπρωμένον ἀθεράπευτον.

CXXXIX. Ὀνος καὶ Ὀνηλάτης.

Ὀνος ὑπὸ ὀνηλάτου ἀγόμενος, ὥς μικρὸν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ προῆλθεν, ἀφείς τὴν λείαν ἀτὰρ διὰ κρημνῶν ἐφέρετο. Μίλλοντος δὲ αὐτοῦ κατακρημνίσσθαι, ὁ ὀνηλάτης ἐπιλαβόμενος τῆς οὐρᾶς, ἐπειρᾶτο μετὰγειν αὐτόν· τοῦ δὲ εὐτόνως ἀντιπίπτοντος, ἀφείς αὐτόν, ἔφη· ὦ ὄνε, νίκα, κακὴν γὰρ νίκην νικᾷς.

Ὅλως πρὸς ἄνδρα φιλόνηκον.

CXL. Ὀνος καὶ Λύκος.

Ὀνος ἐν τινι λειμῶνι νεμόμενος, ὥς ἐθεάσατο λύκον ἐπ' αὐτόν δρῶμενον, χολαίνειν προσεποιεῖτο. Τοῦ δὲ προσελθόντος αὐτῷ, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθασομένου, δι' ἣν χολαίνει, ἔλεγεν· ὥς φραγμὸν διέβαινον, σκόλοπα ἐπάτησα· καὶ παρήνει αὐτόν· πρῶτον ἐξελεῖν τὸν σκόλοπα, εἰθ' οὕτως αὐτόν καταθροινήσασθαι, ἵνα μὴ ἐσθίων περιπαρῇ. Τοῦ δὲ ἐμπεισθέντος, καὶ τὸν πόδα αὐτοῦ ἐπάραντος, ὅλον τὸν νοῦν πρὸς τὸν σκόλοπα ὥς δῆθεν ἔχοντος, ὁ ὄνος λαῖξ εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ ἀφείς, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ἐξέτιναξε. Καὶ ὥς κακῶς διατεθείς, ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τοῦ πατρὸς με μάγειρον διδάξαντος, ἰατρικὴν τέχνην ὑπελαβόμεν;

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὴ τι προσήκου-
σιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

CXLI. Ὅνος λεοντῆν φέρων.

Ὅνος ἐνδυσάμενος λέοντος δοράν, περιήει ἐκ-
φοβῶν τὰ ἄλογα ζῶα. Καὶ δὴ θειασάμενος ἀλώπε-
κα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. Ἡ δὲ, ὥς
ἔτυχεν ἀκούσασα αὐτοῦ φθιγγαμένον, ἔφη· ἀλλ'
εὖ ἴσθι, ὥς καὶ γὰρ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκοῦμε-
νον ἂν σε ἤκουσα.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων τοῖς ἔξωθεν τύφοις
δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαιγίας
πλέγχονται.

CXLII. Ὅνος καὶ Βάτραχοι.

Ὅνος ξύλων γόμον φέρων, λίμνην διέβαινεν.
Ὡς δὲ ὀλισθήσας κατέπεσεν, ἔξαναστῆναι μὴ δυνά-
μενος, ᾠδύρετο, καὶ ἔστενεν. Οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ
βάτραχοι ἀκούσαντες αὐτοῦ τῶν στεναγμῶν, ἔφη-
σαν· ὦ οὗτος, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον
χρόνον διέτριβες ἐνταῦθα, ὅσον ἡμεῖς, ὅτι πρὸς
ὀλίγον πεσὼν ὀδύρη;

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα ῥά-
θυμον, ἐπὶ ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτοῖς
τοὺς πλείους ῥαδίως ὑφιστάμενος.

CXLIII. Ὅνος, Κόραξ καὶ Λύκος.

Ὅνος ἠλκωμένος τὸν νῶτον ἐν τινι λειμῶνι ἐτρέ-
φετο. Κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, καὶ τὸ ἐλ-
κος κρούοντος, ὁ ὄνος ἀλγῶν ᾤγκᾶτο καὶ ἐσικίετο.
Τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόρρωθεν ἐσιώπης καὶ γελῶντος,

λέκος παριών ἐθεάσατο, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη· ἄλλοι
ἡμεῖς, οἱ, κἄν αὐτῷ μόνῳ ὀφθῶμεν, διωκόμεθα,
τούτους δὲ καὶ προσιώντας προσγελῶσιν.

Ὅλος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων
καὶ ἐξ ἀπροόπτου δῆλοι εἰσίν.

CXLIV. Ὄνος, Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς
ἀλλήλους, ἐξῆλθον ἐπὶ ἄγραν. Λέοντος δὲ αὐτοῖς
παρατυχόντος, ἡ ἀλώπηξ ὄρῳσα τὸν ἐπηρημένον
κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ λέοντι, ὑπέσχετο πα-
ραδώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον
ἀπαγγέλληται. Τοῦ δὲ αὐτὴν ἀπολύειν φήσαντος,
προσαγαροῦσα τὸν ὄνον εἰς τὴν παγίδα πσεῖν παρ-
εσκεύασε· καὶ ὁ λέων ὄρων ἐκείνον φυγεῖν μὴ δυ-
νάμενον, πρῶτην τὴν ἀλώπεκα συνέλαβεν, εἰδ’
οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Οὕτως οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλευόντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ ἑαυτοὺς συναπολλύντες.

CXLV. Ὅρνις καὶ Χελιδών.

Ὅρνις ὄφρα ὡς εὐρὼν, καὶ ταῦτα ἐπιμελῶς
ἐκθερμάνασα, ἐξεκάλυψε. Χελιδὼν δὲ αὐτὴν θεα-
σαμένη ἔφη· ὦ ματαία, τί ταῦτα ἀνατρέφεις, ἅπερ,
ἂν αὐξηθῇ, ἀπὸ σοῦ πρῶτης τὸ ἀδικεῖν ἄρξονται;

Οὕτως ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, κἄν τὰ
μάλιστα εὐεργετῇται.

CXLVI. Ὀρνιθοθήρας καὶ Κορυδαλός.

Ὀρνιθοθήρας πτηνοῖς παγίδας ἴστα. Κορυδα-
λὸς δὲ τοῦτον θεασάμενος, ἡρώτα, μακρόθεν ἐστὼς,

τί ἐργάζῃ; τοῦ δὲ εἰπόντος, πόλιν κτίζω, καὶ μικρὸν ὑποχωρήσαντος, καὶ κρυβέντος, ὁ κορυθαλὸς πεισθίς τοῖς λόγοις τοῦ ἀνδρός, προσῆλθε τῷ τόπῳ, καὶ τὸ δέλεαρ ἐσθίων, ἔλαθεν ἐμπεσεῖν εἰς τοὺς βρόχους. Ὁ δὲ ὀρνιθοθήρας δραμὼν, ἀνελάβετο αὐτόν· καὶ ὁ κορυθαλὸς, ὧ οὔτος, ἔφη, ἐάν τοιαύτας πόλεις κτίζῃς, πολλοὺς ἐνοικοῦντας εὐρήσεις.

Ὅλος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα καὶ οἶκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προσσιῶτες χαλεποὶ ᾖσιν.

CXLVII. Ὀρνιθοθήρας καὶ Πελαργός.

Ὁρνιθοθήρας δίκτυα γεράνοις ἀναπετάσας, πόρρωθεν ἐθεώρει τὴν ἄγρην. Πελαργοῦ δὲ σὺν τοῖς γεράνοις ἐπικαθήσαντος, ἐπιδραμὼν, μετ' ἐκείνων καὶ αὐτὸν συνέλαβε. Τοῦ δὲ δεομένου μὴ θῦσαι αὐτόν, καὶ λέγοντος, ὥς οὐ μόνον αὐτὸς ἀβλαβής ἐστι τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ ὠφελιμώτατος, τοὺς γὰρ ὄφεις καὶ τὰ λοιπὰ ἐρπετὰ συλλαμβάνων ἀναιριεῖ, καὶ ὁ ὀρνιθοθήρας ἔφη· ἀλλ' εἰ τὰ μάλιστα οὐ φαῦλος εἶ, διὰ τοῦτο κολάσεως ἄξιός, ὅτι μετὰ πονηρῶν κεκάδικας.

Ἄταρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ ταῖς τῶν πονηρῶν συνουσίαις φεύγειν, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἐκείνων τῆς κακίας κοινωνεῖν δόξωμεν.

CXLVIII. Κάμηλος.

Ὅτι πρῶτον κάμηλος ἄφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφυγον· ὥς δὲ χρόνον προϊόντος συνιδόντες αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάβησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ

κατὰ μικρόν, ὡς χολήν τὸ ζῶον οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον φρονήσεως ἤλθον, ὥστε καὶ χαλινούς αὐτῇ περιθέντες, παισὶ ἐλαύνειν ἔδωκαν.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων συνήθεια καταπραΰνει.

CXLIX. Ὅφις πατούμενος.

Ὅφις ὑπὸ πολλῶν πατούμενος ἀνθρώπων, τῷ Διὶ ἐνετύγχανεν. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν· ἀλλ' εἰ τὸν πρότερόν σε πατήσαντα ἐπληξας, εὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπιχειρήσῃ σοι τοῦτο ποιῆσαι.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι τοῖς πρώτοις ἀνθρώποις ἀμυνόμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

CL. Λαγωὶ καὶ Βάτραχοι.

Οἱ λαγωὶ πάντες συνελθόντες, ἐβδὼν ταῦτα πρὸς ἀλλήλους· θρηνοῦντες· ἵνα τί δεινὸς ὁ βίος ἡμῶν ἐστι; καὶ γὰρ ἀετοὶ, ἀνθρωποὶ τε καὶ κύνες, ἅπαντες ἡμᾶς πειρῶνται καταθῦσαι. Βέλτιον οὖν ἐστὶν ἡμῖν θανατῶσαι ἑαυτοὺς, καὶ μὴ ζῆν οὕτω κακίως ἐν φόβῳ. Ταῦτά γε τούτων πρὸς ἀλλήλους εἰπόντων, ὥρμησαν εἰς λίμνην ἑαυτοὺς ἐμβαλεῖν. Οἱ δὲ βάτραχοι τοὺτους εὐθὺς ἰδόντες, ἀπεφρίφησαν παρευθὺς εἰς τὸ ὕδωρ. Εἰς δὲ λαγῶς, στρατηγέτης τυγχάνων, ἐμειδίασε, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐβόησε· Στῆτε, ἀδελφοί, μηδὲν κακὸν ποιήσετε· ὡς γὰρ ὁρᾶτε, δειλότερα τυγχάνουσι ταῦτα τὰ ζῶα ὑπὲρ ἡμᾶς ἅπαντας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς δυστυχοῦσιν αὐτὴν τυχοῦσαν παραμυθίαν φέρει τὸ καὶ ἐτίρους ὁρᾶν κακοπαθοῦντας.

CL. "Ονος καὶ Ἴππος.

"Ονος ποτὲ ἐμακάριζεν ἵππον, διὰ τὴν τροφήν αὐτοῦ καὶ τὴν θεραπείαν, τὴν δὲ ἑαυτοῦ τύχην ἐμυκτέριζεν, ὥς ἀχθοφοροῦντος πολλά, καὶ κοπιῶντος, καὶ οὐδὲ ἄχυρον εἰς κέρον λαμβάνοντος. Ἐπεὶ δὲ ἐπέστη καιρῶς πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης σὺν τοῖς ὅπλοις ἐπέβη ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ ὥδε καπεῖσε τοῦτον ἤλαυνεν, ὥς εἰς μέσον ἔβη τῶν πολέμου ντων, ξιφήρης δ' ἵππος ἔκειτο ἐπ' ἐδάφους. Ὡς οὖν ἰώρα τοῦτον ὁ ὄνος, εὐθύς μετεβάλλετο, καὶ τὸν ἵππον ἤλεει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τοὺς πλουσίους καὶ ἄρχοντας οὐ δεῖ ζηλοῦν, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνον καὶ κίνδυνον ἀναλογιζομένους, ἀγαπᾶν τὴν πενίαν, τὴν μητέρα τῆς ἡσυχίας.

CLII. Ζεὺς καὶ Κάμηλος.

Ὁ Ζεὺς δῆποτε αἰτούσῃ τῇ καμήλῃ, κέρατα ἔχειν, καὶ τοιαῦτα λεγούσῃ, λύπη μοι πολὺν ὑπάρχει διὰ τοῦτο, οὐκ ἐπέδωκεν, ἀλλὰ γε καὶ τῶν ὠτῶν ἀπεστίγῃς, πολλὰ αὐτὸς χολᾷνας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ ἔχων τι ἀρκεῖσθαι ἐπ' ἐκείνῳ, καὶ πλείω μὴ ζητεῖτω, ἵνα μὴ καὶ ὁ ἔχει, ἀπολίσῃ.

CLIII. Ὅρνις χρυσοτόκος.

"Ορνιθα δὲ τις πάνυ καλλίστην εἶχεν, ἥτις ἔτιπεν αἰὶ χρυσοῦ ὥα. Ὁ δὲ νομίσας ἔνδον χρυσοῦ ὑπάρχειν, σφάξας παρενθύς, εὗρεν αὐτὴν ὥσπερ καὶ αἱ λοιπαὶ τυγχάνοισιν ὄρνιθες· καὶ πλοῦτον

εὐρηκέναι νομίσας, ἀπεισιγρήθη καὶ τοῦ μικροῦ τοῦ κέρδους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τὸν ἔχοντά τι ἀρκεῖσθαι τούτῳ, τὴν δὲ ἀπληστίαν ἐκφεύγειν, μήπως καὶ ὃ ἔχει ἀπολέσῃ.

CLIV. Βάτραχος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὅστις ποτὲ βατράχου ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ τοῖς ζώοις πᾶσιν ἀναβοήσαντος, ἐγὼ ἱατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἔφη· πῶς σὺ ἄλλους σώσεις, αὐτὸν χολὸν ὄντα μὴ θεραπεύων;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ παιδείας ἀμύνητος ὑπάρχων, πῶς ἄλλους παιδεύσαι δυνήσεται;

CLV. Ὅφις καὶ Γεωργός.

Ὅφις γεωργοῦ προθύροις ἐμφωλεῦων, ἔδασκε τὸν ποῦν τοῦ παιδίου, καὶ παραχρῆμα τίθησκε. Πένθος δὲ μέγα ἐγένετο τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ. Τότε δὲ πατήρ πληγείς ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, πέλεκυν λαβὼν, ἐπειρῶτο τοῦ θανατῶσαι τὸν παγκάκιστον ὄφιν. Καὶ δὴ ὁ ὄφις ἐξελθὼν τοῦ θηρεῦσαι, εὐθὺς δὲ ἀνὴρ καταδραμὼν ὀπίσω, στεφθῶς κατ' αὐτοῦ τὸ ξίφος καταφέρει. Ἀστοχήσας δὲ τοῦ θανατῶσαι τοῦτον, μόνον τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ ἀπέκοψε τὸ ἄκρον. Ὅς φόβῳ ληφθεὶς, μὴ καὶ αὐτὸν θανατώσει, λαβὼν ἄλευρον, ὕδωρ καὶ μέλι, αὐτὸς ἐκάλει τὸν ὄφιν πρὸς εἰρήνην. Ὁ δὲ κάτωθεν λεπτὸν αὐτὸς συρτάσας, καὶ γὰρ ἐκρύβη ἐπὶ πέτρας ὁ ὄφις, τῷ ἀνθρώπῳ ἔφησε, τοιάδε λέγων· ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀνθρώπε, μηκέτι κήμης· ὅλως ἐν ἡμῖν φιλία οὐ προσμένει. Ὁ-

ῥοῖν γὰρ ἐγὼ τὴν οὐρανὸν μου λυποῦμαι, καὶ σὺ δὲ πῦλιν τὸν τύμβον τοῦ νιού σου βλέπων καθ' ὥραν, οὐκ ἔτι εἰρηνεύεις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδείς μίσους, ἢ ἀμοιβῆς κακῶν ἐπιλάθεται, μέχρις ἂν τὸ μνημόσυνον βλέπει, περὶ οὗ ἐλυπήθη.

CLVI. Ὀδοιπόρος καὶ Ἑρμῆς.

Ὁδοιπόρος πολλὴν ἀνύων ὁδὸν, ἠΰξατο λέγων· ὦτι, ὦ Ἑρμῆ, ἐὰν εὕρω τι σοὶ τὸ ἥμισυ ἀναθήσω. Περιτυχὼν δὲ πῆρα, ἐν ᾗ ἀμύγδαλα ἦσαν, καὶ φοινίκες, ταύτην ἀνείλετο, οἰόμενος ἀργύριον εἶναι. Ἐκτινάξας δὲ εὗρε τὰ ἐνόητα. Καταφαγὼν δὲ ταῦτα, καὶ λαβὼν τῶν ἀμυγδάλων τὰ λέπη, καὶ τῶν φοινίκων τὰ ὀστᾶ, ἐπὶ τινὸς βωμοῦ ἔθηκεν εἰπὼν· ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τὴν εὐχὴν· καὶ γὰρ τὰ ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτὸς πρὸς σὲ ἀνέθηκα.

Ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, τὸν καὶ θεοὺς διὰ πλεονεξίαν κατασοφίζομενον.

CLVII. Ὅρνις καὶ Αἵλουρος.

Ὅρνις δὲ ποτε κατακλισθεὶς ἠρόφώσκει· εἰς ὃν αἴλουρος προκύψας, ἔφη ταῦτα· πῶς ἔχεις, φίλε; τί δὲ σοι; ἵνα τι χρήξης, ἀνάγγελόν μοι, καὶ πάντα σοι παρέξω· ὅμως ἔγειρε, καὶ τεύξῃ τῆς ὑγείας. Ἡ δὲ ἀπεκρίθη πρὸς τὸν αἴλουρον ταῦτα· εἰ σὺ παρέλθῃς, ἐγὼ οὐκ ἀποθνήσκω· ζωὴν γὰρ ζῆσθαι δορκάδος ὑπερέραν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς δολίους ὑποκριτάς, τοὺς λέγοντας φιλεῖν, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

CLVIII. Παις καὶ Σχορπίος.

Παῖς πρὸ τοῦ τείχους ἀκρίδας ἐθήρευε. Πολλὰς δὲ συλλαβὼν, ὥς ἐθιδάσατο σκορπίον, νομίσας ἀκρίδα εἶναι, καί λάντας τὴν χεῖρα, οἷός τι ἦν καταφέρειν αὐτόν· καὶ ὥς τὸ κέντρον ἐπάρας, ἔφη· εἴθε γάρ τοῦτο ἐποίησας, ἵνα καὶ ὡς συνείληφας ἀκρίδας, ταύτας ἀποβαλῇς.

Ὅλως διδάσκει ἡμᾶς, μὴ δεῖν πᾶσι τοῖς χρηστοῖς καὶ πονηροῖς τὰ αὐτὰ προφέρειν.

CLIX. Παις κλέπτης καὶ Μήτηρ.

Παῖς ἐκ τοῦ διδασκαλείου τὴν τοῦ συμφοριτητοῦ δαλτον κλέψας, τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ ἐπιδέδωκε· τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης αὐτόν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑποδεξαμένης, προΐδοντος τοῦ χρόνου, ὁ παῖς, ὥς νεανίας ἤδη γέγονεν, ἤρξατο καὶ τὰ μείζονα κλέπτειν. Ληφθεὶς οὖν ποτε ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ περιαγκωνισθεὶς, ἐπὶ τὸν δῆμιον ἀπήγετο. Τῆς δὲ μητρὸς ἐπακολουθούσης αὐτῷ, καὶ στεγνοκτυπούσης, εἶπεν ὁ παῖς πρὸς τοὺς δημίους· ἐδάσατέ με λαλῆσαι τῇ μητρὶ μου πρὸς τὸ οὗς λόγον ἔνα. Τῆς δὲ ταχέως ἐλθούσης, καὶ τὸ οὗς αὐτῆς τῷ στόματι τοῦ νιού αὐτῆς ἐπαθείσης, τοῖς ὁδοῦσιν αὐτοῦ τὸ ὥτιον αὐτῆς γενναίως δρασάμενος, ἀπέκοψεν αὐτό. Τῆς δὲ βοησάσης καὶ εἰπούσης, ὥς ἤδη πεπλημμύληκεν, οὐδὲ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ λαοῦ κατηγοροῦντος αὐτοῦ, ὥς μὴ ἀρκεσθέντος τοῖς προτέροις κακοῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν μητέρα ἡσέβησεν. ἔφη ἐκείνος· αὕτη μοι ἐγένετο τῆς ἑμοῦ ἀπωλείας αἰτία· εἰ γάρ, ἥντεκα τὴν

τοῦ συμφοιτητοῦ μου δέλιον ἔκλεψα, καὶ ἦνεγκα αὐτῇ, ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν μέχρι τούτων ἐχώρησα, καὶ ἐπὶ τὸν θάνατον ἤγόμην.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ κακὸν κατ' ἀρχαίς μὴ κολαζόμενον, ἐπὶ μᾶλλον αὖξεται.

CLX. Περιστερὰ διψῶσα.

Περιστερὰ ποτε δίψει συνεχομένη, ὥς ἐθεύσατο ἐν τινι πίνακι κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ὑπέλαβεν ἀληθῆ εἶναι· διόπερ πολλὰ φοῖζον ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐντινάξασα. Συνέβη οὖν αὐτῇ, τῶν περῶν περιθραυσθέντων, ἐπὶ τὴν γῆν καταπεσῶσαν, ὑπὸ τινος τῶν παρὰ τετυχηκότων συλληφθῆναι.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας, ἀπερισκέπτως τοῖς πράγμασιν ἐπιχειροῦντες, ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον περιβάλλουσιν.

CLXI. Περιστερὰ καὶ Κορώνη.

Περιστερὰ ἐν τινι περιστεριῶνι τρεφομένη, ἐν πολυτεχνίᾳ ἐφρυνάττειτο. Κορώνη δὲ ἀκούσασα αὐτῆς τῶν λόγων, ἔφη· ὦ αὐτῇ, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ ἀλαζονευομένη· ὅσω γὰρ ἂν πλείονα τέκνα ἔχεις, τοσούτῳ περισσότερον δουλείᾳ στενάζεις.

Οὕτως καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχεστέροι εἰσὶν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ τεκνοποιοῦσι.

CLXII. Πίθηξ καὶ Ἀλιεῖς.

Πίθηξ ἐν τινι ὑψηλῷ δέντρῳ καθήμενος, ὥς ἐθεύσατο ἀλιεῖς ἐπὶ τινι ποταμῶν σπηγήνῃ βασιτά-

ζοντας, παρατήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν γινόμενα. Καὶ δὴ τούτων τὴν σαγήνην ἑασάτων, καὶ μικρὸν ὑποχωρησάντων τοῦ φαγεῖν, καταβάς ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐπειρᾶτο μιμῆσθαι αὐτούς· φασὶ γὰρ μιμητικὸν εἶναι τὸ ζῶον τοῦτο. Ἐφαψάμενος δὲ τῶν δικτύων, καὶ συλληφθεὶς, ἐκινδύνευε πνιγῆναι. Ὁ δὲ πρὸς ἑαυτὸν ἔφη· ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ ἄλιεύειν μὴ μαθὼν, τούτῳ ἐπεχείρουν;

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι ἡ τῶν μηδὲν προσηκόντων ἐπιχειρήσεις, οὐ μόνον ἀσύμφορος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβὴς ἐστι.

CLXIII. Θυγάτηρ καὶ Θρηνοῦσαι.

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς ἐτέρας ἀποθανούσης, τὰς θρηνοῦσας ἐμισθώσατο. Τῆς δὲ ἐτέρας παῖδος εἰπούσης πρὸς τὴν μητέρα, ἄθλιαί ἡμεῖς, ὅτι ἡμεῖς μὲν, ὣν τὸ πάθος ἐστὶ, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μηδὲν προσήκουσαι οὕτω σφόδρα κόπτονται καὶ κλαίουσιν· ἡ μήτηρ ἔφη· ἀλλὰ μὴ θαύμαζε, τέκνον, εἰ οὕτως οἰκτιρῶς αὐταὶ θρηνοῦσιν· ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

Οὕτως ἐνίοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσι καὶ ἄλλοτρίας συμφορὰς ἔργον λαβεῖν.

CLXIV. Ποιμὴν καὶ Θάλασσα.

Ποιμὴν ἔν τινι τόπῳ παραθαλασσίῳ ποιμνία νέων, ὥς ἐθεάσατο τὴν θάλασσαν γαλήνην τε καὶ πραεῖαν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι· διόπερ πωλήσας αὐτοῦ τὰ πρόβατα, καὶ φοίνικας ἀγοράσας, ναῦν ἐμφορτωσάμενος ἀνέχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γε-

νομίμου, καὶ τῆς νηὸς περιτραπίσης, πάντα ἀπο-
λίσας, αὐτὸς μόλις ἐπὶ τῆς γῆς διεσώθη. Μετ' οὐ
πολλὰς οὖν ἡμέρας τῆς θαλάσσης γαληνιώσης, ὥς
ἐθιᾶσατό τινα παριόντα, καὶ ἐπαῖνουντα τῆς θα-
λάσσης τὴν ἡρεμίαν, ἔφη· ὦ οὗτος, αὐτὴ γὰρ σοι
φοινίκων ἐπιθυμεῖ.

Οὕτω πολλὰν τὰ παθήματα τοῖς φρονίμοις
γίνεται μαθήματα.

CLXV. Ποιμὴν καὶ Πρόβατα.

Ποιμὴν ἐλάσας τὰ πρόβατα εἰς τινα δρυμῶνα,
ὥς ἐθιᾶσατο δρῦν παμμεγέθη μεστήν βαλάνων, ὑπο-
στρώσας τὸ ἱμάτιον ἐπὶ ταύτῃ, ἀνέβη, καὶ τὸν καρ-
πὸν ἀντίσειε. Τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τὰς βαλά-
νους, ἔλαθε διαφύξει καὶ τὰ ἱμάτια. Ὁ δὲ ποι-
μὴν καταβάς, ὥς ἐθιᾶσατο τὸ γεγονὸς, εἶπεν· ὦ
κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτα
παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τοῦ τρέφοντος καὶ τὸ ἱμάτιον
ἀφείλασθε.

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἄγνοιαν τοὺς
μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν οὐ-
κείων φαῦλα ἐργάζονται.

CLXVI. Ποιμὴν παίζων.

Ποιμὴν ἐξελαύνων αὐτοῦ τὴν ποιμνὴν ἀπὸ τι-
νὸς κώμης, πορρωτέρω διετέλει τοιαύτῃ παιδιᾷ
χρῶμενος. Ἐπιβοώμενος γὰρ τοὺς πολίτας ἐπὶ βοή-
θειαν, ἔλεγεν, ὥς λύκοι τοῖς προβάτοις ἐπήλθοσαν.
Οἱ καὶ τρὶς τῶν ἐκ τῆς κώμης ἐκπλαγόντων καὶ ἐκ-
πηδησάντων, εἴτα μετὰ γέλωτος ἀπαλλαγέντων συνέ-

βη τὸ τελευταῖον τῇ ἀληθείᾳ λύκους ἐπιλθεῖν. Ἀποτιμνόμενος δὲ αὐτοῦ τῆς πόλεως, καὶ αὐτοῦ ἐπιβοῶντος ἐπὶ βοηθείᾳ, ἐκείνοι ὑπολαβόντες αὐτὸν παίζειν κατὰ τὸ ἦθος, ἤττον ἐφρόντιζον. Καὶ οὕτως συνέβη αὐτὸν ἀπολέσαι τὰ πρόβατα.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι τοῦτο κερδαίνουσιν οἱ ψευδομενοί, τὸ μηδὲ ὕταν ἀληθεύουσι πιστεύεσθαι.

CLXVII. Παῖς λουόμενος.

Παῖς ποτε λουόμενος ἔν τινι ποταμῷ, κινδύνευσεν ἀποπνιγῆναι. Ἰδὼν δὲ τινα ὁδοιπόρον, τρυγόν ἐπὶ βοηθείᾳ ἐκάλει. Ὁ δὲ ἐμέμφετο τῷ παιδί, ὥς τολμηρῷ. Τὸ δὲ μειράκιον εἶπε πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ νῦν μοι βοήθει, ὥστερόν δὲ σωθάντι μέμψη.

Ὅλως εἰρηται πρὸς τοὺς ἀφορμὴν κατ' ἑαυτῶν διδόντας ἀδικεῖσθαι.

CLXVIII. Πρόβατον πρὸς Κείροντα.

Πρόβατον ἀφυῶς κειρόμενον ἔφη, εἰ μὲν ἔρια ζητεῖς, ἀνωτέρω τέμνε· εἰ δὲ κρεῶν ἐπιθυμεῖς, ἀπαξ με καταθύσας, τοῦ κατὰ μικρὸν βασανίζων ἀλλάξον.

Πρὸς τοὺς ἀφυῶς τὴν τέχνην παραφερομένους ὁ ὁγος ἀρμόδιός ἐστι.

CLXIX. Ἄνθρωπος καὶ Λέων συνόδευοντες.

Ποτὲ συνώδευσε λέων ἀνθρώπου. Ἐκαυχῶντο οὖν πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις. Εὗρον δὲ ἐν τῇ ὁδῷ πετρίην στήλην ὁμοίαν ἀνδρὶ, ἐτέραν στήλην λέοντι.

ιος συμπνίγουσαν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑποδείξας πρὸς αὐτόν, ταῦτα ἔφη· ἴδε πῶς ἐσμεν κρείττονες ὑμῶν πάντων, καὶ φωμάλει ὑπὲρ ἅπαν θηρίον. Ἐπολαβὼν δὲ ὁ λέων ἔφη· ὑφ' ὑμῶν εἰσιν οὕτω ταῦτα γινόμενα καὶ πραττόμενα· εἰ γὰρ εἶδυσαν λέοντες γλύφειν λίθους, πολλοὺς ἂν εἶδες ὑποκάτω λεόντων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καυχώμενοι, περῶνται ἐν λόγοις ἑαυτοὺς ἐπιφημίζειν, καίπερ μὴ ὄντες τοιοῦτοι.

CLXX. Ἀλώπηξ καὶ Βότρυες.

Ποτὲ κατεῖδε τοὺς βότρυνας ἀλώπηξ πεπειγούς, πάνυ τὰς φώγας ἐνδεικνυμένους, καὶ ἐπειρᾶτο τοὺς λαβεῖν εἰς βρῶσιν· τῆς δὲ εἰς τοῦτο πολλὰ μηχανωμένης, οὐκ ἐδυνήθη τὴν ὄρεξιν πληρῶσαι· μετὰ δὲ ταῦτα μειδιάσασα ἔφη· εὐθύς τὸ πένθος εἰς χαρὰν μεταβάλλει, ἀναβοῶσα, ὁμφακίς εἰσι ταῦτα.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀποτυχόντες πραγμάτων, σπουδάζουσι διὰ τοῦ ψεύδους συγκαλύψαι τὴν ἥτταν.

CLXXI. Παῖς συνάγων ἀκρίδας.

Παῖς τις συνάγων εἰς ἀρούρας ἀκρίδας, ἐμελλεν ἄραι σκορπίον ἀντ' ἀκρίδος. Ὁ δὲ τοῦ παιδὸς τὸ ἄκακόν νοήσας, ταῦτα πρὸς αὐτόν οὕτως ἐβόα, λέγων· ἀπειλὴ, ὦ παῖ, καὶ σώζου μετ' εὐρήνης, μὴ θηρεύσας με ἀπολέσῃς ἀπάσας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καλὸν ἐστὶ τὰ ἐναντία γινώσκειν, καὶ τὸ μὲν καλὸν πράττειν, τὸ δὲ κακὸν ἐκφεύγειν.

CLXXII. Πέρδιξ καὶ Κυνηγέτης.

Πέρδικα θέ τις κυνηγέτης ἀγρεύσας, ἔμειλλεν αὐτὸς τοῦ καταθῦσαι ταύτην. Ἡ δὲ ἐθρήνηι, ταῦτα οὕτως βοῶσα· ἔασόν με ζῆν, κυνηγέτα περδίκων, ὅπως σοι καὶ γὰρ πέρδιξ πολλάς προσάξω. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν οὕτως ἀνταπεκρίθη· διὰ γὰρ τοῦτο μᾶλλον ἐγὼ σε θύσω, ὅτι φίλους σου προσεινδρεύσαι θέλων. Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ φίλων δολίᾳ μηχανᾷ συντιθείς, αὐτὸς ἐν ταῖς ἐνέδραις τῶν κινδύνων ἐμπεσεῖται.

CLXXIII. Χελώνη καὶ Λαγῶς.

Ποδῶν χελώνης λαγῶς κατεγέλα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα γελῶσα ἔφη· ἐγὼ τὸν ταχύν σε ἐν δρόμῳ νικήσω· ὁ δὲ ἔφησε ταύτην μὴ ἀληθεύειν· ὁμῶς φησὶν, ἔριξε καὶ γνώσῃ μου τοὺς πόδας. Τίς δὲ τὸν ὅρον προστάξειεν, ἀντιφύσησεν ἢ χελώνη, καὶ τὰ τῆς νίκης τίς ἡμῖν ἐπιδώσει; Τὸ γοῦν φρόνιμον τῶν ζώων ἢ ἀλώπηξ συνετάξατο τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος, ἅμα τὸν δρόμον καὶ τὸν τόπον δεῖξασα. Ἡ οὖν χελώνη μηδένως κατοκνήσασα, εὐθύς ὀδεύουσα εἰς τὸν ὅρον ἀνῆλθεν. Ὁ δὲ λαγῶς ποσὶ θαρσύνων ἐφύπνου. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐξαναστάς τῆς κοίτης, δραμαῖος ἦκεν εἰς τὸν τόπον τοῦ ὅρου, ὅστις εὗρε τὴν χελώνην ὑπναῦσαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ φήσεις ἀνθρώπων εἶσιν εὐφυνεῖς, ἀλλ' ἐκ φρεσὺς καὶ ὄνου ἀπόλυνται· ἐκ δὲ σπουδῆς καὶ μακροπορίας πολλοὶ περιεγένοντο τῆς φύσεως.

CLXXIV. Πεύκη.

Πρίσται δέ ποτε κατέσχιζον τὴν πεύκην, σφήνας ἐξ αὐτῆς οἱ τέκτονες ποιοῦντες, οἱ καὶ ῥαδίως κατέσχιζον σανίδας. Ἡ δὲ ἐθρήνει ὀλολύζουσα οὕτως· οὐ τοσοῦτον νῦν μέμφομαι τὴν ἀξίνην, τὴν κόπτουσάν με ταῖς χερσὶν τῶν ἀνθρώπων, ὥς τοὺς ἐξ ἐμοῦ σφήνας γεγενημένους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν συμφοραῖς περιπίπτουσι παρὰ τῶν ξένων· ἐκ δὲ τῶν ἰδίων ἐάν τι συμβῇ μικρὸν αὐτοῖς λυπηρὸν, χεῖρον καὶ βαρύτερον αὐτοῖς καταφαίνεται.

CLXXV. Μῦες καὶ Γαλαίαι.

Ποτὲ γαλαίαι ἐμάχοντο τοῖς μυσὶν, αὐτοὺς κατατροπαῦσαι καὶ ἀναιροῦσαι. Εἶπον δὲ οἱ μῦες καθ' ἑαυτοὺς τοιαῦτα· παραλόγως γαλαίαι ἡμᾶς ἡττῶσιν οὐ γὰρ κτώμεθα ἄνακτα, ὥσπερ αὐταί, οὐδὲ στρατηγούς· ἐπὶ τῇ παρατάξει, καὶ διὰ τοῦτο ταλαιπωροῦμεν πάντες, καὶ φυγάδες γινόμεθα τοῦ πολέμου. Καὶ παρὰυτίκα συμβούλιον λαβόντες, κατεστήσαντο τοὺς παμμεγέθεις μῦας ἀρχηγέτας τε καὶ στρατηγούς τῶν ἄλλων. Καὶ δὴ ἔνοπλοι ἅπαντες γεγονότες, καὶ παρατάξεις αὐθις πεποιηκότες, ἤρξαντο κρότων τῶν τοῦ πολέμου· τῶν γὰρ αὐτῶν σαλπύγων σαλπισσασῶν ἐναπήρξαντο πολεμεῖν πρὸς τὰς γαλαίας· αἱ κατὰ κράτος τοὺς μῦας ἡττήσασαι, ἔτρεψαν τοὺς δυστήνους εἰς φυγὴν. Οἱ μὲν γὰρ ἄσπολοι πεφευγότες ἐν τοῖς τοίχοις, εἰσεληλύθεισαν εἰς ῥαγάδας αὐτίκα. Οἱ δὲ ἔνοπλοι καὶ ἀρχηγέται τοῦ

των, οἳ τε ἄρχοντες καὶ στρατηγοὶ τῶν ἄλλων, μὴ
δυνάμενοι ἐν ταῖς ὁπαῖς ἐμβῆναι, διεφθάρησαν ἁ-
παντες ὑπὸ τῶν γαλεῶν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πρὸς τὸ ζῆν ἀκινδύνως,
πρεῖτόν ἐστιν ἡ εὐτέλεια, ἢ ἡ λαμπρότης καὶ δόξα
τοῦ βίου.

CLXXVI. Ροιᾶ, Μηλέα καὶ Βάτος.

Ροιᾶ καὶ μηλέα περὶ κάλλους ἥριζον. Πολλῆς
δὲ φιλονεικίας παρὰ τῶν ἀμφοτέρων γειγονίας, βᾶ-
τος ἐκ τοῦ πλησίον φραγμοῦ ἀκούσασα, εἶπεν· ὦ
φίλοι, παυσώμεθα ποτε μαχόμεναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτως παρὰ τὰς τῶν ἀμει-
νόνων στάσεις· καὶ οἱ μηδεὶς ἀξιοὶ πειρῶνται εἶναι τι.

CLXXVII. Σπάλαξ καὶ Μήτηρ.

Σπάλαξ (ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ζῶον τυφλόν) λέγει
τῇ μητέρι αὐτοῦ, ὅτι βλέπω· καὶ κείνη πειράζουσα
αὐτόν, χόνδρον λιβανωτοῦ δοῦσα αὐτῷ, ἐπερώτα,
τί ποτε εἶη. Τοῦ δὲ εἰπόντος ψηφίδα, εἶπεν· ὦ
τέκνον, οὐ μόνον τοῦ βλέπειν ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ
τὰς δαφρήσεις ἀπώλεσας.

Οὕτως ἐνίοι τῶν ἀλαζόνων καὶ τὰ ἀδύνατα κα-
τεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

CLXXVIII. Σφῆκες, Πέρδικες καὶ Γεωργός.

Σφῆκες ποτε καὶ πέρδικες δίψει συνεχόμενοι, ἤ-
κον πρὸς γεωργόν, καὶ παρ' αὐτοῦ ποτὸν ἤτουν,
ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος χάριν αὐτῷ ποιῆ-

σαι. Καὶ οἱ μὲν πέριδικες περισκάψαι τοὺς ἀμπέλους, καὶ τοὺς βότρυας εὐπρεπῆς ποιῆσαι, αἱ δὲ σφηῆκες κύκλῳ περιῖοῦσαι, τοῖς κέντροις τοὺς κλέπτας ἀπώσασθαι ἔλεγον. Κῆκεῖνος ὑποτυχὼν ἔφη· ἄλλ' ἔμοιγέ εἰσι δύο βόες, οἷτινές μοι μηδὲν καταπαγγελλόμενοι, πάντα ποιοῦσιν, οἷς ἄμεινόν ἐστιν ἢ ὑμῖν ποτὶν παρέχειν.

Οὗτός ὁ λόγος πρὸς ἄνδρα ἀχάριστον.

CLXXIX. Σφήξ καὶ Ὅρις.

Σφήξ ποτε ἐπὶ κεφαλὴν ὄφως καθίσας, καὶ συνεχῶς τοῖς κέντροις πλήσων, ἐχείμαζεν. Ὁ δὲ περιώδυνος γενόμενος, καὶ τὸν ἐχθρὸν οὐκ ἔχων ἀμύνεσθαι καὶ ἀποσοβῆσαι, ὥς ἐθεάσατο ἄμαξαν μεστήν ξύλων, ἀμμηανῶν, τῇ κεφαλῇ τῷ τροχῷ ὑπέθηκε, φάσκων· συντελευτῶ καὶ γὰρ τῷ ἐχθρῷ μου. Καὶ οὕτω τῷ σφηκὶ συναπέθανεν.

Ὅλως δηλοῖ πρὸς τοὺς συναποθνήσκειν τοῖς ἐχθροῖς ὑπομένοντας.

CLXXX. Δένδρα καὶ Κάλαμοι.

Τὰ δένδρα κατεασσόμενά ποτε ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὥς ἐώρα τοὺς καλάμους ἀβλαβεῖς διαμένοντας, ἐπυνθάνετο αὐτὰ, πῶς αὐτὰ μὲν ἰσχυρὰ καὶ ἐμβριθῇ ὄντα, οὕτως κατακλῶνται, οἱ δὲ λεπτοὶ καὶ ἀσθενεῖς ὄντες πάσχουσιν οὐδέν. Κῆκεῖνοι ἔφησαν· ὅτι ἡμεῖς συνειδότες ἑαυτοῖς ἀσθενείαν, αἰκομεν τῇ τῶν ἀνέμων προσβολῇ, καὶ οὕτως τὰς ὁρμὰς ἐκκλίνομεν· ὑμεῖς δὲ πεποιθότες τῇ ἰδίᾳ δυνάμει, ἀντιτείνετε, καὶ διὰ τοῦτο κατεασσεσθε.

Ὅπως δηλοῖ, πρὸς τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων τὸ εἶκειν, καὶ ὑποτάσσισθαι ἀσφαλέστερον.

CLXXXI. Ταῦρος καὶ Αἶγες ἄγριαι.

Ταῦρος διωκόμενος ὑπὸ λέοντος, κατέφυγεν εἰς τι σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν αἶγες ἄγριαι. Τυπτόμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, καὶ κερατιζόμενος ἔφη· ἀλλ' οὐχ ἡμᾶς φοβούμενος ἀνέχομαι, τὸν δὲ πρὸ τοῦ στόματος τοῦ σπηλαίου ἐσιτῶτα λέοντα.

Οὕτω πολλοὶ διὰ φόβον τῶν κρείττονων τὰς ἐκ τῶν γειτόνων ὑβρεῖς ὑπομένουσιν.

CLXXXII. Τοῦ Πίθηκος παῖδες.

Τοὺς πίθηκας φασὶ δύο τέκτειν, καὶ τὸ μὲν ἐν τῶν γεννημάτων σιτέργειν καὶ μετ' ἐπιμελείας τρέφειν, τὸ δὲ ἔτερον-μισεῖν καὶ ἀμελεῖν. Συμβαίνει δὲ κατὰ τινα θεῖαν τύχην, τὸ μὲν ἐπιμελούμενον ἡδέως καὶ ἀγκαλιζόμενον παρὰ τῆς μητρὸς ἀποπνίγασθαι, τὸ δὲ ὀλιγωρούμενον ἐκτελειεῦσθαι.

Ὅπως δηλοῖ, ὅτι πάσης προνοίας ἡ τύχη δυνατωτέρα καθίσταται.

CLXXXIII. Ταῶς καὶ Κολοῖός.

Τῶν ὀρνέων βουλομένων ποιῆσαι βασιλείαν, ταῶς ἡξίου ἑαυτὸν χειροτονεῖσθαι βασιλέα διὰ τὸ κάλλος. Τρεσθέντων δὲ πάντων ἐπὶ τούτῳ τῶν ὀρνέων, κολοῖός αὐτῷ εἶπεν· ἀλλ' ἐάν σου βασιλεύοντος αἰετός ἡμᾶς καταδιῶται ἐπιχειρήσῃ, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

Ὅπως δηλοῖ, ὅτι αἰεὶ τοὺς δυνάστας μὴ κάλλει, ἀλλὰ φρονήσει καὶ δυνάμει δεῖ κοσμεῖσθαι.

CLXXXIV. Ζεὺς καὶ Ὀφίς.

Τοῦ Λιδος γάμους ποιούντος, πάντα τὰ βῶα ἢ νεγκαν θῶρα, ἑκάστον κατὰ τὴν οἰκίαν θύναμιν. Ὀφίς δὲ ἔρπων ῥόδον λαβὼν ἐν τῷ στήματι, ὑπέβη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔφη· τῶν ἄλλων πάντων τὰ δῶρα λαμβάνω, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ στήματος καμβάνω οὐδὲόλως.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ποτηρῶν αἱ χυρίτις φοβεραὶ εἰσιν.

CLXXXV. Ἴς ἄγριος καὶ Ἀλώπηξ.

Ἴς ἄγριος ἐστὼς παρὰ τι δένδρον, τοὺς ὀδόντας ἠκόνσα. Ἀλώπεκος δὲ αὐτὸν ἐρωτησάσης τὴν αἰτίαν, ὅτι μηδεμιᾶς ἀνάγκης οὕσης, μήτε κυνηγοῦ, μήτε κινδύνου ἐφεισιώτος, τοὺς ὀδόντας τί θήγεις; ἔφη· ἀλλ' οὐ ματαίως τοῦτο ποιῶ· ἐὰν γὰρ μο κίνδυνος καταλάβῃ, οὐ τότε περὶ τὸ ἄκονζν ἀσχοληθήσομαι, ἐτοίμοις δὲ οὔσι χρῆσομαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸ τῶν κινδύνων τὰς παρασκευὰς ποιεῖν.

CLXXXVI. Ἴς καὶ Κύων.

Ἴς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. Τῆς δὲ κύνός ἐμπούσης, ὅτι πάντων τετραπόδων ταχέως ἀποκύει, ἢ ἥς ὑποτυχοῦσα ἔφη· ἀλλ' ὅτιαν τοῦτο λέγῃς, γίνωσκε ὅτι τυφλὰ γενναῖς.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

CLXXXVII. Υἱὸς καὶ Λέων γεγραμμένος.

Τῶν τις ἔχων μονογενῆ ἀνδρεῖον, εἶδε καθ' ὅπ-

νον ὑπὸ λέοντος θνήσκαι. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, μήπως τοῦτο αἰσθάνῃ, οἶκημα τριπλὸν αὐτῷ κατασκευάσας, ἐξωγράφησε τοὺς τοίχους πρὸς τὴν τέφρην, ζωοῖς παντοίοις αὐτοὺς ἐγκαλλωπίσας, ἐν οἷς καὶ λέων ἀνεμορφώθη. Ὡς οὖν εἶωρα τὸν λέοντα ὁ νέος, μᾶλλον κατεῖχεν αὐτὸν ἢ λύπη πλέον, ὃς ἰστάμενος τοῦ λέοντος πλησίον, τούτῳ προσεῖπεν· ὦ κακίσταν θηρίον, διὰ τὸ ὄναρ τὸ ψευδὲς τοῦ πατρὸς μου, ὃ αὐτὸς εἴωρακεν ἐν ὕπνοις μάτην, προσκατεκλείθην φρουρᾷ τῇ γυναικείῃ. Ἄ τί δέ σοι ἐγὼ ἄρτι ποιήσω; - Ταῦτα αὐτοῦ τῷ λέοντι εἰπόντος, ὑπεξείχετο τὴν χεῖρα ὑπὸ βᾶτον τοῦ λαβεῖν κλάδους, καὶ τὸν λέοντα καῦσαι. Εὐθύς δὲ σκόλοψ προσκρούσας τῷ δακτύλῳ, ἄλλη μὲν μέγα ἐφλέγμανε τὸν νέον, καὶ παρκαυτίκα ἄλαλος κατεκλείθη. Ἐπαράσας δὲ πυρετὸς ἐξαπίνης, θῦττον ὁ νέος ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἃ μέλλει συμβῆναι τινι, τούτοις γενναίως ἐγκατατερεῖτω, καὶ μὴ κατασοφίζετω· οὐ γὰρ ἐκφεύξει.

CLXXXVIII. Φιλάργυρος.

Φιλάργυρός τις τὴν οὐσίαν ἐξαργυρίζομενος, βῶλον χρυσοῦν ᾤνῃσατο, καὶ τοῦτον πρὸ τοῦ τοίχου κατορύξας, διατέλει συνεχῶς ἐρχόμενος, καὶ ἐπισκεπτόμενος. Τῶν δὲ περὶ τόπον ἐργατῶν τις παρατηρησάμενος αὐτοῦ τὰς ἀφίξεις, ὑπενόησε τὸ αἰσθάναι. Ἀπαλλαγέντος οὖν αὐτοῦ τὸ χρυσεῖον ἀνείλετο. Ὁ δὲ ὡς ἐπανελθὼν εὔρε τὸν τόπον κενόν, ἔκλαιε καὶ τὰς τρίχας ἔτιλλεν. Ἰδὼν δὲ τις αὐτὸν ὑπερπαθόν·

τα, καὶ τὴν αἰτίαν μᾶθὼν, ἔφη πρὸς αὐτόν· μὴ λυποῦ, ἀλλὰ λαβὼν λίθον τῷ αὐτῷ τόπῳ κατὰθες, καὶ νόμιζε τὸ χρυσίον κεῖσθαι. Οὐδὲ γάρ, ὅτι ἦν ἐχρῶν αὐτῷ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἐστὶν ἡ κτῆσις, εἰ μὴ καὶ χρησιὰ τις ἐπάρη.

CLXXXIX. Λεαίνη.

Φάσις ἦλθε πᾶσι τοῖς τετραπόδοις, καύχημα κατέχουσα εἰς παίδων πλήθῃ. Καὶ δὴ ἔφασκον τῇ λεαίνῃ βοῶντες· εἰπέ καὶ σὺ τὸ, πόσους παῖδας τίκεις; Ἡ δὲ γελῶσα πρὸς αὐτοὺς ταῦτα λέγει· σκύμνον μὲν ἓνα, ἀλλὰ γενναῖον πάνυ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρείσσων εἰς ῥώμῃ σώματος, καὶ ἀνδρείᾳ, καὶ φρονήσει, ἢ πολλοὶ δειλοὶ καὶ ἄφρονες.

CXC. Χελιδὼν ἐν δικαστηρίῳ.

Χελιδὼν ἔν τινι δικαστηρίῳ νεοττοποιησαμένη ἐξέπτη. Δράκων δὲ προδεξιπίας κατέφαγεν αὐτῆς τοὺς νεοττούς. Ἡ δὲ ἐπανελθοῦσα καὶ τὴν καλιὰν κενὴν εὐροῦσα, περιπαθῶς ἐστέναζεν. Ἐτέρας δὲ χελιδόνος παρηγορεῖν αὐτὴν πειρωμένης καὶ λεγούσης, οὐ μόνον τέκνα ἀποβαλεῖν αὐτὴν συμβέβηκεν, ὑπολαβούσα ἔφη· ἀλλ' ἐγὼ γε οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς τέκνοις κλαίω, ἀλλ' ὅτι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἡδίκημαι, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι βοηθείας τυγχάνουσι.

Ὅλως δηλοῖ, ὅτι χαλεπώτεροι γίνονται τοῖς πᾶσιν αἱ συμφοραὶ, ὅταν ὑφ' ὧν ἡκιστα προσεδόκησαν πάσχουσι.

CXCI. Χῆνες καὶ Γέρανοι.

Χῆνες καὶ γέρανοι τὸν αὐτὸν λειμῶνα ἐνέμοντο. Ἐπιφανέντων δὲ αὐτοῖς θηρευτῶν, οἱ μὲν γέρανοι ἑλαφροὶ ὄντες ταχέως ἀπέπησαν, καὶ διασώθησαν· αἱ δὲ χῆνες μείνασαι διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων συνελήφθησαν.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ ἐπαναστάσει πόλεων γίνεται· οἱ μὲν πένητες, διὰ τὸ ἀκτήμονες εἶναι, φραδίῳ μεταβαίνουσιν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, οἱ δὲ πλούσιοι διὰ τὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑπερβολὴν μένοντες, πολλάκις δουλεύουσι.

CXCI. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

Χελιδὼν καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἥριζον. Τπο-
τυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη, πρὸς αὐτὴν εἶπεν· ἄλλὰ τὸ
μὲν σὸν κάλλος τὴν ἱαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δὲ ἐμὸν
σῶμα καὶ χειμῶνι ἀντιτάσσεται.

Ὅπως δηλοῖ, ὅτι ἡ παράταξις τοῦ σώματος, εὐ-
πρεπείας καλλονή.

CXCI. Χελώνη καὶ Ἄετός.

Χελώνη θεασαμένη αἰτὸν πετόμενον, ἐπεθύμη-
σε καὶ αὐτὴ πετῶσαι. Προσελθοῦσα δὲ τοῦτον
παρεκάλει, ἐφ' ᾧ βούλεται μισθῷ, διδάξαι αὐτὴν
τοῦ λέγοντος, ἀδύνατον εἶναι, καὶ ἐτι αὐτῆς ἐπι-
κειμένης καὶ ἀξιούσης, ἄρας αὐτὴν καὶ μετέωρος
ἀρθεῖς, ἀφῆκεν ἐπὶ τινος πέτρας, ὅθεν κατενεχθεῖ-
σα διερχάγη καὶ ἀπέθανεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν
ταῖς φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων αὐτῶν παρακού-

CXCIV. *Ψύλλα καὶ Ἀθλητῆς.*

Ψύλλα ποτὲ πηδῆσασα, ἐκάθισεν ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἀθλητοῦ σοβοῦντος, καὶ ἄλλομένη ἐνῆκε θῆγμα. Ὁ δὲ ἀκροχολέσας, ἡντρίπισε τοὺς ὄνυχας, ὅπως συνθλάσῃ ταύτην· ἡ δὲ ἐφ' ὁρμῆς φνσικῆς τήδημα λαβοῦσα, ἀπέδρα, τοῦ θανεῖν ἀπαλλαγείσα. Καὶ ὅς σιτηνᾶς εἶπεν· ὦ Ἡράκλεις, διὰ τί ἐπὶ κακοὺς ἀνταγωνιστάς οὐκ εἴ συνεργός;

Ὅπως δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἐπὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ ἀκίνδυνα πράγματα ἐπ' εὐθὺς τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ ταῖς μέλυσιν ἀνάγκαις καὶ συμφοραῖς.

CXCV. *Μύρμηξ καὶ Τέττιξ.*

Ψύχος καὶ χειμῶν κατ' ὀλύμπου· μύρμηξ δὲ πολλὰς συνάξας τροφὰς ἐν ἀμνητοῖς, ἐν ἰδίοις οἴκοις ἀπέθηκε· τέττιξ δὲ ἐπὶ τρώγλης ἐνδύνας ἐξέπνευε τῇ πείνῃ, λιμῷ κατεχόμενος καὶ ψύχει πολλῷ· ἐδέετο δὲ τοῦ μύρμηκος τροφῆς μεταδοῦναι, ὅπως καὶ αὐτὸς γευσάμενός τινος σωθείη. Ὁ μύρμηξ δὲ πρὸς αὐτόν, ποῦ, φησὶν, ἥς τῷ θέρει; πῶς δ' οὐ συνῆξας τροφὰς ἐν ἀμνητῷ; Ὁ δὲ τέττιξ, ἥδον καὶ ἔτερον τοὺς ὁδοιποροῦντας· ὁ δὲ μύρμηξ γέλωτι πολλῷ καταχέας ἔφη· οὐκοῦν χειμῶνος ὄρχου.

Ὅπως δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν κρείττον τοῦ φροντίζειν τῶν ἀναγκαίων τροφῶν, καὶ μὴ ἀπασχολεῖσθαι εἰς τέρψιν καὶ κωμασίαν.

CXCVI. *Ἀνθρώπος καὶ Ψύλλα.*

Ψύλλα δὲ ποτε πολλὰ τιγὶ ἠνώχλει· καὶ δὴ συλλαβῶν, τίς εἴ, ἀνεβόα, ὅτι πάντα μου μέλη κατε-

βοσκήσω, εἰκῇ καὶ μάτην ἐμὲ καταναλίσκων; Ἡ δὲ ἐβόα· οὕτως ζῶμεν, μὴ κτείνης, μέγα γὰρ κακὸν οὐ δύναμαι ποιῆσαι. Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτὴν οὕτως ἔφη· ἄρτι τεθνήξῃ χερσὶ μου ταῖς ἰδίαις· ἔπαι γὰρ κακὸν οὐ μικρὸν οὐδὲ μέγα οὐδ' ὅλας πρέπει καθόλου τοῦ φῦναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κακὸς οὐ πρέπει ἐλεσθῆναι, καὶ ἄν μέγας ᾖ, καὶ ἄν μικρὸς.

CXCVII. Ψιττακὸς καὶ Γαλῆ.

Ψιττακὸν τις ἀγοράσας, ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς οἰκίας νήμεσθαι· ὁ δὲ τῇ ἡμερότητι χρησάμενος, ἀποπηδήσας ἐπὶ τὴν ἐστίαν ἐκάθισε, καὶ κτεῖνεν τερπνὸν ἐκεκράγει. Γαλῇ δὲ θεασαμένη, ἐπυνθάνετο αὐτὸν, τίς ἐστι, καὶ πόθεν ἦλθεν· ὁ δὲ εἶπεν· ὁ δεσπότης με νεωστὶ ἐπρόιατο. Οὐκοῦν, ἱταμώτατε ζῶων, ἔφη, πρόσφατος ὦν ταῦτα βοᾷς, ὅτε ἐμοὶ τῇ οἰκῇ γενεὴ οὐκ ἐπιτρέπουσιν οἱ δεσπότες, ἀλλ' ἐάν ποτε τοῦτο πράξω, προσαναγκαστοῦντες ἀπελαύνουσί με; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγων· οἰκοδέσποινα, ἀλλὰ σὺ γε βάδιζε μακράν· οὐ γὰρ ὁμοίως δυσχεραίνουσιν οἱ δεσπότες ἐπὶ τῇ ἐμῇ φωνῇ, καὶ ἐπὶ τῇ σῇ.

Ὁ μῦθος οὗτος πρὸς ἄνδρα φιλόσογον, ἑτέροις αἰεὶ αἰτίας προσάπτειν ἐπιχειροῦντα.

CXCVII Μύρμηκες καὶ Τέττιξ.

Ἦρας δὲ ποτε χειμῶνος τυγχανούσης, μύρμηκες σίτογ ἡλίαζον βραχέντα. Τέττιξ δὲ τούτους οὕτως ἰδὼν ποιοῦντας, αὐτὸς λιμώττων καὶ μέλλων τεθνηῆναι, δραμὼν παρ' αὐτοὺς ἐδωδὴν ἐπεζητεῖ. Τῶν

δὲ φησάντων, τῷ Θέρει πῶς οὐκ ἔσχατος, ἀλλ' ἐρῶν-
 θύμεις, καὶ προσαιτεῖς ἀρτίως; τίτιξ ἀντιῆπεν·
 ἀλλ' ἑτεροπόμην τότε, αὐλῶν καὶ τέρπων ὅλους τοὺς
 ὁδοιπόρους. Οἱ δὲ αὐτίκα ταῦτα ἀκηκοότες, ἐμει-
 διάσαν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόων· χειμῶνος ὄρχου,
 εὔπερ ἡὔλεις ἐν Θέρει· ἀλλ' ἐν Θέρει σὺ τὸν οὔτιον
 ἀποτίλθεις, καὶ μὴ λυγρίζων ἡδύνεις ὁδοιπόρους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἢ ὀκ-
 νεῖν ἐπὶ τινος πράγματος, ἀλλὰ τὰ δεόντα ποιεῖν,
 μὴ πως ὀκνήσας κινδύνῳ περιπέσῃ.

CXCIX. Ἄνθρωπος μεσοπολιὸς καὶ Ἑταῖραι.

Ἄνθρωπος μεσοπολιὸς δύο ἐρωμένους εἶχεν, ὧν ἡ μὲν
 μία νεῶνις, ἡ δὲ ἄλλη πρεσβύτις. Καὶ ἡ μὲν προ-
 βεβηκυῖα, αἰδουμένη νεωτέραν αὐτῆς πλησιάζειν
 διετέλει, καὶ εἴ ποτε πρὸς αὐτὸν παρεγένετο, τὰς
 μελαίνας αὐτοῦ τρίχας περιηρεῖτο· ἡ δὲ νεωτέρα,
 ὑποστελλομένη γέροντα ἐραστὴν ἔχει, τὰς πολιὰς
 αὐτοῦ ἐπέσπασεν. Οὕτω συνέβη ὑπ' ἀμφοτέρων
 ἐν μέρει τιλλομένων, φυλακρότερον γενέσθαι.

Οὕτως πανταχοῦ τὸ ἀνώμαλον βλαβερόν ἐστιν.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ
ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΦΘΟΝΙΟΥ
ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

CC. *Χήν και Κύκνος.*

Ἀνὴρ εὐπορῶν χήνᾱ τε ἅμα καὶ κύκνον ἄμφω τρέφειν ἐβούλετο· ἔτρεφε δὲ οὐκ ἐφ' ὁμοίοις βουλεύμασι· τὸν μὲν γὰρ ᾧδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἐκέκτετο χάριν. Ὡς δὲ ἔδει τὸν χήνα ἀποθανεῖν, ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νύξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. Ὁ κύκνος δὲ ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, ᾧδῃ σημαίνει τὴν φύσιν, καὶ τὴν τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Οὕτως ἡ μουσικὴ τὴν ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

CCl. *Ἰκτῖνοι καὶ Κύκνοι.*

Ὅσῃν τοῖς κύκνοις ἡ φύσις ᾧδῆν, τοσαύτην ἰκτινοῖς παρέσχετο πρότερον. Ἰππων δὲ χρομετιζόντων ἀκούσαντες, εἰς ἔρωτα ἦκον τῆς ἐκείνων φωνῆς. Καὶ αἰμῖσθαι πειρώμενοι, συναποβάλλουσιν ἃ εἶχον

οἷς μαθεῖν ἐπετήδευον· χρημετίζεν μὲν γὰρ οὐκ ἔ-
μαθον, ἄδειν δὲ ἐπελάθοντο.

Φέροι τῶν προσόντων τὴν στήρησιν ἢ τοῦ μὴ
προσήκοντος μίμησις.

CCII. Ίξευτῆς καὶ Τέττιξ.

Ίξευτῆς τέττιγας ἀκούσας, μέγα τι θηράσεν
ἐδόκει· μετρεῖ τὴν θήραν ἐκ τῆς ὥδῃς παρερχόμε-
νος. Ὡς δὲ τὴν τέχνην κινήσας εἶχε τὸ θήραμα, ὥ-
δῃς μὲν πλέον οὐδὲν ἐκομίσατο· κατητιῶτο δὲ τὴν
δόξαν, ὥς ψευδῇ τοῖς πολλοῖς κρίσιν ἐπάγουσαν.

Οὕτως φαῦλοι δοκοῦσι μᾶλλον ἢ περ γεγόνاسι.

CCIII. Αἶξ καὶ Αἰπόλος.

Αἶγα ἀποστᾶσαν ἀγέλης ἐπανάγειν αἰπόλος ἐ-
πειρᾶτο πρὸς τὰς λοιπὰς. Ὡς δὲ, φωναῖς καὶ αυ-
ριγμοῖς χρώμενος, οὐδὲν μᾶλλον ἤνυσεν, λίθον ἀφεί-
ς, καὶ τοῦ κέρως τυχών, ἐδεῖτο τῷ δεσπότῃ μὴ καται-
πεῖν. Ἡ δὲ, ἀκούσασα, εἶπεν, αἰπόλων, τὸ κέρως
κεκράξεται, κἄν ἐγὼ σιωπήσωμαι.

Οὕτως λίαν εὐήθεις οἱ τὰ πρόδηλα κρύπτειν
ἐθέλοντες.

CCIV. Αἰθίοψ.

Αἰθίοπῃ τις ὠνήσατο, τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα
δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος. Καὶ παρα-
λαβὼν οἶκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ρῦματα,
πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο φαιδρύνειν· καὶ τὸ μὲν
χρῶμα μεταβάλλειν οὐκ ἔσχε, νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν
παρεσκεύασεν.

Μένουσιν αἱ φύσεις, ὥς προήλθον τὸ πρότερον.

CCV. Καρχῖνος καὶ Μήτηρ.

Ἡ μήτηρ πρὸς τὸν καρχῖνον· τί δὲ λοξή, ὦ παῖ, βαδίζεις ὁδόν, ἣν ὀρθήν εἶναι προοῖκον; Ὁ δὲ πρὸς αὐτήν· ἡγοῦ τῆς ὁδοῦ, ὦ μήτερ, καὶ πρὸς αὐτήν βαδίζω πειράσσομαι. Τῆς δὲ βαδίζειν ἀπορούσης ὀρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς παρανοίας ἐγένετο. Ῥῶον παραβαίνειν ἃ πονεῖν ὑπῆρξεν ἀδύνατον.

CCVI. Ἴππος καὶ Μυλωρός.

Ἴππον ἐλύπει τὸ γῆρας, καὶ μύλον ἀντὶ μάχης ἐλάμβανεν. Ὡς δὲ ἀλήθειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν ἡγαγὰς, τὴν παροῦσαν ἐδάκρυε τύχην, τῆς δὲ πρώτης ἐμέμνητο, ἐμοὶ, λέγων, ὦ μυλωρέ, στρατεύεσθαι μὲν ὑπῆρχε πρότερον, κόσμος δὲ παντὶ περικεῖτο σώματι, καὶ θεραπεύων παρηκολούθει τοῖς ἀνθρώποις· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὃ, τι παθὼν, ἀντιλαμβάνω τὸν μύλωνα τῆς μάχης. Ὁ μυλωρὸς πρὸς αὐτόν· ἐπίσχες, ἔφη, τὰ παλαιὰ θρυλλῶν.

Ἡ τύχη γὰρ θνητοῖς τὴν ἐφ' ἑκάτερα φέρειν οἶδε μεταβολήν.

CCVII. Ταῦροι καὶ Λέων.

Ταῦροι τρεῖς τὴν αὐτὴν διαίταν ἐπεποιήντο. Λέων δὲ τις αὐτοῖς παρηκολούθει θηράσαι βουλόμενος, καὶ συνόντας μὲν, ἐλεῖν οὐκ ἐδύνατο, διαστάντας δὲ προηρεῖτο χειρῶσασθαι. Καὶ συγκρούσας ἀλλήλοις, ἐν μέρει διαστήσας, ἀπέκρινε, καὶ καθ' ἑκάστον προχειρότερον ἔφθειρεν, οὓς κοινῇ συνόντας ἠπόρει χειρῶσασθαι.

Οὕτως ὁμόνοια τοῖς χρωμένοις σωτήριον.

CCVIII. Ἐλαφος καὶ Μήτηρ.

Ἐλαφον ἡ μήτηρ ἐνουθέτει, ταῦτα λέγουσα·
 κέρας, ὦ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως εἴληφας, μεγέθει
 δὲ διεγνήνοχας σώματος, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν
 ἀποδιδράσκεις ἐπιδόντας τοὺς κύνας. Ταῦτα ἦν, καὶ
 κυνῶν δρόμος ἤκούετο πόρρωθεν. Ἡ δὲ μένειν τῷ
 παιδί παραινέσασα, αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

Παραινεῖν ἔτοιμον, ἃ ποιεῖν ἀπορώτερον.

CCIX. Ἐλαφος ἐπὶ νάματος.

Ἐλαφον τὸ θέρος ἐπὶ ναμάτων ἐκόμιζε χρεῖα.
 Ἀφικόμενος δὲ, παραστάς ἑαυτὸν ἐθεῖατο τοῖς νά-
 μασι, καὶ τὸ μὲν κέρας τῆς πλοκῆς ἀπεθαύμαζε, κα-
 τηγιάτο δὲ τῶν ποδῶν τὴν ἀσθένειαν. Καὶ τὴν φύ-
 σιν κατ' ἄμφω τιμῶντος ὁμοῦ καὶ κακίζοντος, οἱ
 θηρῶντες προσήεσαν. Ὁ δὲ τοῖς μὲν κατηγορουμέ-
 νοις διαφεύγει ποσὶ, τοῖς δὲ ἐπαινουμένοις ἀλλοικε-
 ται κέραςιν.

CCX. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ἀλώπηξ λέοντι συνῆν ἐν ὑπηρέτου προσχήματι·
 καὶ ἡ μὲν ἄγρας ἐμήνυσεν, ὁ δὲ ἐμπέπτων ἐλάμβανε.
 Ἐκατέρω τοίνυν πρὸς τὴν ἄξιαν διηρῆετο μερὶς. Ζη-
 λοτυπήσασα δὲ ἡ ἀλώπηξ τῶν πλεόνων τὸν λίοντα,
 θηρᾶν ἀντὶ τοῦ μηνύειν ᾔρῃετο καὶ πειρωμένη ποί-
 μνης τι λαβεῖν, κατέστη πρώτη τοῖς θηρῶσιν εἰς
 θήραμα.

Ἀρχεσθαι μᾶλλον ἀσφαλῶς ἄμεινον, ἢ κρατεῖν
 σφαλερῶς.

CCXI. Λύκοι καὶ Πρόβατα.

Οἱ λύκοι πρὸς τὰ πρόβατα· τί δὲ ἡμῖν ἄσπονδος αἰεὶ καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος; αἴτιοι δὲ οἱ κάκιστα ἀπολούμεναι κύνες, οἱ προσιόντας δὲ ἡμῶς ὑλακτοῦσιν, οὐδὲν δὲ ἡδικηκότας συγκροῦνουσιν· ἀλλ' εἰ ταύτους ἐκ ποδῶν καταστήσετε, σπονδαὶ ἐνθάδε καὶ διαλλαγὰι καταστήσονται, εἶπον εἰς ἀπάτην. Τὰ δὲ βράδιος ὑπήγετο· καὶ οἱ μὲν κύνες ἐλήλαντο· αὐτὰ δὲ ἔρημα φυλακῆς διεφθείρετο.

Ἐχθροῖς παιδαρχῶν, ὑποστήσῃ τὸν κίνδυνον.

CCXII. Ἐλαία καὶ Συκῇ.

Ἐλαία κατεγέλα συκῆς, ὡς αὐτὴ μὲν ἀνθοῦσα πρὸς ἅπασαν ὥραν, συκῆς δὲ τὸ ἄνθος συμμεταβαλλομένης ταῖς ὥραις· αἷς καταρρύεισα χεῖρ, τὴν μὲν ἐλαίαν κομῶσαν εὐροῦσα, τοῖς θαλοῖς ἐνζώνουσα, σὺν τῇ κάλλει καθάπαξ ταύτην διεφθείρει· τὴν δὲ φύλλον εὐροῦσα γυμνὴν οὐδὲν ἡδέκει πρὸς γῆν ὑπορρέουσα.

Κάλλος μὴ σφραγοῦν τοῖς κεκτημένοις καθέστηκεν ὄνειδος.

CCXIII. Βαίτραχος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὁ βαίτραχος πρὸς τὸν ἰατρῶν καταλαζονεῖται τέχνης, πάντα μὲν εἰδέναι φάρμακα γῆς ὑπὸ χειρὸς ἑαυτοῦ, πᾶσι δὲ μόνος εἰς ὑγίαν ἐκρίσκειν. Καὶ παρεστῶς τοῖς λόχοις ἀλώπηξ, τὸ ψεῦδος ἀπὸ τῶν χροῶματος ἤλεγχε· τί δῆτα, λέγουσα, νόσου μὲν τοὺς ἄλλους ἐλευθεροῖς, νόσου δὲ φάρμακον ἐπὶ τῆς ὕψους σύμβολον, Ἀλαζονεία τὸν ἤλεγχον οἰκοῦεν εὖρατο.

CCXIV. Μελίσσαι καὶ Ποιμήν.

Ἐν κοίλῃ δρυὶ μέλι κατειργάζοντο μέλισσαι. Ποιμήν δέ τις αὐταῖς ἐργαζομέναις περιτυχὼν, ἀφελῆσθαι προσηγάτο τοῦ μέλιτος· αἱ δὲ ἅλλ' ὃ ἦν ἄλλως περιψήναιμι, αὐτὸν ὥθον· τοῖς κέντροις. Καὶ τελευταῖον ὁ ποιμήν· ἄπειμι, ἔφη, μηδὲν δέομαις μέλιτος, εἰ δὲ μέλισσαις περιτυχῇν.

Τὰ καλὰ κέρδη τοῖς διώκουσι κίνδυνος.

CCXV. Δράκων, Ἄετός καὶ Ποιμήν.

Δράκων καὶ ἄετός συμπλεκόντες ἀλλήλοις ἐμφοχοντο· καὶ ὁ μὲν δράκων εἶχε τὸν ἄετὸν συλλαβὼν. Γεωργὸς δὲ ἰδὼν, λύσας τὴν πλοκὴν τοῦ δράκοντος, αὐτάνηκεν ἀφῆκε πὺν ἄετὸν. Χαλεπήνας δὲ ἐπὶ τοῦτοῖς ὁ δράκων, ἰὼν ἀφῆκε τῷ τοῦ σώσαντος πόματι. Πτεῖν δὲ τὰ γεωργοῦ πρὸς ἄγνοιαν μέλλοντες, ὁ ἄετός καταπτάς, τῶν τοῦ γεωργοῦ χειρῶν ἐξαιρεῖται τὴν κύλικα.

Τοὺς εὖ ποιοῦντας μένουσι χάριτες.

CCXVI. Κολοῖος καὶ Ἀλώπηξ.

Τῷ κύρακι τὸ θήραμα τυρὸς ἦν, καὶ ἐν μετεώρῳ φέρων ἐκάθητο. Ἰδοῦσα δὲ ἀλώπηξ, ἀπ᾽ αὐτὴ περιενόσσει τὸν κύρακα· τί ταῦτα, λέγουσα, μειριδιῆται μὲν ὁ κύραξ διενήνοχεν σώματος, χοροῖαν δὲ φέρεις, τῇ τῶν δρυίδων ἡγεμονίᾳ προῦχουσαν; εἰ δὲ φωνὴ παρῇν, ἅπασαν εἶχες τὴν τῶν δρυίδων ἀρχήν· ταῦτα δὲ εἶπεν πρὸς ἀπάτην. Ὁ δὲ ὑπαχθεὶς, τὸν τυρὸν ἐκβαλὼν, ἀνέκραγε μέγιστον, φωνῆς ἐπίδειξιν τὴν ἀφαίρειν ποιῶν τοῦ θηράματος· Ἡ δὲ

λαβοῦσα, φωνή μὲν, ὡς κόραξ, εἶπεν, προσῆν, ὃ δὲ νοῦς ἐπιλέλοιπεν.

Ἐχθροῖς πειθαρχῶν, ὑποστήσῃ τὴν βλάβην.

CCXVII. Κολοῖός καὶ Γλαυξ.

Κάλλους ἦν ἄγων, καὶ παρὰ τῷ Διὶ κριθησόμενοι πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων. Ἑρμοῦ τὴν κυρίαν ὀρίζοντος, ποταμούς τε καὶ λίμνας ἅπαντες κατελάμβανον, τὰ μὲν φαῦλα τῶν πτερῶν ἀποβάλλοντες, τὰ δὲ κρείττω φαιδρύνοντες. Κολοῖός δὲ οὐδὲν εὐπρεπὲς ἔχων ἀπὸ τῆς φύσεως, ἃ τῶν ἄλλων ἐξέπιπτε, ταῦτα οἰκεῖον συνέθηκε κόσμον. Γλαυξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα, τὸ ἑαυτῆς ἀφηρεῖτο τὸν κολοῖον, καὶ τὰ ἄλλα πράττειν ἀνέπειθεν. Ἀφαιρεθεὶς δὲ τὰ παρὰ πάντων, ὁ κολοῖός γυμνός εἰς τὴν Διὸς ἔφικετο κρίσειν.

Νόμος ἐπίσακτος, αἰσχύνῃ τοῖς ἔχουσι.

CCXVIII. Τοξότης καὶ Ἀετός.

Τοξότης αἰτοῦ κατεστοχάζετο, καὶ βέλος ἀφείκε, εἰλε τὸν αἰτόν. Ἐνστραφεὶς δὲ ὁ αἰτὴς, καὶ τὸ βέλος ἰδὼν ἐπτερωμένον τοῖς οἰκείοις πτεροῖς, ἔφη· τὰ παρ' αὐτοῦ, τοῖς πολλοῖς πραγμάτων οἰκείων ἐπιβουλὴ.

CCXIX. Κύων καὶ εἰδῶλον αὐτοῦ.

Κρέας ἀρπάσας τις κυνῶν, παρ' αὐτὴν διήκει τὴν ὄχθην ἐνός ποταμοῦ, καὶ θεωρῶν τὴν σκιὰν διπλασίαν τοῖς νάμασιν, ὃ μὲν εἶχεν ἀφῆκε· πειρώμενος δὲ λαβεῖν τὸ μῆζον, συνδιαμαρτάνει μετὰ τοῦ μέτρου τοῦ πλείονος.

CCXX. Ἀμπελος καὶ Τράγος.

Ἀμπελος ἐκόμα βότρυσι, παραπλήσιον δὲ ἦν τοῖς καρποῖς καὶ τὸ βλάστημα. Τράγος δὲ τις ὕβρει χρώμενος, πλείονι τῆς ἀμπέλου παρέτρωγε, καὶ διελυμαίνετο προσιὼν τοῖς βλαστήμασιν. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· μένει σοι τῆς ὕβρεως δίκη· σὺ μὲν γὰρ οὐ μικρὸν ὕστερον ἱερεῖον τοῖς θύμασιν· ἐγὼ δὲ παρ' ἐμαντῆς ἀντισπείσω τὸν οἶνον.

Ἄδρα τις, καὶ πείσεται.

CCXXI. Γεωργὸς καὶ Ἀλώπηξ.

Γεωργῷ πονηρῷ φθόρον ἐμποίει τὸ τοῦ γείτονος αὐξανόμενον λῆϊον, καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐκείνου πόρους ἐξήκει. Καὶ θηράσας ἀλώπεκα, προσάψας δαλόν, πρὸς τὸ τοῦ γείτονος ἀφίησι λῆϊον. Ἡ δὲ καθ' ἧς ἀφεῖτο μὴ παριῆσα, βουλομένου τοῦ δαίμονος, τὸ τοῦ πέμπαντος ἐνέπρησεν λῆϊον.

Πονηροὶ γείτονες, πρῶτοι τῆς ἐτέρων μετέχουσι βλάβης.

CCXXII. Κόραξ καὶ Κύκνος.

Ἐωρακῶς τὸν κύκνον ὁ κόραξ, ἐξήλου τοῦ χρώματος. Οἰηθεὶς δὲ εἶναι τοιοῦτον οἷς ἀπελούετο, τοὺς βωμοὺς ἐκλιπών, ὅθιαν ἐτρέφετο, λίμναις καὶ ποταμοῖς ἐνδιέτριβε· καὶ τὸ μὲν σῶμι φαιδρύνων, οὐκ ἤμειβε, τροφῆς δὲ ἀπορῶν διεφθείρετο.

Φύσιν οὐκ οἶδε μεταβάλλειν ἢ δίαιτα.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΝΟΥΔΟΥ.

CCXXIII. Ἀετός καὶ Κάνθαρος

Λαγῶδες ὑπ' αἰτοῦ διωκόμενος, πρὸς κοίτην κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτοῦ σωθῆναι. Ὁ δὲ κάνθαρος ἤξιον τὸν αἰτὸν μὴ ἀνελῆν τὸν ἐκέστη, ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἥ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Ὁ δὲ μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν κάνθαρον, τὸν λαγῶν ὑρπάσας κατέφαγεν. Ὁ δὲ κάνθαρος τῷ τι αἰτῷ συναπέπτυ, ὥς τὴν καλιὰν τοῦτου καταμαθεῖν, καὶ δὴ προσελθὼν, τὰ ὡὰ τοῦτου κατακυλίσας διέφθειρε. Τοῦ δὲ δεινὸν ποιησάμενον, εἰ τις τοῦτο τολμήσειε, καὶ πλὴ μετεωροτέρου τόπου τὸ δεύτερον νεοτιστοποιησάμενον, καὶ κεῖ πάλιν ὁ κάνθαρος τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν. Ὁ δ' αἰτὸς ἀμυχανήσας τοῖς ὄλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία, τοῦτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται, τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ὠν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθέμενος, καὶ ἐκετεύσας φυλάττειν. Ὁ κάνθαρος δὲ κέπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ἐπὶ τοῦ κόλπου Διὸς ταύτην καθῆκεν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς, ἐφ' ᾧ τὸν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὡὰ διὰ ὀφθαλμοῦ ἐκλαθόμενος, αὐτὸν καὶ συνετρέψε πεσόντα. Μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν αἰτὸν ἀμυνόμενος, οὐ γὰρ δὴ τὸν κάνθαρον ἐκείνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησι,

πρὸς τὸν αἰτὸν εἶπεν ἰλιθόντα, κἀνθάρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν. Μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν αἰτῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ κἀνθάρῳ διαλλαγὰς πρὸς τὸν αἰτὸν θέσθαι. Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκείνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν αἰτῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἥνικα ἂν μὴ φαίνωνται κἀνθάροι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδεὶς ἔστιν, ὃς προπηλακισθεὶς οὐκ ἂν δυνηθεὶς ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

CCXXIV. Ἰατρὸς καὶ Νοσῶν.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε. Τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκείνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν· οὗτος δ' ἄνθρωπος, εἰ οἴκου ἀπέχετο, καὶ κλυστῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκε. Τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβὼν τις, ἔφη· ὦ βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὀφελὸς ἔστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἡδύνατο.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν.

CCXXV. Ἰξευτῆς καὶ Ἐχίς.

Ἰξευτῆς ἰξὸν ἀναλαβὼν καὶ καλόμενος, πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. Ἰδὼν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καθιζομένην, καὶ τοὺς καλάρμους ἀλλήλοις ἐπὶ μήκος συνάψας, ἄνω πρὸς αὐτὴν συλλαβεῖν βουλόμενος ἐφείρετο. Καὶ δὴ λαθὼν ἔχῳ κοίμαμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. Τῇ δ' ὀργισθείσης καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκείνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε· δύστηνος

ἰγώ· ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑπ' ἑτέρου ἡγρεῦθην εἰς θάνατον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλαις ἐπιβουλευόντες λανθάνουσι πολλάκις ὑπ' ἑτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

CCXXVI. Κάστωρ.

Ὁ κάστωρ ζῶν ἐστὶ τετράπουν, ἐν λίμναις τὰ πολλὰ διαιτώμενον, οὗ τὰ αἰδοῖα φασὶν ἱατροῖς χρήσιμα εἶναι. Οὗτος οὖν ἐπειδὴν ὑπ' ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαμβάνεται, γινώσκων, οὗ χάριν διώκεται, ἀποτεμὼν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τοὺς διώκοντας, καὶ οὕτω σωτηρίας τυγχάνει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας οὐδένα λόγον τῶν χρημάτων ποιοῦνται.

CCXXVII. Κύων καὶ Μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγειροῦ ἀσχολουμένου, καρδίαν ἀρπάσας ἔφυγεν. Ὁ δὲ μάγειρος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν· ὦ οὗτος, ἴσθι ὡς, ὅπου περ ἂν ᾔης, φυλάξομαί σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν δέδωκας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

CCXXVIII. Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγην ἁλὸς, θρηνηῶν ἔλεγεν· οἴμοι τῷ τάλαιπῶρ καὶ δυστήνῳ πτηνῷ· οὐ χρυσὸν ἐν σφισσάμην τινός, οὐκ ἄργυρον, οὐκ ἄλλό τι

τῶν τριῶν· κόκκος δὲ οἴτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὔξινησεν.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς διὰ κέρδος εὐτελεῖς μέγας ὑφισταμένους κίνδυνον.

CCXXIX. Κηπωρὸς καὶ Κύων.

Κηπωροῦ κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. Ὁ δὲ κηπωρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀναγαγεῖν, κατήλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. Οἰηθεῖς δ' ὁ κύων, ὥς κατατρέφω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδύσαι, τὸν κηπωρὸν στραφείς ἔδρακεν. Ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιών, δίκαια, φησὶ, πέπονθα· τί δὴ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπούδασα;

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους καὶ ἀχαρίστους.

CCXXX. Σὺς καὶ Κύων.

Σὺς καὶ κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. Καὶ ἡ μὲν σὺς ὤμνυε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἥ μὲν τοῖς ὁδοῦσιν ἀναρρόηξιν τὴν κύνα. Ἡ δὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε· καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὁμνύεις· δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἥ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γενόμενον οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. Καὶ ἡ σὺς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ θεὸς στέργουσα με. Τὸν γὰρ κτείναντα, ἥ ἄλλως λυμαινόμενον, παντάπασιν ἀποστρέφεται· σὺ μέντοι κακῶς ὄξεις, καὶ ζῶσα καὶ τεθνηκυῖα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ζήτόρων τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὀρεῖσθαι εὐμεθέδως εἰς ἔπαινον μετασηματίζουσιν.

CCXXXI. Ὀφίς καὶ Καρκίνος.

Ὀφίς καρκίνῳ συνδιητᾷτο, ἰταρείαν πρὸς αὐτὸν ποιοῦσάμενος. Ὁ μὲν οὖν καρκίνος ἀπλοῦς ὡς τὸν τρόπον, μεταβαλίσθαι πρὸς αὐτὸν πύρρηναι τῆς παρουργίας· ὁ δὲ οὐδωτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε παιθόμενον. Ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκίνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ φάρυγγος τῇ χηλῇ λαβόμενος, καὶ ὅσον οἶόν τε πείσας, φονεύει. Τοῦ δ' ὄφρεως μετὰ θάναται ἐπαθύντος, ἐκεῖνος εἶπεν· οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθύνη καὶ ἀπλοῦν εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτιπας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

CCXXXII. Ποιμὴν καὶ Λύκος.

Ποιμὴν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὖρων καὶ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. Ἐπεὶ δ' ἡνέσθη, εἴ ποτε λύκος πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. Τῶν δὲ κυνῶν ἔσθ' ὅτε μὴ δυναμέτων καταλαβεῖν τὸν λύκον, καὶ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβῶν, οἷα δὴ λύκος συμμετάσχη τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν· εἰ δὲ μὴ λύκος ἔκωθεν ἀρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων, ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο, ἕως ὃ ποιμὴν στοχασάμενος, καὶ συνεῖς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναστῆσας ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

CCXXXIII. Λέων, Λύκος καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων γηράσας, ἐνδύει κατακαλιμένους ἐν ἄντρον. Περῆσαν δ' ἐπισκεφόμενα τὸν βασιλεῖα, πλὴν ἀλώπηκος, τὰλλα τῶν ζώων· Ὁ τοίνυν λέων λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγορεῖ παρὰ τῷ λέοντι τῆς ἀλώπηκος, ὅτι θῆ περ' οὐδὲν τεθνημένης τῶν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μὴδ' εἰς ἐπίσκοπον ἀφ' ἑαυτοῦ γιγμένης. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ περῆν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠγορεύετο τοῦ λέωνος φημάτων. Ὁ μὲν οὖν λέων κατ' ἀντιῆς ἐβρουχᾶτο. Ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς, ἔφη, τῶν συνελθόντων τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγώ, πανταχόσε πεφροστίσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σαυτῆς περὶ ἱατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα; Τοῦ δὲ λέοντος εὐθύς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν· εἰ λύκον ζῶντα ἐκδείξας τὴν αὐτοῦ δορὸν θερμὴν ἀμφίσῃ. Καὶ τοῦ λέωνος αὐτίκα νεκροῦ καμμένου, ἡ ἀλώπηξ γελῶσα εἶπεν· οὕτως οὐ γὰρ τῶν δεσπότην πρὸς θυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κατ' ἑτέρου μηχανώμενος κατ' ἑαυτοῦ τὴν πύλιν περιτρέχει.

CCXXXIV. Γυνή.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε. Τοῦδε παῖδους αὐτόν· ἀπαλλάξαι θέλουσα, τοιόνδε τι σοφίζεται. Κεκαρωμένον γὰρ αὐτόν ὑπὸ τῆς μέθης παρατηρήσασα, καὶ νεκροῦ δίκην ἀνεκωθισθεῖντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυνάνδριον ἀπεργαζοῦσα κατέθετο.

καὶ ἀπῆλθεν. Ἦνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀγανῆφειν ἔστο·
 χάσατο, προσελθοῦσα τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πο-
 λυανδρίου. Ἐκείνου δὲ φήσαντας, τίς ὁ τὴν θύραν
 κόπτων; ἡ γυνὴ ἀπεκρίνατο· ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σι-
 τία κομίζων ἐγὼ πάρεμι. Κῆκεῖνος, μὴ μοι φα-
 γεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὡ βέλτιστε, μᾶλλον προσέτεγκε
 λυπαῖς γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονεύων.
 Ἡ δὲ τὸ σιτήθος πατάξασα, οἴμοι τῇ δυστήνῃ, φη-
 σὶν οὐδὲ γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὤνησα· σὺ γάρ, ἄνερ,
 οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ
 γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξε-
 σιν ἐγχρονίζειν. Ἔστι γάρ, ὅτε καὶ μὴ θίλοντι τῷ
 ἀνδρῶν τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

CCXXXV. Βούταλις.

Βούταλις ἀπὸ τινος θυρίδος ἐκρέματο. Νυκτε-
 ρὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν, δι'
 ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ῥέδει. Τῆς δὲ
 μὴ μάτην τοῦτο ποιεῖν λεγούσης, ἡμέρας γάρ ποτε
 ἔδουσα συνελήφθη, καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου ἔσω-
 φρονίσθη, ἡ νυκτερὶς εἶπεν· ἀλλ' οὐ νῦν σε φυ-
 λάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ συλ-
 ληφθῆναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνό-
 νητος ἢ μετάνοια.

CCXXXVI. Κοχλίας.

Γεωργοῦ παῖς ᾤπτα κοχλίας. Ἀκούσας δὲ αὐ-

τῶν τρυζόντων, ἔφη ὃ κακίστα ζῶα, τῶν οἰκίων
ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ἤδετε;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν ὑφά-
μενον ἐπονεΐδιστον.

CCXXXVII. Ὀδοιπόροι.

Δύο τινὲς κατὰ ταῦτόν ὠδοιπόρουσιν, καὶ θατέ-
ρου πέλεκυν εὐρόντος, ἄτερος δὲ μὴ εὐρὼν παρήνει
αὐτὸν μὴ λέγειν, εὐρηκα, ἀλλ' εὐρήκαμεν. Μετὰ
μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀπο-
βεβληκότων, ὃ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν
μὴ εὐρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν. Ὁ
δ' εἶπεν· ἀπόλωλα λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γὰρ
καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὐρες, εὐρηκα ἔλεγες, οὐχ εὐ-
ρήκαμεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες
τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί
εἰσι φίλοι.

CCXXXVIII. Βάτραχοι.

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγεινίωσιν. Ἐνέμοντο
δὲ, ὃ μὲν εἰς ἐν βαθεῖαν καὶ πόρῳ τῆς ὁδοῦ λίμνην,
ὃ δὲ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. Καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ
λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι,
ὡς ἂν ὑσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἱκεῖνος οὐκ
ἐπέθετο, λέγων, δυσσποσπασίως ἔχειν τῆς τοῦ
τόπου συνηθείας, ἕως οὗ συνέρβῃ, ἅμαξαν παρελ-
θοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς

φαῦλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι,
τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

CCXXXIX. Μελιττουργός.

Εἰς μελιττουργεῖόν τις εἰσελθὼν, τοῦ κκτημέ-
νου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν,
ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰστήκει τὸ καὶ
αὐτὰς διερευνῶμενος. Αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νο-
μῆς ἐπανήκουσαι, ὥς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέν-
τροις ἔπαιον, καὶ τὰ χεῖριστα διετίθουν. Ὁ δὲ πρὸς
αὐτάς· κάκιστα ᾤσα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὴν
κηρία ἀθῶον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον
ὑμῶν πλήττετε;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω τῶν ἀνθρώπων τινες
δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι, τοὺς
φίλους ὥς ἐπιβούλους ἀπαθοῦνται.

CCXL. Ἀλκυών.

Ἀλκυὼν ὄρνις ἐστὶ φιλέρημος, αἰετὶ τῇ θαλάττῃ
διαιτωμένη. Ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων
θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις
νεοττοποιεῖσθαι. Καὶ δὴ ποτε τίκειν μέλλουσα,
ἐνεοττοποιήσατο. Ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς εἰς
νομὴν, συνέβη τὴν θάλασσαν, ὑπὸ λάβρου πνευ-
ματθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρδῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ
ταύτην ἐπέκλυσαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι. Ἢ
δ' ἐπανελθοῦσα, καὶ γνοῦσα τὸ πρᾶξέν, εἶπε·
δειλαία ἔγωγε, ἥτις τὴν γῆν ὥς ἐπίβουλον φυλαττο-
μένην, ἐπὶ ταύτῃ κατέφυγε, ἥ μοι πολλὰ γέγονεν
ἐπιωσιτέα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνιοὶ τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι, λανθάνουσι πολλῶ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

CCXLI. Ἀλιεύς.

Ἀλιεύς ἔν τινι ποταμῷ ἤλκειεν. Διατείνας δὲ τὸ δίκτυα, καὶ τὸ ρεύμα περιλαβὼν, ἐκατέρωθεν καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἐτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βράχοις ἐμπίσωσι. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις θιασάμενος τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο ὥς τὸν παταμόν θολοῦντα, καὶ δειδὼς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. Καὶ ὅς ἀπεκρίνατο· ἄλλ' εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμός ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν περιάγωσιν.

CCXLII. Πιθήκος καὶ Λελαφίς.

Ἐθούς ὄντος τοῖς πλείουσι Μιλιταῖα κυνίδια καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλείων τις εἶχε σὺν ἑαυτῇ καὶ πιθήκον. Γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. Τῆς δὲ νεῶς περιτραπίσης, καὶ πάντων διακολυμμάτων, ἐνήχετο καὶ ὁ πιθήκος. Λελαφίς δὲ τις αὐτὸν θρασυάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ἀπελθεῖν ἀνέχεε διακομίζων ἐπὶ τὴν χίρσον. Ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπίγειον, ἐπυρσθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστίν

Ἀθηναῖος. Τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῖθα τετυχηκέναι γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πιρραῖα ἐπίσταται. Ἐπολαβὼν δὲ ὁ Πέδηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ καὶ συνήθῃ. Καὶ ὁ δελφὶς ἐπὶ τοσοῦτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπαιτῶν νομίζουσιν.

CCXLIII. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γινῶναι βουλόμενος, ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώπου ἐστὶν, ἤκεν εἰς ἀγαλματοποιου, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ, καὶ θιασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἡρώτα, πόσου τις αὐτὸ πρίασθαι δύναται. Τοῦ δὲ εἰπόντος, δραχμῆς, γελῶσας, πόσου τὸ τῆς Ἥρας, ἔφη. Εἰπόντος δὲ πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας, ὥς ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι θεῶν καὶ κερδῶς, πολὺν αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. Ὁ δ' ἀγαλματοποιός ἔφη· εἰάν τούτους ὠνήσῃ, καὶ τούτον προσθήκην σοι δίδωμι.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κινόδοξον, οὐδεμιᾶ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

CCXLIV. Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίας.

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν, ἢ ἀληθὴς ἐστί, γινῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἤκεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστὺ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ παρ' αὐτῷ κατήχθη. Τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκείνος παρα-

λαβὼν τὸν Ἑρμῆν ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος, καὶ τούτῳ παρήγει φράζειν αὐτῷ, ὅτινα ἂν τῶν ὀρνίθων θείσῃται. Ὁ δὲ Ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θαπσάμενος αἰτὸν ἐξ ὑριστέρων ἐπὶ τὰ δεξιὰ διῆπτάμενον, ἔφρασε. Τοῦ δὲ φήσαντος, μὴ πρὸς αὐτοὺς εἶναι τοῦτον, ἐκ δευτέρου κορώνην εἶδεν ἐπὶ τινος δένδρου καθήμενῃν, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν, καὶ τῷ μάντει φράζει. Καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν· ἀλλ' αὕτη γε ἡ κορώνη διόμνυται τὸν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὥς, εἰαν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βοῦς. Τοῦτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιο ἂν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

CCXLV. Κύνες.

Ἐχων τις δύο κύνας, τὸν μὲν ἔταρον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν· καὶ δὴ εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευε τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετείχεον αὐτῷ τῆς θοίνης. Αἰσχροῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ, κἀκεῖτον ὀνειδίζοντος, εἶπε αὐτὸς μὲν καθ' ἑκάστην μοχθεῖ, ταῖνος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε· μὴ ἐμέ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἄλλοτρίους ἐσθίσιν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νῦν οἱ μηδὲν ἐπιστάμενοι οὐ μεμπτοὶ εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγῃσιν.

CCXLVI. Ἀνὴρ καὶ Γυνή.

Ἐχων τις γυναῖκα, πρὸς τοὺς κατ' οἶκον ἄπαι-
 Fab. Aes. H

τας ἀπειχθῶς ἔχουσαν, ἡβουλήθη γινῶναι, εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῷους οἰκέτας οὕτω διαίκεται. Διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. Μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης αὐτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς πρὸς τοὺς ἐκεῖ διεγένετο. Τῆς δὲ φαρμένης, ὥς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν ἔφη· ἄλλ', ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπειχθᾶν, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξαλύνουσιν, ὃψὲ δὲ εἰσίσαι, τί χρὴ πρόσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα, καὶ τῶν προδήλων τὰ ἀδήλα γνωρίζεται.

CCXLVII. Καρκίνος καὶ Ἀλώπηξ.

Καρκίνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβῆς ἐπὶ τινος ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὥς ἐθέασατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεισθαι, ἔφη· ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πίπονθα, ὅς θαλάττιος ὢν, χειρσαῖος ἡβουλήθη γενέσθαι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεία καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

CCXLVIII. Κιθαρωδός.

Κιθαρωδὸς ἀφυῆς ἐν οἴκῳ κεκοιμημένος συνήθως ἔδων, καὶ ἀντηχοῦσης αὐτῷ τῆς φωνῆς, ᾤκηθη υφόδρα εὐφωνος εἶναι. Καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τού-

τη, ἔγωγε θεῖν καὶ θεύτῳ ἐαυτὸν ἐπιδοῦναι. Ἀφικόμενος δ' ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπήλασαν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἐνιοὶ ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναι τινες, ὅταν ἐπὶ ταῖς πολιτείαις ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιόι εἶσιν.

CCXLIX. Κλέπται.

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εἴδον, ὅτι μὴ ἀλεκτρούνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπῆλσαν. Ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὥς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐῖς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα ταῖς πονηροῖς ἐναντιοῦται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

CCL. Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρουμένῳ ὥς προλέγοντι τὸ μέλλον, θιασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἤκεν ἐπὶ τι δένδρον, καὶ σταῖσα, μεγάλως ἔκραξεν. Τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτιχὼν τις ἔφη· ἀπώμεν, ὃ οὗτοι, κορώνη γὰρ ἐστὶν ἣτις κέκραγε, καὶ οἰωνισμόν οὐκ ἔχει.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἀμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν ἱσχυρῶν μὴ ἐφικέσθαι, καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

CCLI. Κορώνη καὶ Κύων.

Κορώνη Ἀθηνᾶ θύουσα, κύων ἐπὶ ἐστίασιν ἐκάλει. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη· τί μάτην τάς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ Θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὥς καὶ τῶν συντρώφων σοι οἰωνῶν τὴν πίστιν παρελεῖν. Καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐτόν· διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετοῦν οὐκ ὀκνοῦσιν.

CCLII. Κόραξ καὶ Ὄφεις.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὥς κατεῖδεν ἓν τι ἐνὶ ἡλίῳ τόπῳ ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον καταπιάσας ἔρπασε. Τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος, καὶ δακνόντος αὐτόν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἴρηκε· δειλῆαιος ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὖρον ἔρμαιον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὐρεῖσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

CCLIII. Κολοῖος καὶ Περιστερὰ.

Κολοῖος ἓν τινι περιστερεῶνι περιστερεὺς ἰδὼν καλῶς τροφεύμενας, λευκὰς αὐτὸν ἔλθον, ὥς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. Αἱ δὲ, μᾶλλον μὲν ἡσυχάζον, οἰόμεναι περιστερὰν αὐτόν εἶναι, προσέειπον· ἐπεὶ δὲ ποτε ἐνελθόμενος ἐφθίγγετο, τηρικαῦτα τὴν αὐτοῦ γνοῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίλουσαι· καὶ ὥς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοῖους πάλιν. Κἀκεῖνοι διὰ τὸ χροῶμα αὐτόν οὐκ ἐπιγνόντες, τῆς μεθ' αὐτῶν

διαίτης ἀπέφρων, ὥστε θυοῖν ἐπιθυμήσαντα, μη-
δαίερας τυχεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἑαυτῶν
ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς
τῷ μῦθῳ ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα
πολλὰκις.

CCLIV. Κολοιός.

Κολοιδὸν τις συλλαβὼν, καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν
πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρὶδωκα παιδί, Ὁ δὲ μὴ
ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων διαίταν, ὡς πρὸς
ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἤκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ
καλιάν. Περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλά-
δοις, ἀποπιτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσ-
κειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη· δειλίας ἐγωγε, ὅς
ἐπὴν παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλα-
θον ἑμαυτὸν τῆς ζωῆς στειρήσας.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς ἔσθ' ὅτε μετρίων κιν-
δύων ἑαυτοὺς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους
περιπίπτουσιν.

CCLV. Ἑρμῆς.

Ζεὺς Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψευ-
δους φάρμακον ἔγγειν. Ὁ δὲ τοῦτο τρίψας, καὶ μέ-
τρον ποιήσας ἴσον ἐκάστη ἐνέχεεν. Ἐπεὶ δὲ, μόνου
τοῦ σκυτίως ὑπολειφθέντος, παλὺ κατελείπειτο
φάρμακον, ὅλῳ λαβὼν τὴν θυρίαν ἐνέχεεν αὐτῷ·
καὶ τούτῳ συνέβη, τοὺς τεχνίτας ἀπαντας ψεύδε-
σθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτίας.

Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

CCLVI. Ζεὺς καὶ Αἰσχὺνη.

Ζεὺς, πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαθέσεις αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνην δ' ἐνθεῖναι τῇν αἰσχύνην ἐπαλάθετο. Διὸ καὶ μὴ ἔχων πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγῃ, διὰ τοῦ ὄχλου αὐτὴν εἰσελθεῖν ἐκίλευσεν. Ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντίλεγεν ἀναξιοπαθοῦσα. Ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη· ἄλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσέρχομαι ταῖς δολογίαις, ὥς ἂν ἔρως μὴ εἰσέλθῃ· ἂν δ' εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξελεύσομαι παραυτίκα. Ἀπὸ δὲ τοῦτου συνέβη, πάντα τοὺς πόρους ἀναισχύντους εἶναι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει.

CCLVII. Λύκος καὶ Πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων, ἐβέβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, εἶδετο ποῖον ἐκ τοῦ παραρρέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι. Εἰ γὰρ σὺ μοι, φησὶ, δώσεις ποτόν, ἐγὼ τροφήν ἐμαυτῷ εὐρήσω. Τὸ δὲ ὑποτυχόν, ἔφη· ἄλλ' ἐάν ἐγὼ ποτόν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφή μοι γρήσῃ.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακοῦργον, δι' ὑποκρισίας ἐνεδρεῖοντα.

CCLVIII. Ὅδοιπόροι.

Ὅδοιπόροι, κατὰ τινὰ αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἤλθον ἐπὶ τινὰ σκοπιάν. Κῆκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πτόρρωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾗήθησαν. Διὸ δὴ προσέμενον, ὥς μελλούσης αὐ-

τῆς προσορμίζεσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμον φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. Ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν· ὥς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὄν προσεδεχόμεθα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, οὐδενὸς εὐρίσκονται ἄξιοι.

CCLIX. Κώνωψ καὶ Λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπεν· οὐδὲ φοβοῦμαι σε, οὐδὲ δυνατώτερός μου εἰ· εἰ δὲ μή, τί σοί ἐστιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδοῦσι; τοῦτο καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη ποιεῖ. Ἐγὼ δὲ λαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος. Εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. Καὶ σαλπίδας ὁ κώνωψ, ἐρεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς φῖνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. Ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυνε ἑαυτὸν, ἕως οὗ ἡγανάκτησεν. Ὁ κώνωψ δὲ νικήσας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίσας, καὶ ἐπινίκιον ἄσας, ἔπατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακείς, ἐσθιδόμενος ἀπωδύρετο, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελοῦς ζῶον, τῆς ἀράχνης, ἀπώλετο.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

ΕΚ ΤΩΝ ΥΠΟ ΝΕΒΕΛΗΤΟΥ
ΕΚΔΟΘΕΝΤΩΝ.

CCLX. Ἀηδῶν καὶ Χελιδῶν.

Ἀηδὸνι συνεβούλευε χελιδὼν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι δόμοροφον καὶ σύνεικον, ὥς αὐτὴ. Ἡ δὲ εἶπεν· οὐ θέλω τὴν λύπην τῶν παλαιῶν μου συμφορῶν μεμνησθαι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἐρήμους οἰκῶ. Ἡ μὲν χελιδὼν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπων παραινάζεται, ἡ δὲ ἀηδὼν τοῖς φιληρήμοις κατὰ τὴν θεὸν μοναχοῖς, οἵτινες τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἔφυγον.

Ὅτι τὸν λυπηθέντα ἐκ τινος τύχης, καὶ τὸν τόπον φεύγειν θέλει, ἐνθα ἡ λύπη συνέβη.

CCLXI. Αἰγοβοσκὸς καὶ Αἴγες.

Ἐν σπηλαίῳ ἀοικήτω αἰγοβοσκὸς ἐν χειμῶνι αἰγας ἤγαγεν. Εὗρεν δὲ ἐκεῖ ἀγρίας αἰγας καὶ τράγους, πλείονας ὥν εἶχεν αὐτός, καὶ μέλους. Τὰς ἰδίας δὲ ἀφαις ἐπὶ ταῖς ἀγρίαις, ταύτας ἔτρεφε τοῖς φύλλοις. Ὅτε δὲ εὐδία γέγονε, τὰς μὲν ἰδίας εὗρε τεθνεώσας ἐκ τοῦ λιμοῦ· αἱ δὲ ἀγρίαι πρὸς τὸ δόρος ἔφυγον. Ὁ δὲ αἰπόλος γελάσας, εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός.

Ὅτι οὐδαμῶς ἡμῶς πρέπει ἀμελεῖν τῶν οικείων, ἐπ' ἐλπίδι κέρδους ἐξ ἀλλοτρίων γενομένου.

CCLXII. Αἶξ καὶ Ὅνος.

Αἶγα καὶ ὄνον ἔτρεφε τις. Ἡ δὲ αἶξ φθονήσασα τῷ ὄνῳ διὰ τὸ περισσὸν τῆς τροφῆς, ἔλεγεν, ὥς

ἄπειρα κολάει, ποτὲ μὲν ἀλήθειαν, ποτὲ δὲ ἀχθοφορῶν· καὶ συμβούλευεν ἐπίληπτον ἑαυτὸν ποιῆσαι, καταπειθεῖν ἐκ τινὶ βόθρῳ, καὶ ἀναπαύσεως τυχεῖν. Ὁ δὲ πιστεύσας καὶ πεισὼν συνειργίβη. Ὁ δὲ δεσπότης, τὸν ἱατρὸν καλέσας, ᾗπει βεηθεῖν. Ὁ δὲ αἰγὸς πνεύμονα ἐγκυματίσται ἔλεγεν αὐτῷ, καὶ τῆς ὀγκίας τυχεῖν. Τὴν δὲ αἶψα θύσαντες, τὸν ὄνον ἱάτρειον.

Ὅτι ὅστις καθ' ἑτέρου δόλια μηχανᾶται, ἑαυτοῦ γίνεται τῶν κακῶν ἀρχηγός.

CCLXIII. Ἀλιεύς.

Ἀλιεύς, τὸ πρὸς ἄγρον δίκτυον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκβαλὼν, τῶν μὲν μεγάλων ἰχθύων ἐγκρατὴς γέγονε, καὶ τούτους ἐν τῇ γῇ ἤπλωσεν. Οἱ δὲ βραχυτέροι τῶν ἰχθύων διὰ τῶν τρυμαλιῶν διέδρασαν ἐν τῇ θαλάσῃ.

Ὅτι εὐκόλον εἰς σωτηρίαν τοῖς μὴ μεγάλων ἐντυχούσιν, τοὺς δὲ μίγμιν ὄντας τῇ δόξῃ σπανίως ἴδης ἐκφεύγειν τῇ δίκῃ.

CCLXIV. Ἀλώπεκες.

Ποτὲ ἀλώπεκες ἐπὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν συνηθραίσθησαν, πλεῖν ἔξ αὐτοῦ θέλονσαι. Διὰ δὲ τὸ φεβηδὸν φέρεσθαι τὸ ὕδωρ, ἀλλήλας προτρέπόμεναι οὐκ ἐτόλμων εἰσελθεῖν. Μιῦς δὲ αὐτῶν διεξιούσης, ἐπὶ τῷ εὐτελίῳ τὰς λοιπάς, καὶ δουλίαν καταγελῶσα, ἑαυτὴν ὡς γενναϊότεραν προκρίνασα, θαρσαλίως εἰς τὸ ὕδωρ ἐπήδησεν. Τοῦ δὲ ρεύματος ταύτην εἰς μέσων κατασύραντος, καὶ τῶν

λοιπῶν, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἐστηκυνῶν, πρὸς αὐτὴν εἶπον· μὴ ἐύσης ἡμᾶς, ἀλλὰ στραφεῖσα ὑπόδειξον τὴν εἴσοδον, δι' ἧς ἀκινδύνως δυνησώμεθα πιεῖν. Ἐκείνη ἀπαγομένη ἔλεγεν, ἀπόκρισιν ἔχω εἰς Μίλητον, καὶ ταύτην ἐκείσει ἀποκομίσει βούλομαι· ἐν δὲ τῷ ἐπανιέναι με, ὑποδείξω ὑμῖν.

Πρὸς τοὺς κατὰ ἀλαζονείαν, ἑαυτοῖς κίνδυνον ἐπιφέροντας.

CCLXV. Ἄνθρωπος καὶ Ἀλώπηξ.

Ἀλώπεκά τις ἐχθρὰν ἔχων, ὥς βλέπτουσαν αὐτῷ κρυτήσας, καὶ θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι, στυππεῖα ἱλαίῳ βεβρεγμένα τῇ οὐρᾷ προσθήσας ὑφῆψε. Ταύτην δὲ δαίμων εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ βαλόντος ᾧδήγει· ἦν δὲ καιρὸς ἀμητοῦ. Ὁ δὲ ἥκολούθει θρηνῶν μηδὲν θείσας.

Ὅτι πρῶτον εἶναι χρή, καὶ μὴ ἀμέτρως θυμοῦσθαι· ἐξ ὀργῆς γὰρ πολλάκις τυγχάνει βλάβην γίνεσθαι μεγάλην τοῖς δυσοργήτοις.

CCLXVI. Γεωργὸς καὶ Φυτόν.

Φυτόν ἦν εἰς γεωργοῦ χώραν, καρπὸν μὴ φέρον, ἀλλὰ μόνον στρουθῶν καὶ τεττίγων κηλαδούντων ἦν καταφυγή. Ὁ δὲ γεωργὸς ὥς ἄκαρπον ἐκτέμνειν ἤμελλε. Καὶ δὴ τὸν πέλεκυν λαβὼν, ἐπέφερε τὴν πληγὴν. Οἱ δὲ τέττιγες καὶ οἱ στρουθοὶ ἰκέταυρόν τὴν καταφυγὴν αὐτῶν μὴ ἐκκόψαι, ἀλλ' ἐᾶσαι, ὥστε ἄδειν ἐν αὐτῷ, καὶ αὐτὸν γεωργὸν τέρεν. Ὁ δὲ, μηδὲν αὐτῶν φροντίσας, καὶ δευτέραν πληγὴν καὶ τρίτην ἐπέφερε. Ὡς δὲ ἐκόλλανε τὸ δέν-

δρον, σμήνος μελισσῶν καὶ μέλι εὔρε. Γενεσάμενος δὲ, τὸν πέλεκυν ἔρριψε, καὶ τὸ φυτὸν ἐτίμα ὡς ἱερὸν, καὶ ἐπεμελεῖτο.

“Οτι οὐ τοσοῦτον οἱ ἄνθρωποι φύσει δίκαιον ἀγαπῶσι καὶ τιμῶσιν, ὅσον τὸ κερδαλέον ἐπιδιώκουνσι.

CCLXVII. Λεὼν καὶ Κυνηγὸς καὶ Δρυοτόμος.

Λεόντος τινος ἔχνη ἐζήτει κυνηγός· δρυοτόμον δὲ ἐρωτήσας, εἰ εἶδεν ἔχνη λέοντος, καὶ ποῦ κοιτάζει, ἔφη· καὶ αὐτὸν τὸν λέοντα ἤδη σοι δείξω. Ὁ δὲ ὠχρίώσας ἐκ τοῦ φόβου, καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν· ἔχνη μόνα ζητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα.

“Οτι τοὺς θρασεῖς καὶ δειλοὺς ὁ λόγος ἐλέγχει, τοὺς τολμηροὺς ἐν τοῖς λόγοις μόνοις, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἔργοις.

CCLXVIII. Ἐλάτη καὶ Βάτος.

Ἐλάτη καυχωμένη τῇ βάτῳ ἔλεγεν· ἐν οὐδενὶ οὐδὲν χρησιμεύεις, ὅτι ἐγὼ ἐν στέγεσι που χρησιμεύω καὶ οἴκοις. Ἡ δὲ βάτος ἔφη· αἱ ἐλεεινὰ, εἰ μνησθεῖσα τῶν πελέκειων καὶ πριόνων τῶν κοπτόντων σε, βάτος ἂν εἴχες θιλήσειν γενέσθαι, οὐκ ἐλάτη.

Κρείσσων πινία ἄφοβος, ἢ πλουσία μετὰ ἀργαῶν καὶ ἐπηρειῶν.

CCLXIX. Ἐρμῆς καὶ Γῆ.

Ζῆς πλάσας ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ἐκέλευσεν Ἐρμῇ ἀγαγεῖν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ δεῖξαι ὅθιν ὀρύσσοντες πλεον οἴσωσιν. Τοῦ δὲ τὸ προσταχθὲν ποιήσαντος, ἡ γῆ τὸ πρῶτον ἐκώλυεν. Ὡς δὲ ὁ Ἐρ-

μῆς ἡνέγκας, λέγων τὸν Δία προσεταχέναι· ἀλλ' ὀρουσάτωσαν, ὅσῃν βούλονται, αἰώνους γὰρ αὐτὴν καὶ κλαίοντες ἀποδώσουσι.

Πρὸς τοὺς ῥαδίως μὲν θανειζομένους, μετὰ λύπης δὲ ἀποδιδοῦντας, ὁ λόγος εὐκαιρὸς.

CCLXX. Ἐχίς καὶ Ἀλώπηξ.

Ἐχίς ἐπὶ δέσμη ἀκανθῶν εἰς τινα ποταμὸν ἐφέρετο· ἀλώπηξ δὲ, τοῦτον θρασυμάχη, ἄξιος, ἔφη, τῆς νηὸς ὁ ναυκλήρος.

Πρὸς ἄνδρα ποτηρὸν μοχθηροῖς πράγμασιν ἐπιχειρίσαντα.

CCLXXI. Ἐχίς καὶ Ρῖνη.

Ἐχίς εἰσελθὼν εἰς χαλκουργοῦ ἐργαστήριον, ἐκ τῶν σκευῶν τῶν ὄντων ἐξέτι φηγεῖν. Ἦκεν οὖν πρὸς τὴν ρῖνην, καὶ αὐτὴν παρεκάλει δοῦναι αὐτῇ τι. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα εἶπεν· ἀλλ' ἐνέθης εἴ, παρ' ἐμοῦ τι ἀπολίσσεται οἰόμενος, ἥτις οὐ διδόναι, ἀλλὰ λαμβάνειν παρὰ πάντων εἴωθα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μάταια εἰσιν οἱ παρὰ φιλαργύρων τι κερδαίνειν προσδοκοῦντες.

CCLXXII. Ἐχίς καὶ Ὑδρὸς.

Ἐχίς φοιτῶν ἐπὶ τινα κρήνην, ἔπιεν. Ὁ δὲ ἐκ ταῦθα οἰκῶν ὕδρος ἐκώλυεν αὐτόν, ἀγανακτῶν, εἰς μὴ ἀρκεῖται τῇ ἰδίᾳ νομῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ διαίταν ἀφικνεῖται. Αἰεὶ δὲ τῆς φιλογυμνίας ἀνέκνομίης, συνάετο, ὅπως εἰς μάχην ἀλλήλοισι καταστώσιν, καὶ τοῦ νικῆντος ἢ τε γῆς καὶ τοῦ ὕδατος νομὴ γένηται. Ταξάντων δὲ αὐτῶν προδιαιμῖαν,

οἱ βάρβαροι διὰ μῦσος τοῦ ὕδρου, παραγινόμενοι πρὸς τὸν ἔχιν, παρεθάρσυνον αὐτόν, ἐπαγγελλόμενοι καὶ αὐτοὶ συμμαχήσειν αὐτῷ. Ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης, ὁ μὲν ἔχως πρὸς τὸν ὕδρην ἐπολέμει, οἱ δὲ βάρβαροι μηδὲν πειραιτέρω δορὴν δυνάμενοι, μεγάλην ἐκεκράγησαν. Καὶ ὁ ἔχως νικήσας, ἡττιᾶτο, εἰ γε συμμαχήσειν αὐτῷ ὑποσχόμενοι παρὰ τὴν μάχην οὐ παρεγένοντο. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτόν· ἀλλ' εὐ ἴσθι, ὦ οὔτος, ὅτι ἡ ἡμετέρα συμμαχία οὐ χειρῶν δεῖ, διὰ δὲ φωνῆς συνέστηκεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐνθα χειρῶν χρεῖα ἐστὶν, ἡ διὰ λόγων βοήθεια οὐδὲν λυσιτελεῖ.

CCLXXIII. Ζεὺς καὶ Ἀλώπηξ.

Ζεὺς ἀγασσάμενος ἀλώπεκος τὸ συνετὸν τῶν φορέων καὶ τὸ ποικίλον, τὸ βασιλείον αὐτῇ τῶν ἀλόγων ζώων ἐνεχείρισεν. Βουλόμενος δὲ γινῶναι, εἰ τὴν τύχην μεταλλάξασα, καὶ τὴν γλίσχρότητα μεταβάλλετο, φεραμένης αὐτῆς ἐν φορείῳ, κἀνθάρον παρὰ τὴν ὄψιν ἀφῆκεν. Ἡ δὲ ἀνείσχευ μὴ δυναμένη, ἐπεὶ δὴ περιῖπτατο, τοῦ φορείου ἀναπηδήσασα, ἀκόσμως συλλαβεῖν αὐτὸν ἐπειρᾶτο. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἀπεκατέστησεν.

Οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, κἄν τὰ προσχήματα λαμπρότερα ἀναλάβωσιν, οὐ μετατίθενται τὴν φύσιν.

CCLXXIV. Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων

Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων περὶ τοξίας ἤελκοντο. Τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος ἐκτείναντος τὸ τόξον, καὶ τοῦ βέλους

ἀφέντος, ὃ Ζεὺς τοσοῦτον διέβη, ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

Οὕτως οἱ τοῖς κρείττοισι ἡμιλλώμενοι, πρὸς τῷ ἐκείνων μὴ ἰφικνεῖσθαι, καὶ γίλωτος ἐφλισκάνουσι.

CCLXXV. Ζεὺς, Προμηθεὺς, Ἀθηνᾶ καὶ Μῶμος.

Ζεὺς, καὶ Προμηθεὺς, καὶ Ἀθηνᾶ κατασκευάσαντες, Ζεὺς μὲν ταῦρον, Προμηθεὺς ἄνθρωπον, Ἀθηνᾶ δὲ οἶκον, κριτὴν εἵλοντο τὸν Μῶμον. Ὁ δὲ φθονήσας τοῖς δημιουργήμασιν, ἀρξάμενος ἔλεγε τὸν Δία ἡμαρτηκέναι, τοῦ ταύρου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῖς κέρασι μὴ θέντα, ἵνα βλέπῃ, ποῦ τύπτει τὸν δὲ Προμηθεῖα, δίδωι τοῦ ἀνθρώπου τὰς φρένας ἔξωθεν οὐ κατεκρέμασεν, ἵνα μὴ λανθάνωσιν οἱ πονηροὶ, φανερόν δὲ εἴ τι ἕκαστον οὐ χρεῖαν εἶχον. Τρίτον δὲ ἔλεγεν, ὥς ἔδει τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῷ οἴκῳ τροχούς ἀποθεῖναι, ἵνα, εἴαν πονηρῶ τις παροικισθῇ γείτονι, φραδίῳ καταβαίῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βασκανίᾳ, τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν ἐξέβαλε.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν οὕτως ἐνδρεπτόν ἐστι, ὃ μὴ ψόγον ἐπιδέχεται.

CCLXXVI. Ἡρακλῆς καὶ Πλούτος.

Ἡρακλῆς ὁ θεωθεὺς, καὶ παρὰ τῷ Διὶ ἐσιτώμενος, ἵνα ἕκαστον τῶν θεῶν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ἡσπάζετο. Καὶ δὴ τελευταίου εἰσελθόντος τοῦ Πλούτου, κατὰ τοῦ ἐδάφους κύψας ἀπεστρέφατο ἑαυτόν. Ὁ δὲ Ζεὺς, θαυμάσας τὸ γεγονός,

ἔπυνθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, δι' ἧς πάντας τοὺς δαίμονας ἀσμένως προσαγορεύσας, μόνον τὸν Πλοῦτον ὑποβλέπεται. Ὁ δὲ εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε διὰ τοῦτο αὐτὸν ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ' ὃν καιρὸν ἐν ἀνθρώποις ἤμεν, ἐώρων αὐτὸν, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τοῖς πονηροῖς συνόντα.

Οὕτω πολλοὶ διὰ τὴν ἑαυτῶν ἀβουλίαν δυστυχοῦντες, τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὸ θεῖον ἀναφέρουσιν.

CCLXXVII. Ἰατρὸς ἄτεχνος.

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀφώστῳ παρακολουθῶν, πάντων ἱατρῶν λεγόντων αὐτῷ μὴ κινδυνεύειν, ἀλλὰ χρονίσειν ἐν τῇ νόσῳ, οὗτος μόνος ἔφη αὐτῷ, πάντα τὰ αὐτοῦ ἔτοιμάσαι, τὴν αὖριον νὰρ οὐχ' ὑπερβήσειν. Ταῦτα εἰπὼν ὑπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δὲ τινα ἀναστὰς ὁ νοσῶν προῆλθεν, ὠχρὸς καὶ μόλις ζῶν. Ὁ δὲ ἱατρὸς ἐκείνος συναντήσας αὐτῷ, χαῖρε, ἔφη· πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω; κἄκεῖνοι, εἶπεν, ἡρεμοῦσι, πιόντες τὸ τῆς λήθης ὕδωρ. Πρὸ ὀλίγου δὲ ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἄθης δειδὼν ἠπεῖλουν τοὺς ἱατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἔωσιν ἀποθνήσκειν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἐμελλον δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ' ἐγὼ προπεσὼν αὐτοῖς καὶ δυσωπήσας, ἐξωμσαίμην αὐτοῖς μὴ ἀληθῆ ἱατρὸν εἶναι σε, ἀλλὰ μύτην διαβληθῆναι.

Ὅτι τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀμαθεῖς καὶ κομπολόγους ἱατροὺς ὁ παρὼν μῦθος ἐλέγχει καὶ στιλιτεύει.

CCLXXVIII. Ἴππος, Βοῦς, Κύων καὶ Ἄνθρωπος.

Ἴππος καὶ βοῦς καὶ κύων, ὑπὸ ψύχους στενοῦ-
μνοι, ἤλθον εἰς ἀνθρώπου τινὸς οἶκον. Ὁ δὲ δε-
ξιμανος αὐτοὺς, καὶ πῦρ ἀνέρας, ἔθαλψε. Καὶ
τῷ μὲν ἵππῳ κριθὰς παρείδην, τῷ δὲ πατέρῃ ἀχυ-
ρα, τῷ δὲ κυνὶ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδίδου. Διὰ δὲ
τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν ἀντημίψαντο αὐτῷ χάρι-
τας, μερίσαντες καὶ χαρισάμενοι αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἐφ'
ᾧ ἔζων. Καὶ ὁ μὲν ἵππος εὐθὺς τοὺς πρώτους
χρόνους· διὰ τοῦτο ἕκαστος θερμός καὶ γαυρός ἐστι
τῇ γνώμῃ. Ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτὸν τοὺς μέσους χρό-
νους· διὰ τοῦτο μοχθηρὸς καὶ φιλεργὸς ἐστὶ πλου-
τον ἀφροζῶν. Τρίτον δὲ ὁ κύων τοὺς τελευταίους
χρόνους· διὰ τοῦτο πῦς γηράσκων, δύσκολός ἐστι
τῇ γνώμῃ, καὶ τὸν διδόντα μόνον τροφὴν ἀγαπᾷ,
καὶ σείει, καὶ ἐπιχαίρει, τοῖς δὲ μὴ δίδουσι καθυ-
λακτεῖ, καὶ καθάπτεται.

Ὅτι τινὲς τῶν ἀνθρώπων φαῦλοι ὄντες καὶ κα-
κοὶ, ἐκεῖνοι εἰσάθαι φιλεῖν τοὺς διατρέφοντας αὐτούς.

CCLXXIX. Ἴππος καὶ Ἴπποκόμος.

Κριθὴν τὴν τοῦ ἵππου ὁ ἵπποκόμος κλείπτει
καὶ πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐπέτινξε πᾶσας ἡ-
μέρας. Ἐφη δὲ ὁ ἵππος· εἰ θέλεις ἀληθεῶς καλὸν
εἶναι με, τὴν κριθὴν τὴν τρέφουσαν μὴ πᾶλει.

Ὅτι οἱ πλεονέκται τοῖς παθανοῖς λόγοις καὶ
ταῖς κολακείαις τοὺς πίνητας δαλεάζονται, καὶ ἀπο-
στεροῦσιν αὐτοὺς καὶ τῆς ἀναγκαίας χρείας.

CCLXXX. Κάμηλος, Ελέφας καὶ Πίθηκος.

Τῶν ἀλόγων ζῶων βουλομένων βασιλεῖα ἐαυτῶν ἐλθεῖναι τινά, κάμηλος καὶ ἐλέφας καταστάντες ἐφίλονεῖκουν, καὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, καὶ διὰ τὴν ἰσχὺν ἐλπίζοντες πάντων προκρίνεσθαι. Πίθηκος δὲ ἔφη ἀμφοτέρους ἀνεπιτηδεύους εἶναι, τὴν μὲν κάμηλον, διότι χολὸν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων, τὸν δὲ ἐλέφαντα, ὅτι δέος ἐστὶ, μὴ αὐτοῦ βασιλεύοντος χοιρίδια ἡμῖν ἐπιτίθενται.

Οἱ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων διὰ μικρὰν αἰτίαν τοῦ προσδοκουμένου κωλύονται.

CCLXXXI. Κάμηλος καὶ Ζεὺς.

Κάμηλος θεασαμένη ταῦρον ἐπὶ κέρασιν ἀγαλλόμενον, φθονήσασα αὐτῷ, ἐβουλήθη καὶ αὐτῇ τῶν ἴσων ἐφικέσθαι. Διόπτρα παραγενομένη πρὸς τὸν Δία, τοῦτον ἐδεήθη, ὅπως αὐτῇ κέρατα προσνείμῃ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, εἶγε μὴ ἀρκεῖται τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ τῇ ἰσχύϊ, ἀλλὰ περισσότερον ἐπιθυμεῖ, οὐ μόνον αὐτῇ κέρατα οὐ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ μέρος τετῶν ὧτων ἀφείλετο.

Πολλοὶ διὰ πλεονεξίαν τοῖς ἄλλοις φθονοῦντες, λανθάνουσι καὶ τῶν ἰδίων στερούμενοι.

CCLXXXII. Κάνθαροι δύο.

Ἐν τινι νησιδίῳ ταῦρος ἐνέμετο. Τῇ δὲ τοῦτου κόπρῃ κάνθαροι ἐτρέφοντο δύο. Καὶ δὴ τοῦ χειμῶνος ἐφισταμένου, ὁ εἰς ἔλεγε πρὸς τὸν ἄλλον, ὡς ἄρα βούλοιο εἰς τὴν ἡπειρον διέπτασθαι, ἵνα

ἐκείνῃ μόνῃ ὄντι ἱκανή ἡ τροφή γίνηται. Ἐλεγε δὲ, ὅτι εἰς πολλὴν εὐρη τὴν νομὴν, καὶ αὐτῷ οἴσειν. Παραγεγνόμενος δὲ εἰς τὴν χέρσον, καὶ καταλαβὼν μὲν πολλὴν κόπρον, ὑγρὰν δὲ, μένων ἐνταῦθα ἐτρέφετο. Τοῦ δὲ χειμῶνός διελθόντος, πάλιν εἰς τὴν νῆσον διέπτη. Ὁ δὲ ἕτερος θρασυάμενος αὐτὸν λιπαρὸν, ἥτις αὐτὸν, διότι ὑποσχόμενος αὐτῷ οὐδὲν ἐκόμισεν. Ὁ δὲ εἶπεν, μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν δὲ φύσιν τοῦ τόπου· ἐκείθεν γὰρ τρέφεσθαι μὲν οἶδόν τι, φέρεσθαι δὲ οὐδέν.

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς τοὺς διὰ φθόγου κρείττοις ἀμιλλωμένους, εἴτα ἐκ τούτου σφαλλομένους.

CCLXXXIII. Καρύνα.

Καρύνα τις ἐν ὁδῷ ἱσταμένη καρπὸν ἔφερε πολὺν. Οἱ δὲ παροδῖται λίθοις καὶ βράκχοις κατέκλων διὰ τὰ κάρυα. Ἡ δὲ οἰκτρὸν ἔφη· ὦ ἀθλίη ἐγὼ, ὅτι, οὗς τῷ καρπῷ μου εὐφραίνω, ὑπὸ τούτων δεινῆς ἀντιλαμβάνω χάριτας.

Ὅτι τοὺς ἀχαρίστους καὶ κακούργους, τοὺς ἀντὶ ἀγαθῶν κακὰ ἀντιδόντας, ὁ μῦθος ἐλέγχει.

CCLXXXIV. Κολοιὸς καὶ Ἀλώπηξ.

Κολοιὸς λιμώτιον ἐπὶ τινος συκῆς ἐπέθευεν. Εὐρὼν δὲ τοὺς ὀλύνθους μηδέπω πεπείρους, προσέμεγεν, ἕως σὺκα γίνωνται. Ἀλώπηξ δὲ θρασυάμενη αὐτὸν ἐγχρονίζοντα, καὶ τὴν αἰτίαν μαθοῦσα, ἔφη πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὦ οὔτος, ἐλπίδι προσέχων, ἥτις βουκολεῖν μὲν οἶδεν, τρέφειν δὲ οὐδαμῶς.

Πρὸς ἄνδρα ἐν φιλονεικίαις φρεναπατούμενον
δ λόγος εὐκαιρος.

CCLXXXV. Κολοῖος καὶ Κόρακες.

Κολοῖος μεγέθει τῶν ἄλλων διαφέρων, ὑπερφρονήσας τοὺς ὁμοφύλους, παρεγένετο πρὸς τοὺς κόρακας, καὶ τούτοις ἤξιον συνδιαμῆσθαι. Οἱ δὲ ἄγνοοῦντες αὐτοῦ τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνήν, παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον. Καὶ ὃς ἀπελαθεὶς ἀπ' αὐτῶν, ἦκα πάλιν πρὸς τοὺς κολοιοὺς. Οἱ δὲ ἀγανακτοῦντες ἐπὶ τῇ ὑβρεὶ, οὐ προσεδέξαντο αὐτόν· οὕτω τε συνέβη αὐτόν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης στερηθῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τὰς πατρίδας ἀπολιπόντες, καὶ τὰς ἄλλοδαπὰς προκρίνοντες, διὰ τὸ ὡς ξένους μὴ συμπολιτεύεσθαι, οὔτε ἐς μίαν εὐδοκίμοῦσιν.

CCLXXXVI. Κοιλία καὶ Πόδες.

Κοιλία καὶ πόδες περὶ δυνάμειος ἤριζον. Παρ' ἕκαστα δὲ τῶν ποδῶν λεγόντων, ὅτι τοσοῦτον προέχουσι τῇ ἰσχύϊ, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βασιτάζειν, ἐκείνη ἀπεκρίνατο· ἀλλ' ὧ οὗτοι, ἐὰν μὴ τροφήν ἐγὼ ὑμῖν παράσχοιμι, οὐδὲ ὑμῶς βασιτάζειν δυνήσεσθε.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στρατευμάτων μηδὲν εἶναι τὸ πλήθος, ἐὰν μὴ οἱ στρατηγοὶ ἄριστα φρονῶσιν.

CCLXXXVII. Κόραξ καὶ Ἑρμῆς.

Κόραξ ὑπὸ παγίδος κρατηθεὶς, ἤϋξατο τῷ Ἀπόλλωνι, λιβανωτὸν ἐπιθύσειν ὑπισχιῶν. Σωθίεις

ὃ ἐκ τοῦ κινδύνου, τῆς ὑποσχέσεως ἐπελάθεται. Πάλιν δὲ ὑφ' ἐτέρας κρατηθεὶς παγίδος, ἀφείδς τὸν Ἀπόλλωνα, τῷ Ἑρμῇ ὑπέσχετο θῦσαι. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη· ὦ κάκιστε, πῶς σοι πιστεῦσω, ὅς τὸν πρότερον δεσπότην ἤρνησας καὶ ἠδίκησας;

Ὅτι οἱ πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγνώμονες γενόμενοι, ἐν περιστάσει ἐμπεσόντες, οὐχ ἔξουσι βοηθεῖσθαι.

CCLXXXVIII. Κύνος.

Τοὺς κύκνους φασὶ παρὰ τὸν θάνατον ἄδειν. Καὶ δὴ τις περιτυχὼν κύκνῳ παλουμένῳ, καὶ ἀκούσας, ὅτι εὐμενέστατον ζῶον, ἠγόρασε, καὶ ἔχων ποτὶ σὺνδειπνον, προσελθὼν παρεκάλει αὐτὸν ἄσαι τὸν πότον. Τοῦ δὲ τότε μὲν ἡσυχήσας, ὕστερον δὲ ποτε, ὡς ἐνόησεν, ὅτι ἀποθνήσκειν ἔμελλε, θρηνοῦντος, αὐτὸν ὁ δεσπότης ἀκούσας ἔφη· ἀλλ' εἰ σὺ οὐκ ἄλλως ἄδεις, εἰ μὴ ἀποθνήσκεις, ἐγὼ μάταιος ἤμην τότε, ὅτε σε παρεκάλουν, ἀλλ' οὐκ ἔθνον.

Οὕτω τινὲς τῶν ἀνθρώπων, ἃ μὴ βούλονται ἡκουσίως ποιεῖν, ἄκοντες ταῦτα ἐπιτελοῦσιν.

CCLXXXIX. Κύνες λιμώττουσαι.

Κύνες λιμώττουσαι, ὡς ἐθεάσαντο ἐν τινὶ ποταμῷ βύρσας βρεχομένας, μὴ δυνάμεναι αὐτῶν ἐφικέσθαι, συνέθεντο ἀλλήλαις, ὅπως πρῶτον τὸ ὕδωρ ἐκπίωσιν, καὶ εἰθ' οὕτως ἐπὶ ταῖς βύρσας παραγίνονται. Συνέβη δὲ αὐταῖς πιούσαις πρότερον διαφραγῆναι, ἢ τῶν βυρσῶν ἐφικέσθαι.

Πολλοὶ δι' ἐλπίδα κέρδους ἐπισφαλοῦς μόχθους ὑφιστάμενοι, φθάνουσι πρῶτον καταναλισκόμενοι.

CCXC.

Κύων.

Ἦν τις κύων καταπίνειν ἡθισμένος, ἰδὼν τινα κόχλον, χάνας τὸ σιόμα αὐτοῦ, μεγίστη συνολκῇ καταπέτωκε τοῦτον, οἰηθεὶς ὦν εἶναι. Βαροῦμνος δὲ τὰ σπλάγχνα καὶ ὀδυνόμενος, ἔλεγε· δίκαια ἔγωγε πέπονθα, εἶγε πάντα περιφερῇ ὡς πεπίστευκα.

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ λόγος, ὅτι ἀδελκύστως πρῶγμα προσιόντες λανθάνουσιν ἑαυτοὺς περιπεύροντες ἀτοπίστοις.

CCXCI.

Κύων.

Λάθρα κύων ἔδωκε. Τούτῳ δὲ ὁ δεσπότης κώδωνα κρεμάσας, ὥστε πρόδηλον εἶναι τοῖς πᾶσιν. Οὗτος δὲ τὸν κώδωνα σείων, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἡλαζονεύετο. Γραῦς δὲ εἶπεν αὐτῷ· κύων, τί φανιάζῃ; οὐ δὲ ἀρετὴν τοῦτον φορεῖς, ἀλλὰ δι' ἔλεγχον τῆς κερυμμένης σου κακίας.

Ὅτι οἱ τῶν ἀλαζονευομένων κενόδοξοι τρόποι, πρόδηλοί εἰσι δηλοῦντες τὴν ἀφανῇ κακίαν.

CCXCII.

Κύων καὶ Ἀλώπηξ.

Κύων θηρευτικὸς λέοντα ἰδὼν, τοῦτον ἐδίωκεν. Ὡς δὲ ἐπιστράφαις ἐκείνος ἐβρυχήσατο, ὁ κύων φοβηθεὶς, εἰς τὰ ὀπίσω ἔφυγεν. Ἀλώπηξ δὲ θιασαμένη αὐτόν, ἔφη· ὦ κακὴ κεφαλὴ· σὺ λέοντα ἐδίωκεις, οὗτινος οὐδὲ τὸν βρυχηθμόν ὑπήνγκας;

Ὁ λόγος κατὰ ἀνδρῶν αὐθαδῶν, οἳ κατὰ δυνατωτέρων συκοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, εἰς ὅψιν γενομένοι ἀναχαιτίζονται.

CCXCIII. Κύων καὶ Δεισπότης.

ἔχων τις κύνα μελιτσίον καὶ ὄνον, διετίλει τῇ κυνὶ προσποιῶν, καὶ εἴποτε ἔξω δεῖπνον εἶχεν, ἐκόμεζεν τι κυτῷ, καὶ προσιόντι παρέβαλεν. Ὁ δὲ ὄνος ζηλώσας, προσέδραμεν αὐτόν, καὶ σκιρτῶν ἐλάκτισε τὸν δεισπότην. Καὶ οὗτος ἀγανακτήσας, ἐκέλευσε παῖοντα αὐτὸν ἀναγαγεῖν πρὸς τὸν μυλῶνα, καὶ τοῦτον δῆσαι.

Οὗτος δὲ λόγος ἀρμόσκειν ἂν πρὸς ἐκείνους, οἱ τὰς φιλίας μέχρι ἐστιώσεως παρέχονται.

CCXCIV. Κώνωψ καὶ Βοῦς.

Κώνωψ ἐπὶ κέρατος βοὸς ἐκάθητο, καὶ ἠύλει. Εἶπε δὲ πρὸς βοῦν, εἰ βαρῶ σου τὸν τένοντα, ἀναχωρήσω. Ὁ δὲ ἔφη· οὔτε ὅτε ἤλθεις ἔγνων, οὔτε ἂν μένης μελήσει μοι.

Ὅτι τοὺς εὐκλειεῖς, καὶ ἀδόξους, καὶ μαχομένους τυράννους ἐλέγχει ὁ λόγος.

CCXCV. Ἄνθρωπος λέοντα χρυσοῦν εὐρών.

Διελὸς ὁ καὶ φιλάργυρος, εὐρὼν λέοντα χρυσοῦν, ἑαυτὸν προσαιτεῖ· οὐκ οἶδα τίς γίνωμαι ἐπὶ τοῖς παροῦσιν· ἐγὼ ἐκβέβλημαι τῶν φρενῶν, καὶ τι πράττειν οὐκ ἔχω. Μεριζομαι πολυχρηματίᾳ καὶ τῇ τῆς φρενὸς δειλίᾳ. Ποία γάρ τύχη, καὶ τίς τῶν δαιμόνων χρυσοῦν ἐργάσατο λέοντα; ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ ψυχὴ πρὸς τὰ παρόντα ἑαυτῇ-πολεμεῖ, ἀγαπᾷ μὲν τὸν χρυσόν, δέδοικε δὲ τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐργασίαν. Ὡς τύχης δηλούσης, καὶ μὴ λαβεῖν συγχωρούσης· ὧς θησαυρὸς ἡδονῇν οὐκ ἔχων· ὧς χάρις

δαιμόνων ἄχρηστος γενομένη· ποῖα οὖν τρόπον γνῶ-
 ρήσομαι; ἐπὶ ποίαν μηχανὴν ἔλθω; ἅπαιμι τοὺς
 οἰκίτας δεῦρο κομίσων, λαβεῖν μὲν ὀφείλοντας τῇ
 πολυπληθείᾳ καὶ συμμαχίᾳ· καὶ γὰρ δὲ πόρρω ἔσο-
 μαι θεατῆς.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων
 οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιτηδεύμασιν ἐνδιατρίβοντες φθο-
 ρεῖν εἰώθασιν.

CCXCVI. Λέων, Μῦς καὶ Ἀλώπηξ.

Λέων ποτὲ καύματος ὄραν ἐν τινι σπηλαίῳ ἀνε-
 παύστο. Μῦς δὲ διὰ τῆς χαίτης αὐτοῦ διαδραμόν-
 τος, ταραχθεὶς καὶ ἐξαναστάς, φοβερὸν ἀπέβλεπε.
 Ἀλώπεκος δὲ καταγελώσης, εἶπεν· οὐ τὸν μὺν ἐφο-
 βήθην, ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν καὶ συνήθειαν ἀνα-
 τρέπω.

Ὅτι τῇ κακῇ συνήθειᾳ οὐ δεῖ παρέχιν ἄδει-
 αν· νομὴν γὰρ λαβοῦσα, λύπην ἐσχάτην ποιεῖ.

CCXCVII. Λέων καὶ Δελφίς.

Λέων ἐν τινι αἰγιαλῷ πλαζόμενος, ὡς ἐθεάσατο
 δελφῖνα παρακλύψαντα, τοῦτον ἐπὶ συμμαχίαν παρε-
 κάλεσε, λέγων ὅτι μάλιστα φίλους καὶ βοηθοὺς γε-
 νέσθαι· ὁ μὲν γὰρ τῶν θαλασσίων ζώων, αὐτὸς δὲ
 τῶν χερσαίων βασιλεύει. Τοῦ δὲ ἀσμένως ἐπινεύ-
 σαντος, ὁ λέων οὐ μετὰ πολὺν χρόνον μάχην ἔχων
 πρὸς ταῦρον ἄγριον, ἐπεκαλεῖτο τὸν δελφῖνα ἐπὶ
 βοήθειαν. Ὡς δὲ ἐκεῖνος, καίπερ βουλόμενος, ἐκ-
 βῆναι ἐκ τῆς θαλάσσης οὐκ ἠδύνατο, ἤϊατο αὐτὸν
 ὡς προδότην. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν εἶπεν· ἀλλὰ μὴ ἐμέ

μήμου, ἀλλὰ τὴν φύσιν, ἥτις με θαλάσσιον ποιή-
σασα, οὐκ ἐξ ἐκβῆναι.

Δεῖ ἡμῶς φίλαν σπενδομένους τοιοῦτους ἐπιλέ-
γισθαι συμμάχους, οἵτινες ἐν κινδύνοις παρῆναι
ἡμῖν δύνανται.

CCXCIII. Λέων καὶ Κάπρος.

Θέρους ἐν ὄρεσιν, ὅτε τὸ καῦμα δίψει λυπεῖ, εἰς
μικρὰν πηγὴν λέων καὶ κάπρος ἦλθον πιεῖν. Ἦρι-
ζον δὲ, τίς πρῶτος αὐτῶν πίη. Ἐκ τούτου δὲ πρὸς
φάρον ἀλλήλων διηγέροντο. Ἄφνω δὲ ἐπιστραφέν-
τες πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι, εἶδον γύπας ἐκδεχομένους,
ὅς τις αὐτῶν πέσῃ, τοῦτον καταφαγεῖν. Διὰ τοῦτο,
λύσαντες τὴν ἐχθράν, εἶπον· κρεῖσσόν ἐστι ἡμῶς
φίλους γενέσθαι, ἢ βροῦμα γυψὶ καὶ κόραξιν.

Ὅτι τὰς πονηρὰς ἐριδας καὶ τὰς φιλονεικίας κα-
λὸν ἔστι διαλύειν, ἐπειδὴ πᾶσιν ἐπὶ κίνδυνον τέλος
ἄγουσιν.

CCXCIX. Λέων καὶ Ὀναγρος.

Θήρας ἐξήρενον λέων καὶ ὄναγρος· ὁ μὲν λέων
διὰ τῆς δυνάμειος, ὁ δὲ ὄναγρος διὰ τῆς ποσὶ ταχύ-
τητος. Ἐπεὶ δὲ ζῶα τινα ἐδήρυσαν, ὁ λέων μερί-
ζει καὶ τίθει τὰς μερίδας· τὴν μὲν μίαν, εἶπεν,
λήψομαι ὡς πρῶτος, βασιλεὺς γὰρ εἰμι, τὴν δὲ δευ-
τέραν, ὡς ἐξ ἴσου κοινωνῶν, ἡ δὲ τρίτη μοῖρα, αὕτη
κακὸν μέγα σοι ποιήσει, εἰ μὴ ἐθέλῃς φυγεῖν.

Ὅτι καλὸν ἑαυτὸν μετρεῖν ἐν πᾶσι κατὰ τὴν
ἑαυτοῦ ἰσχύον, καὶ δυνατωτέροις ἑαυτὸν μὴ συνέ-
πτειν, μηδὲ κοιναρεῖν.

CCC. *Λύκος καὶ Ἴππος.*

Λύκος κατὰ τινα ἄρουραν ὀδεύων, εὗρε κριθὰς. Μὴ δυνάμενος δὲ αὐταῖς τροφῇ χρῆσασθαι, καταλιπὼν ἀπῆει. Ἴππῳ δὲ συντυχῶν, τοῦτον ἐπὶ τῇ ἄρουραν ἐκεῖ αὐτὸν ἐκάλει, λέγων, ὥς εὐρὼν κριθὰς, αὐτὸς μὲν οὐκ ἔφαγεν, αὐτῷ δὲ ἐφύλαξεν, ἐπειδὴ καὶ ἡδέως αὐτοῦ τὸν ψόφον τῶν ὀδόχτων ἀκούει. Καὶ ἵππος ὑποτυχὼν ἔφη· ἀλλ' ὦ οὗτος, εἰ λύκοι κριθῶν τροφῇ χρῆσθαι ἡδύναντο, οὐκ ἂν ποτε τὰ ὠττα τῆς γαστρὸς προέκρινας.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, καὶ χρησιτότητα ἐπαγγέλλονται, οὐ πιστεύονται.

CCCI. *Λύκος καὶ Ἀλώπηξ.*

Ἐὶς λύκον ἀλώπηξ ἐνέπεσεν. Ἐδυσώπει δὲ, ὥς γράυν αὐτὴν οὖσαν μὴ ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ λύκος ἔφη· εἰ τρεῖς λόγους ἀληθεῖς εἴπῃς μοι, ἀπολυθήσῃ. Ἡ δὲ εἶπεν· εἴθ' εἰ μὴ σοὶ συνήντησα, καὶ μηδαμῶς τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ζήσης, καὶ μήπως πάλιν συναντήσης μοι.

Ὅτι ἐν περιστάσει τις ἐμπεσὼν, καὶ τὰς κεκρυμμένους τῆς ψυχῆς βουλὰς ἐξάγει.

CCCII. *Λύκοι καὶ Κύνες.*

Οἱ λύκοι τοῖς κυσὶν εἶπον· διὰ τί ὅμοιοι ὄντες ἡμῖν ἐν πᾶσιν, οὐχ ὁμοφρονεῖτε ἡμῖν ὥς ἀδελφοί, οὐδὲν γὰρ ὑμῶν διαλλάττομεν, πλὴν τῇ γνώμῃ, καὶ ἡμεῖς μὲν ἐλευθερίᾳ συζῶμεν, ὑμεῖς δὲ τοῖς ἀνθρώποις ὑποκύντες καὶ δουλεύοντες, πληγὰς παρ' αὐτῶν ὑπομένετε, καὶ κλοιὰ περιτίθεσθε, καὶ φυλάττετε καὶ τὰ πρόβατα· ὅτε δὲ ἐσθίουσι, μόνον

τὰ ὅσα ὑμῖν ἐπιβρίπτουσι. Ἄλλ' ἐὰν πείσῃσθῃ, πάντα τὰ ποιμνία ἔκδοτε ἡμῖν, πάντα κοινὰ εἰς κόρον ἐσθλόντες. Ἐπήκουσαν οὖν πρὸς ταῦτα οἱ κύνες· οἱ δὲ ἔνδον τοῦ σπηλαίου εἰσελθόντες, πρότερον τοὺς κύνας διέφθειραν.

Ὅτι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας προδιδόντες τοιοῦτους μισθοὺς λαμβάνουσι.

CCCIII. Λύκος καὶ Λέων.

Λύκος ποτὲ ἄρας πρόβατον ἐκ ποιμνίου, ἐκόμιξεν αὐτὸ εἰς κοίτην. Λέων δὲ αὐτῷ συναντήσας, ἀφείλε τὸ πρόβατον. Ὁ δὲ πόθῳθεν σταθεὶς εἶπεν· ἀδίκως ἀφείλου τὸ ἐμόν. Ὁ δὲ λέων γελᾶσας ἔφη· σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλου ἐδόθη;

Τοὺς ἄρπαγας, καὶ πλεονέκτας ληστὰς, ἐν πταίσματι κειμένους, καὶ ἀλλήλους μεμφομένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

CCCIV. Λύκοι, Πρόβατα καὶ Κριός.

Λύκοι πρέσβεις ἔστειλαν τοῖς προβάτοις εἰρήνην ποιῆσαι μετ' αὐτῶν διηνεκῇ, εἰ τοὺς κύνας λάβωσι καὶ διαφθείρωσι. Τὰ μωρὰ δὲ πρόβατα συνέθεντο τοῦτο ποιῆσαι. Ἀλλὰ τις γέρων κριὸς εἶπεν· πῶς ὑμῖν πιστεῦσω καὶ συνοικήσω, ὅπου καὶ τῶν κυνῶν φυλαττόντων με ἀκινδύνως μέμειναι οὐ δυνατόν ἐστι;

Ὅτι οὐδεὶς τινα ἀσφαλείας τῆς ἑαυτοῦ γνωθῆναι, τοῖς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς δι' ὄρκον πεισθέντα.

CCCv. Λύχνος.

Μεθύων λύχνος ἐν ἐλαίῳ, καὶ φέγγων, ἐκανα-
χᾶτο, ὥς ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. Ἀνέμου δὲ
πνοῆς συρφευσάσης, εὐθύς ἐσβέσθη. Ἐκ δευτέρου
δὲ ἄπτων τις, εἶπεν αὐτῷ· φαῖνε λύχνε, καὶ σίγα·
τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐποτε ἐκλείπει.

Ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐν τοῖς λαμπροῖς καὶ τῇ δόξῃ
τοῦ βίου τυφοῦσθαι· ὅσα γὰρ ἂν κτήσαι τις, ξίνα
τυγχάνει.

CCCvi. Μηναγύρται.

Μηναγύρται ὄνον ἔχοντες, τούτῳ εἰώθεισαν τὰ
σκευῆ ἐπιτιθέντες ὁδοιπορεῖν. Καὶ δὴ ποτε ἀποθα-
νόντος αὐτοῦ ἀπὸ κόπου, ἐκδείραντες αὐτόν, ἐκ τοῦ
δέρματος τύμπανα κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐχρῶν-
το. Ἐτέρων δὲ αὐτοῖς μηχανυρτῶν ἀπαρτησάντων,
καὶ πυνθανομένων αὐτῶν, ποῦ ἂν εἴη ὁ ὄνος, ἔφα-
σαν, τεθνηκέναι μὲν αὐτόν, πληγὰς δὲ τοσαύτας
λαμβάνειν, ὅσας οὐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν ἔνιοι, εἰ καὶ τῆς δουλείας
ἄφεθῶσιν, τῶν δουλικῶν οὐκ ἀπαλλάττονται.

CCCvii. Μῦς καὶ Βάτραχος.

Χερσαῖος μῦς κακῇ μοίρᾳ βατράχῳ ἐφιλιώθη.
Ὁ δὲ βάτραχος, κακῶς βουλευσάμενος, τὸν πόδα
τοῦ μυὸς τῷ ἑαυτοῦ ποδὶ συνέδησε. Καὶ πρῶτον
μὲν ἐπὶ τῆς χώρας ἦλθον οἶτον δειπνήσοντες. Ἐπει-
τα εἰς τὸ χεῖλος τῆς λίμνης πλησιάσαντες, ὁ μὲν
βάτραχος τὸν μῦν εἰς τὸν βυθὸν κατήνεγκεν, αὐτὸς
βρυχάζων τῷ ὕδατι, καὶ τὸ βρεκικίξ, κοᾶξ, κοᾶξ

ἀνακράζων. Ὁ δὲ ἄθλιος μῦς τῷ ὕδατι φουσηθεὶς, εἰσιθνήκει. Ἐπέπλει δὲ τῷ ποδὶ τοῦ βατραχίου συνδεδεμένος. Ἰκτινος δὲ τοῦτον ἰδὼν, τοῖς ὄνυξιν ἤρπασε, βάτραχος δὲ δασμώτης ἐπηκολούθει, δειπνῶν καὶ αὐτῷ ἰκτίνῳ γινόμενος.

Ὅτι, κἄν νεκρὸς ᾖ τις, ἰσχύει πρὸς ἄμυναν· ἡ γὰρ θεία δίκη ὑφορεῖ πάντα, καὶ τὸ ἴσον ἀποδίδωσι καὶ ζυγοστατεῖ.

CCCVIII. Ναυαγός.

Ἀνὴρ πλούσιος Ἀθηναῖος μεθ' ἐτέρων τινῶν ἔπλει. Καὶ δὴ χειμῶνος σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νηὸς περιτραπίσης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, παρ' ἕκαστα τὴν Ἀθηνῶν ἐπικαλούμενος, μυρία ἐπηγγέλλετο, εἰν περισωθῇ. Εἰς δὲ τις τῶν συνναυαγηκότων παρανηχόμενος ἔφη πρὸς αὐτόν· σὺν Ἀθηνῇ καὶ χεῖρα κίνει.

Τοὺς εἰς συμφορὰς ἐμπίπτοντας χρή καὶ αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαντῶν κοπιᾶν, καὶ εἶθ' οὕτως τοῦ θεοῦ περὶ βοηθείας δέισθαι.

CCCIX. Ναυαγός καὶ Θάλασσα.

Ναυαγὸς ἐμβρασθεὶς εἰς τινὰ αἰγιαλὸν, διὰ τὸν κόπον ἐκοιμᾶτο. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐξαναστὰς ἐμίμφοιτο τῆς θαλάσσης, αὐτὴν ἐναιτιάζων, ὅτι γε δολιχῶνσα τοὺς ἀνθρώπους τῇ προδότητι τῆς ὀψείας, καὶ ἤνικα ἂν αὐτοὺς προσδέχεται, ὑπογαστριωμένη διαφθείρει. Ἡ δὲ ὁμοιωθεῖσα γυναικί, εἶπε πρὸς αὐτόν· ἀλλ', ὦ οὗτος, μὴ ἐμὲ μέμφου, ἀλλὰ τοὺς ἀνέμους· ἐγὼ μὲν γὰρ ἐκ φύσεως τοιαύτη εἰμι, ὁ

ποίαν με νῦν ὀρέῃς· οἱ δὲ, ἀγνίδιον μοι ἐμπίπτοντες, κυματίζουσι καὶ ἐξαγριαίνουσι,

Δεῖ οὖν καὶ ἡμᾶς τῶν ἀδικημάτων οὐδέν τούς ὀρώντας αἰτιῶσθαι, ὅταν ἐτέροις ὑποτεταγμένοι ὦσιν, ἀλλὰ τοὺς ἐπιστατοῦντας.

CCCX. Ὀδοιπόροι καὶ Κόραξ.

Πορευομένοις τισὶν ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ κόραξ ὑπήνησεν τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον πεπηρωμένος. Ἐπιστραφέντων δὲ αὐτῶν, καὶ τινος ὑποστρέψαι παραινούντος, τοῦτο σημαίνειν τὸν οἰωνόν, ἕτερος ὑποτυχὼν εἶπεν· καὶ πῶς οὗτος ἡμῖν δύναται τὰ μέλλοντα μαρτυρίσθαι, ὃς οὐδὲ ἰδίαν πῆρωςιν προείδετο, ἵνα φυλάξῃται;

Οὕτως καὶ οἱ ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασι τὸ ἄβουλον κεκτημένοι, καὶ εἰς τὰς τῶν πέλας συμβουλίας ἀδόκιμοι.

CCCXI. Ὀνον ἀγοράζων.

Ὀνον τις ἀγοράζειν μέλλον, ἐπὶ δοκιμασίᾳ καὶ πείρᾳ αὐτὸν ἔλαβεν, καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν ἐπὶ τῆς φάτνης, μετὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὄνων τοῦτον ἔστησεν. Ὁ δὲ, καταλίπων τοὺς ἄλλους, ἐπὶ τῷ ἀργοτάτῳ καὶ ἀδδηφάχῳ ἔστη, καὶ ὃς οὐδὲν ἐποίησεν. Λήσας οὖν καὶ ἀπαγωγῶν, τῷ ἰδίῳ δεισπότῃ τοῦτον παρέδωκε. Τοῦ δὲ ἐρωτῶντος, εἰ οὕτως ταχεῖαν αὐτοῦ τὴν δοκιμασίαν ἐποίησατο, ὑποτυχὼν εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲ ἐπιδέομαι πείρας· οἶδα γὰρ, ὅτι οὗτος, ὁποῖος ἐξ ἀπάντων τὸν συνήθη ἐπέλεξατο.

Ὅτι τοιοῦτος ἕκαστος ὑπολαμβάνεται εἶναι, ὁποῖος ἐτέροις συναναστρέφεται.

CCCXII. Ὅνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ὅνος ἀκανθώδεις παλιούρους ἤσθιε. Τοῦτον ἰδοῦσα ἡ ἀλώπηξ εἶπε· πῶς οὕτω τῇ ἀπαλῇ γλώσσῃ τὸ σκλήρῳν καὶ ἀκανθῶδες προσφάγιον ἐσθίεις;

Ὅτι οὐ δεῖ φλυάρων ἀνδρῶν κατηγορίας ἀκούειν· εἰς κίνδυνον γὰρ ἄγουσι τὸν ἀκούοντα.

CCCXIII. Οὐρά καὶ Μέλι ὄφεως.

Οὐρά ποτε ὀφίως ἡξίου πρώτη προάγειν καὶ βαδίζειν. Τὰ δὲ λοιπὰ μέλη ἔλεγον· πῶς χωρὶς ὀμμάτων καὶ ρινὸς ἡμᾶς ἄξεις, ὥς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα; Ταύτην δὲ οὐκ ἔπειθον, ἕως τὸ φρονοῦν ἐνικήθη. Ἡ οὐρά δὲ ἤρχε καὶ ἤγε, σύρουσα τυφλῇ πᾶν τὸ σῶμα, ἕως εἰς βύραθρον πετρῶν ἐνεχθεῖσα, τὴν ῥάχιν καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἐπληγεν. Σαίνουσα δὲ ἔκτενε τὴν κεφαλὴν, λέγουσα· σῶσον ἡμᾶς, εἰ θέλεις, δέσποινα· τῆς κακῆς γὰρ ἔριδος ἐπειρέσθη.

Ὅτι ἀνδρας δολίους καὶ κακοὺς, καὶ τοῖς δεσπόταις ἐπανισταμένους, ὁ λόγος ἐλέγχει.

CCCXIV. Ὅφεις, Γαλῇ καὶ Μῦες.

Ὅφεις καὶ γαλῇ ἐν τινι οἰκίᾳ ἐμάχοντο. Οἱ δὲ ἐμείσε μῦες αἰεὶ καταναλισκόμενοι ὑπὸ ἀμφοτέρων, ὥς ἐθιέσαντο αὐτοὺς μαχομένους, ἐξηλθον βαδίζοντες. Ἰδόντες δὲ τοὺς μῦας, τότε ἀφέντες τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην, ἐπ' ἐκείνους ἐτράπησαν.

Οὕτω καὶ οἱ ἐν ταῖς τῶν δημαγωγῶν στάσεσιν αὐτοὺς παρεμβάλλοντες λανθάνουσιν αὐτοὶ ἐκατέρων παρανάλωμα γινόμενοι.

CCCXV. *Πλέοντες.*

Ἐμβάντες τινὲς εἰς σκάφος ἔπλειον. Γενομένοιον δὲ αὐτῶν πελαγίων, συνέβη χειμῶνα ἐξαίσιον γενέσθαι, καὶ τὴν ναὺν μικροῦ καταδύεσθαι. Τῶν δὲ πλεόντων ἕτερος περιφρόνηξιμος, τοὺς πατρώους θεοὺς ἐπικαλεῖτο μετὰ οἰμωγῆς καὶ στεναγμῶν, χαριστήρια ἀποδώσειν ἐπαγγελλόμενος, εἴαν περισωθῶσι. Πανταμένον δὲ τοῦ χειμῶνος, καὶ πάλιν γαλήνης γενομένης, εἰς εὐωχίαν τραπέντες, ὠρχοῦντό τε καὶ ἐσκήρτων, ἅτε θῆ ἐξ ἀπροσδοκίτου διαπεφευγότες κινδύνου. Καὶ στεφθὼς ὁ κυβερνήτης ὑπάρχων, ἔφη πρὸς αὐτούς· ἀλλ' ὦ φίλοι, οὕτως καὶ ἡμῶς γεγηθῆναι δεῖ, ὥς πάλιν, εἴαν τύχοι, χειμῶνος ἐσομένου.

Μὴ σφόδρα κατεπαίρεσθαι ταῖς εὐτυχίαις, ὁ μῦθος διδάσκει, τῆς τύχης τὸ εὐμετάβλητον ἐννοομένους.

CCCXVI. *Πλούσιος καὶ Βυρσεύς.*

Πλούσιος βυρσεῖ παραπλησιάζων τις, καὶ μὴ δυνάμενος τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ, ἵνα μεταβῇ. Ὁ δὲ ἀνεβάλλετο, λέγων μετ' ὀλίγον χρόνον μεταβήσεσθαι. Τοῦ δὲ συνεχῶς γινομένου, συνέβη, χρόνου διελθόντος, ἐν συνηθείᾳ γενομένου τῆς δυσωδίας μηκέτι ἐνοχλεῖν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνηθία τῶν πραγμάτων τὰ δυστυχῇ καταπραΰνει.

CCCXVII. *Ποιμὴν καὶ Κύνων.*

Μάνδρας εἶσω πρόβατα ποιμὴν εἰσάγων, λύκος

ἤμελλε συγκλείσαι, εἰ μὴ κύνων ἰδὼν τοῦτον εἶπε
πρὸς τὸν ποιμένα· πῶς τὰ πρόβατα σῶσαι θέλων,
τόνδε λύκον συνεισάγεις τῇ ποιμνῇ;

CCCXVIII. Ποιμὴν καὶ Κύνων.

Ποιμὴν ἔχων κύνα παμμεγέθη, τοῦτω εἰώθει
τὰ ἔμβρυα καὶ τὰ ἀποθνήσκοντα τῶν προβάτων πα-
ραβάλλειν. Καὶ δὴ ποτε εἰσελθούσης τῆς ποιμνῆς,
ὁ ποιμὴν θεασάμενος τὸν κύνα προσιόντα τοῖς προ-
βάτοις, καὶ σαίνοντα αὐτὰ, εἶπεν· ἀλλ' ὦ οὗτος,
ὅ θέλεις σὺ τούτοις, ἐπὶ τῇ σῇ κεφαλῇ γένοιτο.

Πρὸς ἄνδρα λόγοις μὲν φίλον φαινόμενον, πο-
νηρὰ δὲ κατὰ νοῦν βουλευόμενον.

CCCXIX. Ποιμὴν καὶ Λυκιδεῖς.

Ποιμὴν εὐρὼν λυκιδεῖς, τούτους ματὰ πολλῆς
ἐπιμελείας ἀνέτρεφεν, οἰόμενος, ὅτι τελειωθέντες,
οὐ μόνον τὰ ἑαυτοῦ πρόβατα τηρήσουσιν, ἀλλὰ καὶ
ἕτερα ἀρπάζοντες αὐτῷ οἴσουσιν. Οἱ δὲ, ὡς τάχιστα
ἠϋξήθησαν, ἀδείας τυχόντες, πρώτην αὐτοῦ τὴν
ποιμνὴν διαφθεῖρειν ἤρξαντο. Ὁ δὲ ἀναστενάξας εἶ-
πεν· ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τούτοις
νηπίους ὄντας ἔσωζον, οὓς ἔδει καὶ ἠϋξημένους
ἀναιρεῖν;

CCCXX. Προμηθεὺς καὶ Ἄνθρωποι.

Προμηθεὺς κατὰ πρόσταξιν τοῦ Διὸς ἀνθρώ-
πους ἔπλασε καὶ θηρία. Ὁ δὲ Ζεὺς θεασάμενος
πολλῷ πλείονα τὰ ἄλογα ζῶα, ἐκέλευσεν αὐτῶν τῶν
θηρίων τινὰ διαφθεῖραντα, ἀνθρώπους μετατυπῶ-
σαι. Τοῦ δὲ τὸ προσταχθὲν ποιήσαντος, συνέβη

τοὺς ἐκ τούτων πλασθέντας, τὴν μὲν μορφὴν ἀνθρώπων ἔχειν, τὰς δὲ ψυχὰς θηριώδεις.

Ἐλέγχον δὲ μῦθος ἔχει πρὸς ἀνδρας θηριώδεις καὶ ὀργίλους,

CCCXXI. Ρόδον καὶ Ἀμάραντον.

Ῥόδω παραφνὲν ἀμάραντον ἔφη πρὸς αὐτό· οἶον ἀνδρος εὐπρεπὲς εἶ, καὶ ποθητόν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις· μακαρίζω σε τοῦ κάλλους καὶ τῆς εὐωδίας. Τὸ δὲ εἶπεν· ἐγὼ μὲν, ὦ ἀμάραντον, πρὸς ὀλίγον καιρὸν ζῶ, καὶ, ἢν μηδεὶς κόψῃ με, τήκομαι· σὺ δὲ ἀνθεὶς αἰὲ, καὶ ζῆς οὕτω νέον.

Ὅτι κρεῖσσον ὀλιγαρκούμενόν τινα διαμῶγειν, ἢ πρὸς ὀλίγον τρυφήσαντα μεταβολῆς δυστυχοῦς τυχεῖν, ἢ καὶ ἀποθανεῖν.

CCCXXII. Τέττιξ καὶ Ἀλώπηξ!

Τέττιξ ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου ἦδεν. Ἀλώπηξ δὲ βουλομένη αὐτὸν καταφαγεῖν, τοιοῦτον ἐπενόησεν. Ἀντικρυς σταῖσα, ἐθαύμασεν αὐτοῦ τὴν εὐφωνίαν. καὶ παρεκάλει καταβῆναι, λέγουσα, ὅτι ἐπιθύμει θεάσασθαι, πηλίκον ζῶον τηλικαῦτα φθέγγεται. Κῆκεῖνος ὑπονοῆσαι αὐτῆς ὥς ἐπὶ τὸν τέττιγα ἔφη· ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὦ ἀντι, εἰ ὑπέλαβες με καταβήσεσθαι· ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐκείνου ἀλώπεκος φυλάττομαι, ἀφ' οὗ ἐν ἀφοδεύματι ἀλώπεκος πτερὰ τέττιγος ἐθεασάμην.

Ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων τῶν πέλας αἱ συμφοραὶ σωφρονίζουσι.

CCCXXIII. Τοξότης καὶ Λέων.

Ἀνῆλθὲ τις εἰς ὄρος τοξικῆς ἔμπειρος κυνηγῆσαι.
Πάντα δὲ τὰ ζῶα τοῦτον θεασάμενα ἔφυγε. Λέων
δὲ μόνος προσεκάλει αὐτόν εἰς μάχην. Ὁ δὲ βέλος
πέμψας, καὶ τὸν λέοντα βαλὼν ἔφη· δίδαι, καὶ ἶδε
τὸν ἐμὸν ἄγγελον, οἷός ἐστι, καὶ τότε ἐγὼ ἐπιέρχο-
μαι σοι. Ὁ δὲ λέων βληθεὶς ἄρμῃσι φεύγειν. Ἀλώ-
πικος δὲ τοῦτον θαρσύνειν, καὶ μὴ φεύγειν λογοῦσας,
ὁ λέων ἔφη· ὦ αὐτῇ, αὐδαμῶς με πλανήσεις· ὅπου
γὰρ τοιοῦτον πικρὸν ἄγγελον ἔχει, ἐὰν αὐτὰς ἐπεί-
θῃ, οὐκ ἂν ὑποίσω.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μηδαμῶς πλῃσιεύειν τοὺς πόρ-
ρωθεν χαλεπαὶ πρῶτοντας.

CCCXXIV. Ὑαίνα καὶ Ἀλώπηξ.

Τὰς υαίνας φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλασσομένης
αὐτῶν τῆς φύσεως, ποτὲ μὲν ἄρσενος, ποτὲ δὲ θη-
λείας γενέσθαι. Καὶ δὴ, υαίνα θεασαμένη ἀλώπεκα
ἐμύμφετο αὐτήν, ὅτι φίλην θάλουσαν αὐτῇ γενέ-
σθαι οὐ προαίεται. Κακείνη ὑποτυχοῦσα εἶπεν·
ἀλλ' ἐμὲ μὴ μέμφου, τὴν δὲ σὴν φύσιν, δι' ἣν ἄ-
γχοῦ, πότερον ὥς φίλη ἢ ὥς φίλῳ σοι χρήσομαι.

Πρὸς ἀνδρα ἀμφίβολον.

CCCXXV. Ὑαίνα.

Τὰς υαίνας φασὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλάττειν τὴν
φύσιν, καὶ ποτὲ μὲν ἄρσενος γενέσθαι, ποτὲ δὲ θη-
λείας· καὶ δὴ ποτε ἄρσεν ὕαινα θηλεῖα παρὰ φύσιν
διατίθῃ. Ἡ δὲ ἀποτυχοῦσα ἔφη· ἀλλ', ὦ εὖτος,
μὴ ταῦτα πρῶτι, ὥς ἐγγὺς τὰ αὐτὰ πεισόμενος.

Πρὸς ἄρχοντας λογοθετοῦντας τοὺς ὑπ' αὐτοῦς,
καὶ πάλιν, ἐκ τοῦ συμβεβηκότος, τούτους ὑπ' ἐκεί-
νων λογοθετουμένους.

CCCXXVI. Ἰππεὺς φαλακρός.

Φαλακρός τις ξίνας τρίχας τῇ ταυτοῦ περιθίς
κεφαλῇ ἵππευεν. Ἄνεμος δὲ φυσήσας, ἀφείλατο
ταύτας. Γέλως πλατὺς δὲ τοὺς παρεστῶτας εἶχε.
Κἀκεῖνος εἶπε τοῦ δρόμου παύσας· τὰς οὐκ ἐμὰς
τρίχας τί ξόνον φεύγειν με, αἱ καὶ τὸν ἔχοντα ταύ-
τας, μεθ' οὗ καὶ ἐγενήθησαν, κατέλιπον;

Ὅτι μηδεὶς λυπεῖσθω συμφοραῖς ἐπιλθοῦσαις
αὐτοῦ. Ὁ γὰρ γεννηθεὶς οὐκ ἔσχιν ἐκ φύσεως, τοῦ-
το οὐδὲ παραμένει· γυμνοὶ γὰρ ἦλθομεν οἱ πάντες,
γυμνοὶ οὖν ἀπελευσόμεθα.

CCCXXVII. Χελιδὼν καὶ Ὀρνίθες.

Χελιδὼν ἐκκλησίαν τῶν ὄρνειων συναθροίσασα,
παρήγγει, φάσκουσα κρεάτιστον εἶναι, τὸ μὴ προσκό-
πτειν ἀνθρώποις, ἀλλὰ·φιλίαν συνθεμένους, οἰ-
κείως διακινῆσθαι πρὸς αὐτοὺς. Τῶν δὲ ὄρνειων τις
τὰ ἐναντία τῇ χελιδόνι ἔλεγεν· ἀλλὰ τὸ σπέρμα τοῦ
λίνου μᾶλλον κατεσθίοντες ἀναλίσκωμεν, καὶ ἀφα-
νῇ ποιῶμεν, ἵνα μηκέτι ἔχωσι πλέκειν δίντυα καθ'
ἡμῶν. Ἡ μὲν οὖν χελιδὼν ἀρίστην γνώμην ἔχουσα,
ἀκίνδυνος ἐγένετο, ἐν ταῖς πόλεσι διατρίβουσα, ἐν
ταῖς οἰκίαις τίκτουσα παρὰ ἀνθρώποις, καὶ οὐδὲν
ὑπ' αὐτῶν πάσχει κακόν. Τὰ δὲ λοιπὰ ὄρνεα, ὥς
μᾶλλον ὑπομείναντα κατεσθίειν τὸ σπέρμα, ὥς πάν-
τως ὄντος τοῦ λίνου κακῶν αἰτίου, συμβαίνει λιπα-

ρὰ γένεσθαι, καὶ μάλα δικαίως ὑπὸ ἀνθρώπων συλλαμβανόμενα, θανατῶσθαι, οὕτως τε ταύτην τὴν κακογνωμοσύνην ὑπομείναντα, μετενόησεν μὴ μετὰ ἀνθρώπων μένειν, ἀλλ' ἐν αἰερί πέτασθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι τοῖς βιωτικοῖς πράγμασι τῷ τῆς ἀγχινότης βουλευματι ἐχρήσαντο, ἀκίνδυνοι διεφυλάχθησαν.

CCCXXVIII. Χρεωφειλέτης.

Ἀθήνησιν ἀνὴρ χρεωφειλέτης, ἀπαιτούμενος παρὰ τοῦ θανειστοῦ τὸ χρέως, τὸ μὲν πρῶτον παρῆκεν ἀναβολὴν αὐτῷ παρασχέσθαι, ἀπορεῖν φάσκων. Ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν, προσαγαγὼν ἦν μόνον εἶχεν ὕν, ἥγουν χοῖρον, παρόντος αὐτοῦ ἐπώλει. Ἰζητοῦ δὲ προσελθόντος, καὶ διερωτῶντος, εἰ τούτου ἢ οὐκ, ἐκείνος ἔφη· μὴ μόνον αὐτὴν τίπτειν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως· τοῖς μὲν γὰρ μυστηρίοις θήλεα ἀποκύνει, τοῖς δὲ παναθηναίοις ἄρσενά. Τοῦ δὲ ἐκπλαγέντος πρὸς τὸν λόγον, ὁ θανειστής εἶπεν· ἀλλὰ μὴ θαύμαζε, αὕτη γὰρ σοι καὶ Διονυσίοις ἐρίφους τίξεται.

Ὁ λόγος δηλοῖ τοῦτο· οὐκ ὀκνοῦσιν οἱ πολλοὶ διὰ τὸ ἴδιον κέρδος εἰς τὰ ἀδύνατα καὶ ἀνύπαρκτα ψευδομαρτυρεῖν.

CCCXXIX. Χύτραι.

Χύτραν ὀστρακίνην καὶ χαλκὴν ποταμὸς κατήφριεν. Ἡ δὲ ὀστρακίνη τῇ χαλκῇ ἔλεγεν· μακρόθιμον κολύμβη, καὶ μὴ πλησίον, ἐὰν γὰρ μοι συμ-

προψάυσαι, κατακλῶμαι, κἄν τε ἐγὼ μὴ θέλονσα προψάυσαι.

Ὅτι ἐπισφαλὴς ἐστὶ βίος πένητι, δυνασίου ἄρχοντος πλησίον παροικούντος.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΙΠΛΑ.

CCCXXX. Ποταμοὶ καὶ Θάλασσα.

Ποταμοὶ συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ τὴν θάλασσαν κατητιῶντο, λέγοντες αὐτῇ· διὰ τί ἡμῶς, εἰσερχομένους ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ ὑπάρχοντας ποτίμους καὶ γλυκεῖς, ἀπεργάζῃ ἄλμυρους καὶ ἀπότους; Ἡ δὲ θάλασσα ἰδοῦσα, ὅτι αὐτῆς καταμέμφονται, λέγει πρὸς αὐτοὺς, μὴ ἔρχεσθαι, καὶ μὴ γίνεσθαι ἄλμυροί.

Οὗτος δὲ μῦθος παριστᾷ τοὺς ἀκαίρως αἰτιωμένους τινάς, καὶ παρ' αὐτῶν μᾶλλον ὠφελουμένους.

CCCXXXI. Θηρευτὴς καὶ Λύκος.

Ἀνὴρ τις θηρευτὴς λύκον θιασάμενος προσβάλλοντα τῇ ποιμνῇ, καὶ πλείστα τῶν προβάτων, ὥς δυνατὸν, διασπαράττοντα, τοῦτον εὐμηχάνως θηρεύει, καὶ τοὺς κύνας αὐτῷ ἐπαφίησι, φθιγγάμενος πρὸς αὐτόν· ὡ δεινότατον θηρίον· ποῦ σου ἡ προλαβοῦσα ἰσχὺς, ὅτι τοῖς κυσὶν ὅλως ἀντιστιῆναι οὐκ ἠδυνήθης;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς τῶν ἀνθρώπων ἕκαστος ἐν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ καθέστηκε δόκιμος.

CCCXXXII. Ταῦρος, Λέαινα καὶ Σύαγρος.

Ταῦρος εὐρηκῶς κοιμώμενον λέοντα, τοῦτον κεραιίσας ἀπέκτεινεν· ἐπιστῆσα δὲ ἡ ἐκείνου μήτηρ, πικρῶς αὐτὸν ἀπεκλαίετο. Ἰδὼν δὲ αὐτὴν σύαγρος ὀλοφυρομένην, μακρόθεν ἐστῶς, ἔφη πρὸς αὐτήν· ὦ πόσοι ἄρα τυγχάνουσιν ἄνθρωποι θρηνοῦντες, ὧν τὰ τέκνα ὑμεῖς ἀπεκτείνετε.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖ τις, μετρηθήσεται αὐτῷ.

CCCXXXIII. Λέων καὶ δύο Ταῦροι.

Λέων προσβαλὼν ταύροις δυνεῖν, ἐπειρᾶτο τοὺς καταθρονησασθαι· οἱ δὲ τὰ ἐκείνου κέρατα ἐπίσης αὐτῷ ἀντιπαρτάξαντες, οὐκ εἴωχον τὸν λέοντα μέσον αὐτῶν παρελθεῖν. Ὁρῶν τοίνυν ἐκείνος, ὥς ἀδυνάτως ἔχει πρὸς αὐτούς, κατεσοφίστατο τοῦ ἐνός, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφησεν, ὥς εἶγε τὸν σὸν ἐταῖρον προδώσεις μοι, ἀβλαβῆ σε διατηρήσω· καὶ τοῦτῃ τῷ τρόπῳ ἀμφοτέρους τοὺς ταύρους ἀνῆρκεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς καὶ πόλεις καὶ ἄνθρωποι ἀλλήλοις ὁμονοοῦντες, οὐ συγχωροῦσιν αὐτῶν τοὺς ἐχθρούς περιγίγνεσθαι· τῆς δ' ὁμονοίας περιφρονοῦντες, εὐχερῶς ἄρδην τοῖς ἐναντίοις ἀλλοσκονταί.

CCCXXXIV. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηξ.

Ἀλώπηξ καὶ πίθηξ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁδοιπόρουν. Παρερχόμενοι δὲ διὰ τινων μνημείων, ἔφη ὁ πίθηξ τῇ ἀλώπεκι, ὥς πάντες οἱ νεκροὶ οὔτοι ἀπελεύθεροι τῶν ἐμῶν γεννητόρων ὑπάρχουσιν. Ἡ δὲ ἀλώ-

τῇ λέγει τῷ πύθην· εὐχερῶς ἐψεύσω· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἐνταῦθα ταφέντων ἀπελέγξαι σε δύναται.

Οὗτος δὲ μῦθος παριστᾷ τὸν τοῦ ψευδολόγου ὀρθῶς διελέχοντα, καὶ τοὺς προδήλους τὸ ψεῦδος ἀντὶ ἀληθείας προσφίροντας.

CCCXXXV. Ἀλώπηξ καὶ Λέων.

Ἀλώπηξ θασσαμένη ἐγκάθειρκτον λέοντα, καὶ τοῦτου σιῶσα ἐγγύς, θαινῶς αὐτὸν ὕβριζεν· ὁ δὲ λέων ἔφη πρὸς αὐτήν· οὐ σύ με καθυβρίζεις, ἀλλ' ἡ προςπесоῦσά μοι αὔχλια.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὡς πολλοὶ τῶν ἐνδόξων δυσπραγίας περιπίπτοντες, ὑπ' εὐτελῶν ἔξουθενοῦνται.

CCCXXXVI. Κύνες καὶ Ἀλώπηξ.

Λέοντος δορὰν κύνες εὐρόντες, διασπάρκτον ταύτην· τοῦτοις δὲ ἀλώπηξ ἰδοῦσα ἔφη· εἰ οὗτος ὁ λέων τοῖς ζῶσι συνῇ, εἶδατε ἄν τοὺς αὐτοῦ ὄνυχας ἰσχυροτέρους τῶν ὑμετέρων ὀδόντων.

Ὁ μῦθος δηλοῖ τοὺς τῶν ἐνδόξων καταφρονοῦντας, ὅταν τῆς δόξης ἐκπίπτωσιν.

CCCXXXVII. Ἐλαφος νοσοῦσα.

Ἐλαφος νόσῳ περιπασοῦσα, ἐπὶ εἰνος τόπον πεδινοῦ κατεκίελλτο. Τινὰ δὲ τῶν θηρίων εἰς θίαν αὐτῆς ἐλθόντα, τὴν παρακειμένην τῇ ἐλάφῳ νομῇν κατεβοσκήθησαν· εἰτα μέλη τῆς νόσου ἀπαλλαγῆσα, τῇ ἐνδείᾳ θεινῶς κατετρύχετο, καὶ τῇ νομῇ τὸ ζῆν προσαπώλεσεν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς οἱ περιτιτοὺς καὶ ἀνοήτους
πρώτοι φίλους ἀντὶ κέρδους ὑπ' αὐτῶν ζημίαν
μᾶλλον ὑφίστανται.

CCCXXXVIII. Θηρευτὴς καὶ Κύων.

Ἄνθρωπος θηρευτὴς παρερχόμενον κύνα ἰδὼν, διηγε-
κῶς αὐτῷ ψωμοὺς προσεπέριψεν. Λέγει οὖν πρὸς
τὸν ἄνδρα ὁ κύων· ἄνθρωπε, ἅπιθι ἐξ ἐμοῦ· ἡ
γὰρ πολλὴ σου εὐνοία μᾶλλον με τὰ μέγιστα θροεῖ.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς οἱ πολλὰ δῶρά τι καὶ παρε-
χόμενοι δηλοῖ εἰς τὴν ἀλήθειαν ἀνατρέποντες.

CCCXXXIX. Κύων καὶ βρώμα.

Κύων ἀρπάσας βρώμα ἐκ μακελλίου, ὥχeto φυ-
γὰς ἐκείθεν, καὶ ἐφθασεν ἐπὶ τινι ποταμῷ. Πε-
ρανούμενος δὲ αὐτὸν, ὄρα ἔν τοις ὕδασι τὴν τοῦ
βρώματος σκιάν, πολλὰ οὔσαν, οὗ ἔφερεν, εὐμε-
γεθέστερον. Καὶ τοῦ στόματος τὸ βρώμα ἀπορρί-
ψας, ἐπὶ τὴν ὄραθεῖσαν αὐτοῦ σκιάν κατηπείλετο.
Τῆς δὲ ἀφανοῦς γενομένης, στραφεὶς ὁ κύων τὸ
ἀπορρίφεν ἄραι, οὐδὲν ἐφεύρε τὸ σύνολον· καὶ
γὰρ ἐκείνο παρὰ τινος καταπτάντος κόρακος εὐθὺς
ἠρπάγη καὶ κατεβρώθη. Εἶτα ὁ κύων ἑαυτὸν ἐτα-
λάνιζε, τί ἄρα πέπονθα, λέγων, ὅτι, ὃ εἶχον, ἀ-
φρόνως καταλιπὼν, ἐφ' ἕτερον ἀφανὲς ἠπειγόμεν,
καὶ κείνου ἀποτυχὼν καὶ τοῦ προτέρου ἐξέπεσον;

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει τοὺς ἀκορέστως ἔχοντας,
καὶ τῶν περιτιτῶν ὀρεγομένους.

CCCXL. Ὀναγρος καὶ ὄνος.

Ὀναγρος ὄνον ἰδὼν βαρὺν γόμον ἐπαγόμενος,

καὶ τὴν δουλείαν αὐτῷ ἐπονειδίῳ, ἔλεγεν· εὐτυχὴς ὄντως ἐγώ, ὅτι ζῶν ἐλευθέρως καὶ διάγων ἀκόπως, αὐτοσχίδιον καὶ τὴν νομὴν ἐν τοῖς ὄρεσι κέκτημαι· σὺ δὲ δι' ἄλλου τρέφῃ, καὶ δουλείαις καὶ πληγαῖς καθυποβάλλῃ διηνεκῶς. Συνέβη γοῦν αὐθωρὸν λέοντά τινα φανῆναι, καὶ τῷ μὲν ὄνῳ μὴ προσπελάσαι, ὥς συνόντος αὐτῷ τοῦ ὀνηλάτου· τῷ δὲ ὀνάγρῳ, μεμονωμένῳ τυγχάνοντι, σφοδρῶς ἐπελθεῖν, καὶ αὐτόν θείσθαι κατὰβρωμα.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς οἱ ἀνυπότακτοι καὶ σκληροτράχηλοι, τῇ αὐτοβουλίᾳ φερόμενοι, καὶ βοήθειας τινὸς μὴ δεόμενοι, αὐθωρὸν πτώμα γίνονται.

CCCXLI. Ἀνὴρ καὶ Κηπουρός.

Ἀνὴρ τις κηπουρὸν τινα θεασάμενος τῶν λαχάνων ἀρδεῖαν ποιούμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· πῶς τὰ μὲν ἄγρια φυτὰ μήτε φυτεύμενα, μήτε ἐργαζόμενα, ὥραϊα πεφύκασι, τὰ δὲ τῆς ὑμῶν φυτηκομίας πολλάκις ξηραίνεται; Ὁ δὲ κηπουρὸς ἀντέφησεν, ὥς τὰ ἄγρια τῶν φυτῶν μόνη τῇ θείᾳ προνοίᾳ ἐφορᾶται, τὰ δὲ ἡμέτερα ὑπὸ χειρὸς ἀνθρωπίνης ἐπιμελεῖται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὥς κρείττων ἢ τῶν μητέρων ἀνατροφὴ πέφυκε τῆς τῶν μητρικῶν ἐπιμελείας.

CCCXLII. Κύνων καὶ Λύκαινα.

Κύνων καταδιώκων λύκαιναν, ἐφρουάττετο τῇ τῶν ποδῶν ταχυτητί, καὶ τῇ ἰδίᾳ ἰσχυῖ, καὶ ἐδόκει φεύγειν τὸν λύκον, δι' οἰκίαν δῆθεν ἀσθένειαν. Στραφεὶς οὖν ὁ λύκος, ἔφησε πρὸς τὸν κύνα·

οὐ σὲ δίδωκα, ἀλλὰ τὴν τοῦ σοῦ δεσπότου κα-
ταδρομὴν.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς τινα ἐγκα-
χεῖσθαι τῇ τῶν ἐτέρων γενναίότητι.

CCCXLIII. Ἀνὴρ, Ἴππος καὶ Πῶλος.

Ἀνὴρ τις ἐπωχεῖτο θηλείᾳ τινὶ ἵππῳ ἐγκύῳ ὑ-
παρχούσῃ, καὶ ὁδοιποροῦντος αὐτοῦ πῶλον ἢ ἵπ-
πος ἀπέτακιν. Ὁ δὲ πῶλος κατόπιν αὐτῆς εὐθύς
παρενόμενος, καὶ ταχέως ἐλιγγιάσας, πρὸς τὸν τῆς
ιδίας μητρὸς ἐπιβάτην ἔλεγεν· ἰδοὺ, ὁρᾷς με βρα-
χύτατον, καὶ πρὸς πορείαν ἀδύνατον· γίνωσκε τοί-
νυν, ὥς εἰ ἐνταῦθα ἐγκαταλείψης με, αὐθαρῶς
διαφθείρομαι· εἰ δὲ ἐντεῦθεν ἄρῃς με, καὶ ἀπα-
γάγῃς ἐν τόπῳ, καὶ ἀνατραφῇναι παρασκευάσῃς,
ὄντως αὐξυνθεὶς ἐν ὑστέρῳ ἐποχεῖσθαί μοι ποιήσω σε.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς ἐκείνους χρητὴς εὐεργετεῖν, ὅ-
πῃ ᾧ καὶ ἡ ἀντάμειψις τῆς εὐποιΐας ἐλπίζεται.

CCCXLIV. Ἀνὴρ καὶ Κύκλωψ.

Ἀνὴρ τις τῶν εὐλαβῶν τυγχάνων, τάχα καὶ τοῖς
πρακτέοις σεμνός, ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν εὐμαρῶς τοῖς
ιδίοις παισὶ συμβιοτεύων, μετὰ ταῦτα ἐνδείᾳ περι-
πίπτει ἐσχάτῃ, καὶ τὴν ψυχὴν καιρικῶς ἀλγῶν, ἐβλα-
σφήμει τὸ θεῖον, καὶ ἑαυτὸν ἀνελεῖν ἀπηναγκάζε-
το. Λαβὼν οὖν σπάθην, ἐπὶ τινα τῶν ἐρημικῶν
τόπων ἐξῆι, θανεῖν μᾶλλον αἰρετισάμενος, ἢ περ
κακῶς ζῆν. Πορευόμενος δὲ, λάκκον τινὰ βαθύ-
τατον ἔτυχεν εὐρηκώς, ἐν ᾧ χρυσίον οὐκ ὀλίγον παρὰ
τινος τῶν γιγανταίων ἀπετίθειτο, ᾧ Κύκλωψ τὸ

ὄνομα. Ἰδὼν δὲ ὁ δῆθεν εὐλαβῆς ἀνὴρ τὸ χρυσίον, φόβου εὐθύς καὶ χαρᾶς ἀνάπλεως γίνεται, καὶ ῥίπτει μὲν τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, αἶφαι δὲ τὸ χρυσίον ἐκείθεν, καὶ ἄσμετος ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ ἐπανέρχεται. Ἐλτα δὲ Κύκλωψ ἐπὶ τὸν λάκκον ἐλθὼν, καὶ τὸ μὲν χρυσίον μὴ εὐρηκώς, ἀντ' αὐτοῦ δὲ κείμενον ἐκείσε τὸ ξίφος ἰωρακώς, αὐτίκα τοῦτο σπασάμενος ἑαυτὸν διεχειρίσατο.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὥς τοῖς σκαιοῖς ἀνδράσιν ἀκολούθως ἐπισυμβαίνει τὰ φαῦλα· τοῖς δὲ ἀγαθοῖς καὶ εὐλαβέσι τὰ ἀγαθὰ ταμιεύεται.

CCCXLV. Θηρευτῆς καὶ Ἴππεύς.

Ἀνὴρ τις θηρευτῆς λαγῶν κατασχών, καὶ τοῦτον ἐπιφερόμενος, τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο, καὶ τινα προσυπαντηθεὶς ἐφίππων ἀνδρὶ, ἐζητεῖτο παρ' αὐτοῦ τὸν λαγῶν, προσχήματι ἀπεμπολήσεως. Λαβὼν τοίνυν ὁ ἵππεὺς τὸν λαγῶν ἀπὸ τοῦ θηρευτοῦ, εὐθύςδρομαῖος ᾤχετο· ὁ δὲ θηρευτῆς κατόπιν αὐτοῦ τρέχων, φθάσαι αὐτὸν δῆθεν ἐδόκει. Τοῦ βέ ἵππεος ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος μακρὰν ἐκείνου ἀπέχοντος, ὁ θηρευτῆς, καὶ ἄκων, φωνεῖ πρὸς αὐτὸν, καὶ φησιν· ἄπιθι λοιπόν· ἐγὼ γὰρ ἤδη τὸν λαγῶν ἐδωρησάμην σοι.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς πολλοὶ ἀκονσίως τὰ ἴδια ἀφαιρούμενοι, προσποιοῦνται δῆθεν ἐκοντὶ ταῦτα δεδωκέναι.

CCCXLVI. Κύων καὶ Λαγῶς.

Κύων λαγῶν κατατρίχων, καὶ τοῦτον καταλα-

βῶν, ποτὲ μὲν αὐτὸν ἔδακνεν, ποτὲ δὲ τὸ ἐντεῦ-
θεν ἀποφύγον αὐτοῦ αἷμα ἀνέλειχεν. Ὁ δὲ λαγὼς
ἐδόκει τὸν κύνα καταφιλεῖν μᾶλλον αὐτόν, καὶ ὑπο-
λαβὼν εἶπε πρὸς αὐτόν· ἢ ὥς προσφιλεῖς περιπτύσ-
σου με, ἢ ὥς ἐχθρὸς καὶ πολέμιος καταδάκνεις.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὥς καὶ ἄνθρωποι τινες ἔσωθεν
μὲν φιλίαν ὑποκρίνονται, ἔσωθεν δὲ κακίας καὶ
ἀπηνείας πεπληρώνονται.

ΕΚ ΤΗΣ ΒΑΤΙΚΑΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

CCCXLVII. Ἀγαθὰ καὶ Κακά.

Ἀγαθὰ πάντα ὑπὸ τῶν κακῶν ἐδιώχθη, ὥς ἀ-
σθενῇ ὄντα· εἰς οὐρανὸν δὲ ἀνῆλθον, καὶ τὰ κακὰ
ἠρώτησαν τὸν Δία, πῶς εἶναι μετὰ ἀνθρώπων. Ὁ
δὲ εἶπεν, μετ' ἀλλήλων πάντα, ἐν δὲ καθ' ἐν τοῖς
ἀνθρώποις ἐπέρχεσθαι. Διὰ τοῦτο, τὰ μὲν κακὰ
συνεχῇ τοῖς ἀνθρώποις, ὥς πλησίον ὄντα, ἐπέρχε-
ται, τὰ δὲ ἀγαθὰ βράδιον ἐξ οὐρανοῦ κᾶτεισι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀγαθῶ μὲν οὐδεὶς ταχέως
ἐπιτυγχάνει, ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν ἕκαστος καθ' ἐκά-
στην πληττεται.

CCCXLVIII. Γεωργός καὶ Θάλασσα.

Γεωργὸς τις ἰδὼν ναῦν ἐν θαλάσῃ κυμαινομέ-
νην, καὶ βυθῷ πεμπομένην, κατηρῶτο τὴν θάλασ-
σαν δακρύων. Ἡ δὲ πρὸς αὐτόν ἀνεβόα τοιαῦτα·
Ἰνα τί, ἄνθρωπε, μέμνη με μύτην; οὐ γὰρ ἔγωγες

τῶν κινδύνων αἰτία, ἀλλ' οἱ ἄνεμοι οἱ ἐκταράττον-
 τές με. Εἰ δὲ βουληθῇς χάρις τούτων πλεῦσαι, ἡμε-
 ρωτέραν δὴ με τῆς γῆς εὐρήσεις.

Ὅτι γαλήνους δεσπότας οἱ χαίρεκακοι παρα-
 φουσῶντες, ἐπεγείρουσι πρὸς ὄργην τε καὶ ζάλας.

CCCXLIX. Ἑρμοῦ ἄμαξα καὶ Ἀραβες.

Ἑρμῆς ποτε ψεύσματα καὶ πανουργίας θείς εἰς
 ἄμαξαν, εἰς πᾶσαν γῆν ἀπήει. Ὡς δὲ Ἀράβων μα-
 τήντησε τὴν χώραν, συντρίβει τὴν ἄμαξαν κενὴν
 φορτίων. Οἱ δὲ εἰς ἄλλους τόπους οὐκ εἰσᾶν ὁδεύ-
 σαι, οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δυ-
 νάμενοι.

CCCL. Ἥλιος γαμῶν καὶ Βάτραχοι.

Ἥλιος ποτὲ γάμος θέρονος ὑπῆρχε· πάντα δὲ τὰ
 ζῶα ἔχαιρον ἐπὶ τούτῳ. Οἱ δὲ βάτραχοι ἠγάλλοντο
 μεγάλως ἐπὶ τῇ λαμπρῇ τραπέζῃ τοῦ ἡλίου. Εἰς δὲ
 ἐξ αὐτῶν μέγα ἀναστενάξας ἀνεκέκραγε, καὶ πρὸς
 αὐτοὺς ἐβόα· ὦ ἀνόητοι καὶ βραδείς τῇ καρδίᾳ,
 εἰς τί βοᾶτε, μέγα κεκραγότες, ὥς ἐπ' ὑγαθῶ τιτι
 προσδοκωμένῳ; εἰ νῦν ἡλιος; μονώτατος ὑπάρχων,
 ὕλην ἅπασαν καὶ τὴν γῆν καταφλέγει, εἰ γῆμας
 παῖδα ἀνθρώμοιον ποιήσει, τί πάθωμεν ἡμεῖς κα-
 λόν, εἵπετέ μοι.

Ὅτι πολλοὶ, ὧν τὸ φρόνημα κουφότερον ὑπάρ-
 χει, χαίρουσιν ἐπ' ἀδύλοις.

CCCLI. Φοῖβος καὶ Ζεὺς.

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε, μακρὰ τοξεύων, οὐκ ἂν
 βύλλῃ τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει. Ὁ Ζεὺς δὲ καί-

ζων ἡρίδαινε τῷ Φοίβῳ. Ἑρμῆς δ' ἔστειν Ἄρεος ἐν κυνῇ γλήρους· λαχὼν δὲ Φοῖβος, τὸ τόξον ἐκκυκλώσας, τὸ βέλος ἐπηξεν ἐντὸς ἐσπέρου κήπου. Ὁ Ζεὺς δὲ διαβὰς ταῦτό μέτρον, ἔσθη. Καὶ ποῦ βάλω, γαί, φησὶν, οὐκ ἔχω χώραν. Τόξον δὲ νίκην ἔλαβεν μὴ τοξεύσας.

Ὅτι ἐστὶν τινα, καὶ κόπον χωρὶς, νίκην ὄρασθαι, σοφῶς τοῖς πράγμασι κεχρημένον.

CCCLII. Ἰκτίνος καὶ Ὀφιος.

Ἰκτίνος ὄφιν ἄνω πετάσας φέρει. Ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ δακῶν τοῦτον αὐθὺς εὐθὺς ἔκτεινεν. Ὁ δ' ὄφιος ἀνεβόα· ἵνα τί ἄρα οὕτως αὐτὸς ἐμάνης, ὥστε τοὺς μηδὲν ὅλως ἡδικοῦσας βλάπτειν ἐβούλου, καὶ θάνατον προσάγειν; ὅμως πέπονθας ὁ ἐβούλου μοι προῖξαι.

Ὅτι πλιονεξία τις προσέχων, καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἠδικῶν, ἰσχυροτέροις ἐμπεισὼν ποτε, καὶ μὴ ἐλπίζων, ἐκτίσει ἢ πρότερον πεποίχησεν κακὰ.

CCCLIII. Κάμηλος.

Κάμηλος πεταμὲν διέβαινεν ὄξυ ῥέοντα. Ἀρεὶ δεινύσασα δὲ, καὶ τὴν κόπρον αὐθὺς ἔμπροσθεν ἐδοῦσα διὰ τὸ ὄξυ τοῦ ρεύματος, εἶπε· τί τοῦτο; τὰ ἐξόπισθ' ἐν μου, ἔμπροσθ' ἐν μου ὀρεῶ διερχόμενα.

Τῇ πόλει, ἧς ἔσχατοι καὶ ἄφρονες κρατοῦσιν ἐντὶ τῶν πρώτων καὶ φρονίμων, ἀρμόζει ὁ μῦθος.

CCCLIV. Κάμηλος.

Κάμηλος ἀναγκαζομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότου

ὀρχεῖσθαι, εἶπεν· ἀλλ' οὐ μόνον ὀρχουμένη εἰμι
ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσα.

Ὁ λόγος ἀρμόδιος πρὸς ἄνδρα παντὶ ἔργῳ ἀπρέ-
πειαν ἔχοντα.

CCCLV. Γαλῇ συλληφθεῖσα.

Γαλῇν δόλω τις συλλαβὼν τε καὶ δήσας, ἔπνιγε
βαλὼν ὑδάτων συνεχεία. Τῆς δὲ λιγούσης, ὡς κα-
κὴν χάριν τίνας ὦν ὠφέλουν, θηρῶσα μὲν τε καὶ
σαύρας· ἐπιμαρτυρῶ σοι, φησὶν· ἀλλὰ καὶ πάσας
ἔπνιγες ὄρνις, πάντα δ' οἶκον ἡρήμους, κρεῶν ἀνέω-
γας ἄγγος, ὥστε τεθνήξῃ, βλαπτοῦσα μᾶλλον ἢ περ
ὠφελοῦσα.

Ὁ λόγος πρὸς τοὺς ὀλίγα μὲν ὠφελοῦντας,
πλείονα δὲ βλάπτοντας.

CCCLVI. Λέων, Ἀλώπηξ καὶ Ἐλαφος.

Λέων νοσήσας ἔκειτο ἐν φάραγγι. Τῇ προσφι-
λεῖ δὲ ἀλώπεκι, ἣ προσωμίλει, εἶπεν· εἰ θίλεις
ὑγιάναι με, καὶ ζῆν, τὴν ἔλαφον τὴν μεγίστην, τὴν
εἰς τὸν δρυμῶνα οἰκοῦσαν, τοῖς γλυκέσι σου λόγοις
ἐξαπατήσασα, ἄγε εἰς ἐμὰς χεῖρας, ἐπιθυμῶ γάρ
αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀπειλοῦ-
σα εὖρα τὴν ἔλαφον σκιρτῶσαν ἐν ταῖς ὕλαις. Προσ-
παίσασα δὲ αὐτῇ καὶ χαίρειν εἰποῦσα, ἔφη· ἀγα-
θὰ σοι ἦλθον μηνῶσαι. Οἶδας, ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν
γείτων μοί ἐστι· νοσεῖ δὲ, καὶ ἐγγὺς ἐστὶ τοῦ θνή-
σκαιν. Ἐβουλευέτο οὖν, ποῖον τῶν θηρίων μεθ'
αὐτὸν βασιλεύσει. Ἐφη δὲ, ὅτι σὺς μὲν ἐστὶν ἀγνώ-
μων, ἄσχητος δὲ νωθρὸς, πάρεσσις δὲ θυμώδης,

τίγρις ἀλιζών, ἡ ἔλαφος ἀξιωματικὴ ἐστὶν εἰς βασι-
 λεία, ὅτι ὑψηλὴ ἐστὶ τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῇ, καὶ
 τὸ κέρας αὐτῆς ὄφρασι φοβερόν. Καὶ τί σοι πολλὰ
 λέγω; ἐκυρώθης βασιλεύειν· τί μοι ἔσται πρώτη
 σοι εἰπούση; Ἄλλ' εὔξαι μοι σπενδούση, μὴ πάλιν
 μεζήτηση· χρήζει γάρ με σύμβουλον ἐν πᾶσιν. Εἰ
 δὲ ἐμοῦ τῆς γραφῆς ἀκούσης, συμβουλευώ καὶ σε ἐλ-
 θεῖν, καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ. Οὕτως εἶ-
 πεν ἡ ἀλώπηξ· τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφλώθη τοῖς λόγοις,
 καὶ ἤλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γινώσκουσα τὸ μέλ-
 λον. Ὁ δὲ λέων * * * Ἐγὼ δὲ μόνη σοι δουλεύσω.
 Οὕτω ἀπατήσασα τὴν δευαλαίαν, ἔπεισε δεύτερον ἐλ-
 θεῖν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν
 λέων δεῖπνον εἶχε, πάντα τὰ ὀστέα, καὶ μυελούς,
 καὶ ἔγκατα αὐτῆς καταπίνων. Ἡ δὲ ἀλώπηξ εἰστήκει
 ὀρθῶσα· καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἀρπάζει λαθραίως,
 τοῦ κόπου κέρδος ταύτην φαγοῦσα. Ὁ δὲ λέων ᾤ-
 παντα ἐρευνήσας, μόνην καρδίαν ἐπεζητεί. Ἀλώπηξ
 δὲ μήκοθεν στήσα, ἔφη· αὕτη ἀληθῶς καρδίαν
 οὐκ εἶχεν, ἥτις δις εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος
 εἰσῆλθεν.

Ὅτι ὁ τῆς φιλοδοξίας ἔρως τὸν ἀνθρώπων νοῦν
 ἐπιθολοῖ, καὶ τὰς τῶν κινδύνων συμφορὰς οὐ πα-
 τανοεῖ.

CCCLVII. Λέων, Προμηθεὺς καὶ Ἑλέφας.

Λέων κατεμέμφετο Προμηθεῖα πολλάκις, ὅτι μέ-
 γαν αὐτὸν ἐπλασεν, καὶ καλόν, καὶ τὴν μὲν γένυν
 ὤπλισε τοῖς ὀδοῦσι, τοὺς δὲ πόδας ἐκράτυνε τοῖς ὄνυ-

ξιν, ἐποίησε δὲ τε τῶν ἄλλων θηρίων δυνατώτερον· ὁ δὲ τοιοῦτος, ἔφασκε, τὸν ἀλεκτρυόνα φοβοῦμαι. Καὶ ὁ Προμηθεὺς ἔφη· τί με μάτην αἰτιάς; τὰ γὰρ ἐμὰ πάντα ἔχεις, ὅσα πλάττειν ἐδυνάμην· ἡ δὲ σου ψυχὴ πρὸς τοῦτο μόνον μαλακίζεται. Ἑκλαίων οὖν ἑαυτὸν ὁ λέων, καὶ τῆς δειλίας κατεμέμεφετο, καὶ τέλος ἀποθανεῖν ἤθελεν. Οὕτω δὲ γνώμης ἔχων ἐλέφαντι περιτυγχάνει, καὶ προσαγορεύσας εἰστήκει διαλεγόμενος· καὶ ὁρῶν διαπαντός τὰ ὦτα κινουντα, τί πάσχεις, ἔφη, καὶ τί δήποτε οὐδὲ μικρὸν ἄτρεμεῖ σου τὸ οὖς; Καὶ ὁ ἐλέφας, κατὰ τύχην περιπτάντος αὐτοῦ κώνωπος, ὁρᾷς, ἔφη, τοῦτο τὸ βραχὺ βομβοῦν; ἦν εἰσδύνη μου τῆς ἀκοῆς ὁδὸν τέθνηκα. Καὶ ὁ λέων, τί οὖν ἔτι ἀποθνήσκεις, ἔφη, με δεῖ, τοσοῦτον ὄντα, καὶ ἐλέφαντος εὐτυχέστερον, ὅσον κρείττων κώνωπος ὁ ἀλεκτρυών; ὁρᾷς, ὅσον ἰσχύος ὁ κώνωψ ἔχει, ὥς καὶ ἐλέφанта φοβεῖν.

CCCLVIII. Λέων καὶ Ἀετός.

Λέοντι προσπτάς αἰετός ἐξήτει κοινωνὸς εἶναι. Χ' ὦ λέων, τί κωλύει; πρὸς αὐτὸν εἶπεν. Ἀλλ' ἐνέχυρον δώσεις, ταχύπτερόν σε μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν· πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;

Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει, μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεῦειν, καὶ μάλιστα τοῖς μήπω φίλοις.

CCCLIX. Λύκος καὶ Λέων.

Λύκος πλανώμενος ἐν ἐρήμοις τόποις, κλίνοντος ἤδη πρὸς δύσιν ἡλίου, δολιχὴν αὐτοῦ τὴν σκιάν ἰδὼν, ἔφη· λέοντ' ἐγὼ δέδοικα, τηλικούτος ὢν,

πλίθρον δ' ἔχων τὸ μῆκος; εὖ θηρῶν ἀπλῶς πάντων δυνάστης ἀθρόων γενήσομαι; Λύκον δὲ γαυροθέντα καρτερώς λέων κατήσθιεν. Ὁ δὲ ἐβόησε μετανοῶν· οἷσας ἡμῖν πημάτων παραιτία.

CCCLX. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ.

Λύκος τις ἀδρός ἐν λύκοις ἐγενήθη· λέοντα δ' αὐτὸν ἐκάλει. Ὁ δ' ἀγνώμων τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκεν. Τῶν δὲ συμφύλων ἀποστατήσας, τοῖς λέουσιν ὠμίλει. Κερδῶ δ' ἐπισκώπτουσα, μὴ φρονηθεῖν, ἔφη, τοσοῦτον, ὥς σὺ νῦν ἐτυφώθης· σὺ γὰρ ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνη, εἰς δ' αὖ λέόντων σύγκρισιν λύκος φαίνη.

Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαινουμένους, καὶ μέγα φρονοῦντας, ἐλεγχομένους δὲ ἑαυταὺς ἐπιγινώσκειν.

CCCLXI. Λύκος καὶ Κύων.

Λύκος ἐν κλοιῷ δεδεμένον δρῶν μίγιστον κύνα ἤρετο· θήσας τίς ἐξέθρεψε τοῦτον; Ὁ δὲ ἔφη, κυνηγός· ἀλλὰ τοῦτο μὴ πύθοι λύκος ἐμοὶ φίλος· λιμὸς γὰρ ἢ κλοιοῦ βαρύντης.

Ὁ λόγος δηλοῖ τὸ ἐν ταῖς συμφοραῖς οὐδὲ γαστριζέσθαι.

CCCLXII. Λύκος, Ἀρνίον καὶ Λέων.

Λύκος δήποτε ἄρας ἀρνὸν ἐκ πολίμνης ἀπεκόμизεν εἰς τὴν ἰδίαν κοίτην. Λέων δὲ τοῦτω ἐξαίφνης συναντήσας, ἤρεν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀρνίον. Στάς δὲ πόρρωθεν πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· ἵνα τί, ἀναξ, ἐξ ἐμοῦ τοῦτο ἤρας; πῶς δὲ οὐ τηρεῖς τοὺς θισμούς;

τοὺς ἀρχαίους, τοῦ μὴ τυραννεῖν χειρὶ δυνατωτάτη, ἀλλὰ πάντοτε ἐκδικεῖν τοῖς ἀπόροις; Ὁ δὲ γελᾶσας πρὸς αὐτὸν ταῦτα λέγει· σὺ δέ, ὦ λῦκε, δικαίως τοῦτον ἔσχεις, εἴ τις τῶν φίλων αὐτὸν κεχάρικέ σοι.

Πρὸς πλεονέκτας καὶ ἄρπαγας τοὺς μεμφομένους ἀλλήλοις ὁ μῦθος.

CCCLXIII. Δηχθεῖς ἀπὸ μύρμηκος καὶ Ἑρμῆς.

Νεῶς ποτε σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι βυθισθείσης, ἰδὼν τις, ἀδίκους ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνων· ἐνὸς γὰρ ἄσεβοὺς ἐμβεβηκότος, πλείω πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδενὸς αἰτίους θνήσκαι. Καὶ ταῦτα ὁμοῦ λέγοντος οἱ αὖ συμβαίνει, πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἔσμός ἦλθε μυρμηκῶν, σπειύδων τὰς ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν. Ἴφ' ἐνὸς δὲ δηχθεῖς συνεπάτει τοὺς πάντας. Ἑρμῆς δ' ἐπιστάς, τῷ τε ραβδίῳ παίων, εἶτ' οὖν κᾶν ἐξῆ, φησί, τοὺς θεοὺς ὑμῶν εἶναι δικαστάς, οἷος εἰ σὺ μυρμηκῶν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, μηδένα τολμᾶν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, κᾶν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδευτοῖς δοκοῖεν.

CCCLXIV. Ὀδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια.

Ὀδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἱερημίαν, ἐστῶσαν εὖρε τὴν ἀλήθειαν μόνην, καὶ φησιν αὐτῇ· δι' ἣν αἰτίαν, γύναι, τὴν πόλιν ἀφείσα τὴν ἱερημίαν ταίεις; Ἡ δ' εὐθὺς πρὸς τὰδ' εἶπεν ἡ βαθυγνώμων· ὅτι ποτὲ παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος, νῦν εἰς πάντας βροτοὺς ἐλήλυθε, ψεῦδος. Εἰ δὲ ἐστὶν εἰπεῖν, καὶ

βεβούλησαι κλύειν; ὁ νῦν πονηρὸς βίος ἐστὶν ἀνθρώπων.

Ὁ λόγος οὗτος ἀνθρώπους κωμωδεῖ, ὧν ἡ ἀλήθεια μακρὰν πέφυγε, διὰ τὸ τὸ ψεῦδος τούτους φιλεῖν, καὶ μᾶλλον συνοικεῖν.

CCCLXV. Ἐρμῆς γράφων ὀστράκῳ
τὰς ἀμαρτίας.

Ὀστράκῳ γράφοντα τὸν Ἐρμῆν ἀμαρτίας ἐκλευσεν ὁ Ζεὺς εἰς κιβωτὸν ταύτας σωρεῖν, ἵν' ἐρανίσας ἐκάστου τὰς δίκας ἀναπρώσῃ. Τῶν ὀστράκων δὲ κεχυμένων ἀλλήλοις, τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει εἰς τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας, εἴ ποτ' εὐθύνοι. Τῶν οὖν πονηρῶν αὐτὸ προσήκει θαυμάζειν, ἃν θᾶσσον ἀδικῶν τις, ὧς κακῶς πρᾶσσει.

CCCLXVI. Οἷς πρὸς νομέα καὶ Κύνων.

Οἷς τις εἶπε πρὸς νομέα τοιάδε· κείρεις μὲν ἡμῶς, καὶ πόκους ἔχεις κέρσας, γάλα δ' ἀμέλγων ἐστὶ σοι φίλον πῆξαι· ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλ' αἰ περὶ σσεύσει· πλέον δ' οὐδὲν ἡμῖν· ἀλλὰ καὶ τροφὴ γῆς πῦσα, ἐν ὅρεισιν εὐθαλὲς τι γεννᾷ σοι, ὥραϊα βοτάνη, καὶ δρόσου γεμισθεῖσα· φέρβεις δ' ἂν ἡμῖν ἐν μέσοις κύνα ταύτην, τρέφων ὅποῖα σавτόν εὐθαλεῖ σίτω. Ταῦθ' ὥς ἤκουσεν ἡ κύων, ἔφη τοῖα· τί μὴ παρήμην καὶ ἐν μέσοις ἐπολιεύομην, οὐκ ἂν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετε ἄφθονον πόην. Περιτρέχουσα δ' ἐγὼ πάντοθεν κωλύω δροστηῖρα ληστήν καὶ λύκον διωκτῆρα.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τῇ τῶν πλησίον διαφθο-

νουμένους εὐημερία ἐστὶν, ὅτε καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων τὰ μέγιστα ὠφελοῦνται.

CCCLXVII. "Ονος καὶ Κυνίδιον.

"Ονον τις ἔτρεφε, καὶ κυνίδιον πάνυ ὠραῖον, καὶ ἦν ἐν αὐτῇ παρὰ φάτναις δεσμώτης, ἔτρωγε κριθάς, χόρτον, ὥσπερ εἰώθει· κυνίδιον δὲ χαρίεν ὄν, εὐρύθμως παῖζον, τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαίρον, ἐκεῖνος δ' αὐτὸ κατέχων ἐν τοῖς κόλποις. Ὁ δὲ γε ὄνος τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρας δ' ὕλην ἦγεν ἀφ' ὕψους, ἐξ ἀγροῦ δ' ὅσον χρεῖα. Λαχθεὶς δὲ θυμῷ καὶ περισσὴν οἰμώξας, σκύμνον θειρωῶν ἐν ἀβρότῃ τε πάσῃ, φάτνης ὀνείης δεσμούς καὶ κάλους ῥήξας, ἐς μέσον αὐλῆς ἦλθε, ἄμετρα λακτίζων, σαίνων δ' ὀποῖα, καὶ θέλων περισκαίρειν, τὴν μὲν τρύπεζαν ἐς μέσον βαλὼν θλάσθην, ἅπαντα δ' εὐθύς ἡλόησε τὰ σκεῦη, δειπνοῦντα δ' εὐθύς ἦλθε δεσπότην κρούσων, νώτοις ἐπεμβάς. Ἐσχάτου δὲ κινδύνου θεοράποντες ἐν μέσοισιν ὥς εἶδον ἐσάωσεν. Κρανείας δὲ κορύναις ἄλλος ἄλλοθεν κρούων ἔκτεινον. Ὡς δὲ καὶ αὐτὸς ὕστατ' ἐκπνευσεν, ἔτιλην, ἔλεξεν, οἷα χρεὶ με δυσδαίμων. Τί γὰρ παρ' οὐρεσιν οὐκ ἐπολευόμην, βαιῷ δ' ὁ μίλεος κυνιδίῳ παρισούμην;

"Οτι οὐ πάντες πρὸς πάντα ἴσοι πεφύκασι, καὶ φθόνη ἀλαζονεύονται.

CCCLXVIII. "Ονος παῖζων.

"Ονος τις ἀναβάς εἰς τὸ δῶμα, καὶ παίζων, τὸν κέραμον ἔθλα, καὶ τις αὐτὸν ἀνθρώπων ἐπιδραμὼν

κατῆγε, τῷ ξύλῳ παίων. Ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτὸν, ὅς τὸν νῶτον ἤλεγχε, καὶ μὴν ὁ πίθηκος χθές, εἶπε, καὶ πρῶην, ἔτερεπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας τοὺς ἐναντίως ἔχοντας τὰς δόξας, καὶ κινδύνους ἑαυτοῖς ἐπιφέροντας.

CCCLXIX. Ὀρνιθοθήρας, Πέρδιξ καὶ Ἀλεκτορίσκος.

Ὀρνιθοθήρα φίλος ἐπῆλθεν αἶφνης, μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν. Ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν, οὐ γὰρ ἡγερέυκει. Ἐρμησε δὲ πέρδικα ποικίλον θύσων, ὅν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν. Ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἰκέτευε μὴ κτείνειν· τὸ λοιπὸν δικτύῳ τί ποιήσεις, ὅταν κυνηγῇς; τίς δέ σοι συναθροίσει εὐωπῶν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων; τίνας μελωδοῦ πρὸς ἦχον ὑπνώσεις; Ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γεννητὴν ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἡβουλήθη. Ὁ δ' ἐκ τοῦ τέλους κλαγγὴν εἶπε φωνήσας· πόθεν μαθήσεις, πόσον εἰς ἔω λείπει, τὸν ὄρομαθὴν ἀπολέσας; Ἐργων δὲ τίς σε πρωϊνῶν ἀναμνήσει, ὅτε δροσώδης ταρσὸς ἐστὶν ὀρνίθων; Κᾶκείνος εἶπεν· οἷδας χρησίμους ὥρας· ὁμως δὲ δεῖ σχεῖν τι δειπνήσει.

Ὅτι τῷ ἀνδρὶ δουλεύειν ἐπιθυμίαις εἰθισμένῳ οὐδείς λόγος ἰσχυρὸς πρὸς τὸ μὴ πράττειν αἰετὰ καθ' ἡδονήν.

CCCLXX. Ὄνος καὶ Κύων.

Ὄνος καὶ κύων ἐν ταύτῃ ὁδοιπόρουν. - Εὐρόντες δὲ ἐπὶ γῆς σφραγισμένον γραμματίον, ὃ ὄνος λαβὼν, καὶ ἀναρρόφας τὴν σφραγίδα, καὶ ἀναπτύ-

ξας, διεξήρει εἰς ἐπήκοον τοῦ κυνός. Περὶ βοσκημάτων δὲ ἐτύγγαυε τὰ γράμματα, χόρτου τε, φημί, καὶ κριθῆς καὶ ἀχύρου. Ἀηδῶς οὖν ὁ κύων, τοῦ ὄνου ταῦτα διεξιόντος, διέκλυτο· ἔνθεν τι καὶ ἔφη· σὲ τῷ ὄνῳ· ὑπόβαθι, φίλτατε, μικρόν, μὴ τι καὶ περὶ κρεῶν καὶ ὀστέων εὖρης διαλαμβάνων. Ὁ δὲ ὄνος ἅπαν τὸ γραμματίον διεξιλθὼν, καὶ μὴδὲν εὐρηκῶς ὢν ὁ κύων ἐζήτηι, ἀντίφησεν αὐτῷ· ὁ κύων· βάλε κατὰ γῆς, ὡς ἀδόκιμον πάντη, φίλε, τυγχάνον.

CCCLXXI. Γηπόνος, Ὀνος καὶ Βοῦς.

Ὅνον τις ἔχων καὶ τῷ βοὶ συζεύξας ἡροτρία, πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως. Ἐπεὶ δὲ τὸ ἔργον ἐπληρώθη, λύειν μέλλων αὐτούς, ἡ ὄνος διηρώτα τὸν βοῦν, τίς ἄξει τῷ γηπόνῳ τὰ σκεύη; Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπε· πάντως ὅσπερ εἶωθε.

CCCLXXII. Παρακαταθήκας εἰληφώς καὶ Ὀρκος.

Παρακαταθήκας τις λαβὼν φίλου ἀποστερεῖν διανοεῖτο. Καὶ δὴ προσκαλουμένου αὐτὸν ἐκείνου ἐπὶ ὄρκον, εὐλαβούμενος εἰς ἄγρόν ἐπορεύετο. Γενόμενος δὲ κατὰ τῆς πύλας, ὡς ἐθεάσατο τινα χωλὸν ἐξιώντα, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, τίς τε εἴη, καὶ ποῦ πορεύοιτο; Τοῦ δὲ εἰπόντος αὐτὸν ὄρκον εἶναι, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσεβεῖς βαδίζειν, ἐκ δευτέρου ἡρώτα, διὰ πόσου χρόνου φοιτᾷν ταῖς πόλεσιν εἶωθεν. Ὁ δὲ ἔφη· διὰ τεσσαράκοντα ἑτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τριάκοντα. Καὶ ὅς οὐδὲν μελήσας τῇ ὑστεραίᾳ ὤμοσε μὴ εἰληφέναι τὴν παρακαταθήκην. Περιπε-

σὼν δὲ τῷ ὄρκῳ, καὶ ἀπαγόμενος ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ κρημνὺν, ἤτιστα αὐτὸν ὥς, προειπὼν αὐτῷ ὥς διὰ τριάκοντα ἑτῶν ἐπιπορεύεσθαι, οὐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἄδειαν δέδωκεν. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν ἔφη· ἄλλ' εἴ ἴσθι, ὥς ὅταν μίλλῃ τις ἀνιάσαι, καὶ αὐθιμερὸν ἐπιφοιτᾶν εἶωθα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀδιόριστός ἐστιν ἡ κατὰ τῶν ἀσεβῶν ἐκ θεοῦ τιμωρία.

CCCLXXIII. Ποιμὴν καὶ Λύκος.

Ποιμὴν μικρὸν λύκον εὐρὼν ἐθρέψατο, εἴτα σκύμνον γενόμενον ἐδίδαξεν ἀρπάζειν ἐκ τῶν σύνεργυς ποιμνίων. Ὁ λύκος δὲ διδαχθεὶς ἔφη· ὄρα, μήπως σὺ ἐθίσας με ἀρπάζειν, πολλὰ τῶν σεαυτοῦ προβάτων ζητήσης.

Οἱ τῇ φύσει δεινοὶ ἀρπάζειν καὶ πλεονεκτεῖν μαθόντες, τοὺς διδάξαντας πολλάκις πλείονα ἔβλαψαν.

CCCLXXIV. Γεωργὸς, Παῖς καὶ Κολοιοί.

Πλειάδος δυσμαὶ ἦσαν σπόρου ἐν ὥρῃ, καὶ τις γεωργὸς ἐν κλήρῳ πυροὺς σπείρας, ἐφύλαττεν ἐστῶς, καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει, μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων, καὶ ψᾶρες ὀρύκται σπερμάτων ἀρουραίων. Τῷ δ' ἡκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλῃν παις δίσκος. Οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείας ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην ποτ' ἰθύκει, καὶ πρὶν βυλεῖν ἔφευγον. Εὖρε δὲ τέχνην ὁ γεωργὸς ἄλλην. Τότε παῖδα φωνήσας ἐδίδασκεν· ὦ παῖ, χρηὶ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς σοφῶν δηλῶσαι φίλους, ἢνίκα ἂν τοίνυν ἔλθωσιν, ἐγὼ μὲν ἄρτον αἰτήσω, σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην

δὲ μοι δώσεις. Οἱ ψᾶρες ἤλθον, καὶ ἐνέμοντο τὴν χώραν. Ὁ δ' ἄρτον αἰτεῖ, καθάπερ εἶχε συνθήκην. Οἱ δ' οὐκ ἔφυγον· τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη τὴν σφενδόνην δέδωκεν. Ὁ δὲ γέρον ῥίψας, τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δὲ ἔτυψε τὴν κνήμην, ἑτέρου τὸν ὤμογ. Οἱ δ' ἔφυγον ἐκ χώρας. Γέρανοι συνήντων, καὶ τὸ συμβᾶν ἠρώτων. Καὶ τις κολοῖος εἶπε· φεύγετ' ἀνθρώπων γένος πονηρόν, ἄλλα μὲν πρός ἀλλήλους λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.

CCCLXXV. Αἴσωπος ἐν ναυπηγίῳ.

Αἴσωπος ποτε ὁ λογοποιὸς σχολὴν ἄγων, εἰς ναυπήγιον εἰσῆλθεν. Τῶν δὲ ναυπηγῶν σκοποῦντων τε αὐτόν, καὶ ἐκκαλουμένων εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Αἴσωπος εἶλεγε τὸ παλαιὸν χάος καὶ ὕδωρ γενέσθαι, τὸν δὲ Δία βουλόμενον καὶ τὸ γῆς στοιχεῖον ἀποδεῖξαι, παραινέσαι αὐτῇ, ὅπως ἐπὶ τρεῖς ἐκροφήσῃ τὴν θάλασσαν, κῆκλινη ἀρξαμένη τὸ μὲν πρῶτον τὸ ὄρη ἐξέφηγεν· ἐκ δευτέρου δὲ ἐκροφήσασα, καὶ τὰ πεδία ἀπεγύμνωσεν· εἰς δὲ δόξῃ αὐτῇ καὶ τὸ τρίτον ἐκπιεῖν τὸ ὕδωρ, ἄχρηστος ὑμῖν ἡ τέχνη γινήσεται.

Ὅτι οἱ τοὺς κρείττους χλευάζοντες, λανθάνουσι μειζόνως ἑαυτοῖς πᾶς ἀνοίας ἐξ αὐτῶν ἐπισπώμενοι.

CCCLXXVI. Ταῶν καὶ Γέρανος.

Ταῶν ποτε γεράνου κατεγέλα, ἐκκαμφοδοῦσα τὴν χρεῖαν τοῦ ὀρνέου, λέγουσα πάλιν μυκτηρισμοὺς ἀδείσμους, ὥς αὕτη χερσὸν καὶ πορφύρεον

φοροῦσα, ὥσπερ τις ἄναξ, φησὶ, τυγχάνω. Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα οὕτως λέγει· ἀλλ' ἐγὼ φωνῶ ἔγγιστα τῶν ἀστέρων, καὶ εἰς οὐρανῶν ἀνέπταμαι τὰ ὕψη, σὺ δ' ὥς ἀλέκτωρ, κάτωθεν βηματίζεις, μετὰ ὀρνίθων καὶ τῶν ἀλεκτορίδων.

Ὅτι κρεῖσσόν ἐστιν περιβλεπτόν τινα εἶναι ἐν πενιχρῇ ἐσθῇ, ἢ ζῆν ἀδόξως ἐν πλούτῳ γαυρούμενον.

CCCLXXVII. Τοῖχος καὶ Πάλος.

Τοῖχος σπαραττόμενος ὑπὸ πάλου βιαίως, ἐφώνει· τί με σπαράττις μηδὲν ἡδικηκότα; Καὶ ὅς, οὐκ ἐγὼ, φησὶν, αἷτις τούτου, ἀλλ' ὀπισθεν σφοδρῶς με τύπτων.

CCCLXXVIII. Βοῦς καὶ Φρῦνος.

Φρύνου γέννημα συνεπάτησε βοῦς πίνων. Ἐλθοῦσα δ' αὐτόσε, οὐ παρῆν γὰρ, ἡ μήτηρ, παρὰ τῶν ἀδελφῶν, ποῦ ποτ' ἦν, ἐπεζήτει. Τίθνηκε, μήτηρ, εἶπον, ἄρτι πρὸ τῆς ὥρας. Ἐλθε γὰρ πάχυστον τέτράπουν, ὃφ' οὗ κεῖται χηλῇ μαλαχθεῖς. Ἡ δὲ φρύνος ἠρώτα φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ τὸ ζῶον. Οἱ δὲ, παύου, μὴ ποιοῦ, μήτιρ· θῆσσον σεαυτήν, εἶπον, ἐκ μέσου φήξεις, ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ.

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλαττοῦσι παρατείνεσθαι τοῖς μέλλουσιν.

CCCLXXIX. Χαραδριὸς καὶ αὐτοῦ Παῖδες.

Χαραδριὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νιοτιτεύων, τῷ κορυ-

δαλῶ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντρίδων, καὶ παῖδας λήϊον
κόμαις θρέψας, λοφῶντας ἤδη καὶ πτερίσιν ἀκμαιο-
ους. Ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης, ἐποπτεύων ἀν-
θηρόν δ' τὸ θέρος, εἶπε· νῦν ὦρη πάντας καλεῖν
με τοὺς φίλους, ἐν' ἀμήσῃ. Καὶ τις χαρᾶδριοῦ
τῶν λοφοφόρων παίδων ἤκουσεν αὐτοῦ, τῷ τε πα-
τρὶ μνησεί, σκοπεῖν κελεύων, ποῦ σφέας μεταστή-
σει. Ὁ δὲ εἶπεν· οὐτῷ καιρὸς ἐστὶ τοῦ φεύγειν·
ὅς τοις φίλοις πέποιθεν, οὐκ ἄγαν σπεύδει. Ὡς δ'
αὐτίς ἐλθὼν, ἡλίου θ' ὑπ' ἀκτίνων ἤδη ῥέοντία τὸν
σιάχυν θεωρήσας, μισθὸν μὲν ἀμήτορσιν αὖριον
πέμπειν, μισθὸν δὲ πῦσι δραγματοφόροις δώσειν
ἔλεγε, εἶπε χαρᾶδριὸς πᾶσι νηπίοις οὕτως· νῦν
ἐστὶν ὦρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν, ὅτ' αὐτοὺς
αὐτῷ κοῦ φίλοις πιστεύει.

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι τῶν οἰ-
κείων, ὅση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρ-
ρόντας ταῖς τῶν φίλων συνδρομαῖς.

CCCLXXX. Χειμῶν καὶ Ἑαρ.

Χειμῶν ἔσκωψε εἰς τὸ ἔαρ, καὶ αὐτὸ ὠνείδισε,
ὅτι εὐθύς φανέντος ἡσυχίαν ἄγει ἔτι οὐδεὶς, ἀλλ'
ὁ μὲν τις ἐπὶ λειμῶνας καὶ ἄλσιν γίνεται, ὅτῳ ἄρα
φίλον δρέπεσθαι ἀνθέων καὶ κρήνων, ἣ καὶ ῥόδον
τι, περιαγαγεῖν τε τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασιν, καὶ παρα-
θίσθαι ἢ παρὰ τὴν κόμην· ὁ δὲ ἐπιβάς νεὸς καὶ
διαβαίνων πέλαγος ἐν τύχῃ, παρ' ἄλλους ἤδη ἀν-
θρώπους ἔρχεται· καὶ ὅτι ἅπαντες ἀνέμων, ἣ πολ-
λοῦ ἐξ ὀμβρῶν ὕδατος ἔχουσι φροντίδα· οὐκέτι

ἐγὼ, ἔφη, ἄρχοντι, καὶ αὐτοδεσπότῃ ἔοικα, καὶ οὐδὲ εἰς οὐρανὸν, ἀλλὰ κάτω που, καὶ εἰς τὴν γῆν ἐπιτάττω βλάπτειν, καὶ δεδιέναι καὶ τρέμειν, καὶ ἀγαπητῶς διημερεύειν· ἐστὶν ὅτε οἴκοι ἡνάγκασα; Τοιγαροῦν, ἔφη τὸ ἔαρ, σοῦ μὲν καὶ ἀπαλλαγεῖεν ἄνθρωποι ὥσμενως· ἐμοῦ δὲ αὐτοῖς καλὸν καὶ αὐτὸ εἶναι δοκεῖ τοῦνομα· καὶ νῆ μά Δία γε ὀνομάτων κάλλιστον, ὥστε καὶ ἀπόντος, μέμνηνται, καὶ φανέντος ἐπαγάλλονται.

CCCLXXXI. Χελιδὼν καὶ Κορῶνη.

Χελιδὼν ἔφη πρὸς τὴν κορῶνην· ἐγὼ παρθένος, καὶ Ἀθηναία, καὶ βασίλισσα, καὶ βασιλείως τῶν Ἀθηνῶν θυγάτηρ· προσέθηκε δὲ καὶ τοῦ Τηρείως τὴν βίαν, καὶ τὴν ἀποκοπὴν τῆς γλώττης. Καὶ ἡ κορῶνη ἔφη· τί ἂν ἐποίησας, εἰ τὴν γλῶτταν εἶχες, ὅπου τμηθείσης τοσαῦτα λαλεῖς;

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες ψευδολογοῦντες ἑαυτοῖς ἔλεγχος καθίστανται.

CCCLXXXII. Ψύλλα καὶ Βοῦς.

Ψύλλα δὴ ποτε τὸν βοῦν οὕτως ἠρώτα· τί δὴ παθὼν ἀνθρώποις ὁσημέραι δουλεύεις, καὶ ταῦτα ὑπερμεγέθους καὶ ἀνδρείους τυγχάνων, ἐμοῦ σάρκας αὐτῶν οἰκτίστως διασπώσης, καὶ τὸ αἷμα χανδὸν πινοῦσης; καὶ ὅς, οὐκ ἄχαρις ἔσομαι, φησὶ, μερόπων γένει· στέργομαι γὰρ παρ' αὐτῶν καὶ φιλοῦμαι ἐκτόπως, τρέβομαι τε συχνῶς μέτωπόν τε καὶ ὤμους. Ἢ δέ, ἀλλ' ἐμοὶ γούν τίως τῇ δειλαίᾳ ἢ

σοὺ φίλῃ τρίψις οἴκτιστος μόρος, ὅτε καὶ τύχη, συμβαίνει.

Ὅτι οἱ διὰ τοῦ λόγου ἀλαζόνες, καὶ ὑπὸ τοῦ εὐτελοῦς ἡττῶνται.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

CCCLXXXIII. Ἴππος καὶ Ἐλαφος.

Στησίχορος, ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμερείων Φάλαριν, καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος, τὰλλα διαλεχθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς λόγον, Ὡς Ἴππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δ' ἐλάφου καὶ διαφθείραντος τὴν νομὴν, βουλόμενος τιμωρῆσασθαι τὸν ἔλαφον, ἤρώτα τινὰ ἄνθρωπον, εἰ δύναιτο μετ' αὐτοῦ κολάσαι τὸν ἔλαφον. Ὁ δ' ἔφησεν, εἰάν λάβῃ χαλινόν, καὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ' αὐτόν, ἔχων ἀκόντια. Συνομολογήσαντος δὲ καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρῆσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ. Οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς, ἔφη, δρᾶτε, μὴ τοὺς πολεμίους βουλόμενοι τιμωρῆσασθαι, ταὐτὸ πάθῃτε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἤδη ἔχετε, ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα, εἰάν δὲ φυλακὴν δῶτε, καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύετε ἤδη Φαλάριδι.

CCCLXXXIV. Ἀλώπηξ καὶ Ἐχῖνος.

Ἄισωπος ἐν Σάμῳ συνηγορῶν δημαγωγῷ κρινόμενῳ περὶ θανάτου, ἔφη, Ἀλώπεκα διαβαίνουσαν ποταμόν ἀπωσθῆναι εἰς φάραγγα. Οὐ δυναμένην

δὲ ἐμβῆναι, πολὺν χρόνον μακροπαθεῖν, καὶ κυνο-
ραῖστας πολλοὺς ἔχουσθαι αὐτῆς· ἔχινον δὲ πλανώ-
μενον, ὡς εἶδεν αὐτήν, κατοικτεῖραντα ἐρωτᾷν, εἰ
ἀφέλοι αὐτῆς τοὺς κυναραῖστας, τὴν δὲ οὐκ ἔβη. Ἐ-
ρομένου δὲ, διὰ τί, φάναι· ὅτι οὗτοι μὲν πλήρεις
μου ἤδη εἰσὶ, καὶ ὀλίγον ἔλκουσιν αἷμα, εἰάν δὲ
τούτους ἀφείλῃ, ἕτεροι ἐλθόντες πεινῶντες, ἐκπι-
οῦνται μου τὸ λοιπὸν αἷμα. Ἀτὰρ οὖν καὶ ὑμῶς,
ἔφη, ὦ ἄνδρες Σάμιοι, οὗτος μὲν οὐδὲν ἔτι βλά-
πτει, πλούσιος γάρ ἐστιν. Ἐάν δὲ τοῦτον ἀποκτεί-
νητε, ἕτεροι ἥξουσι πένητες, οἳ ὑμῖν ἀναλώσουσι τὰ
κοινὰ κλέπτοντες.

CCCLXXXV. Ὅρνθα καὶ Γλαῦξ.

Τὰ ὄρνθα ξυνῆλθε πρὸς τὴν γλαῦκα, καὶ ἐδιέ-
το, τῆς μὲν ἀπὸ τῶν οἰκοδομημάτων ὅπῃς ἀπανί-
στασθαι, πρὸς δὲ τὰ δένδρα τὴν καλιάν, ὥσπερ
καὶ αὐτὰ, καὶ τοὺς τούτων καταπήγνυσθαι κλῶνας,
ἀφ' ὧν καὶ ἄδειν ἐστὶν εὐσημότερον· καὶ δὴ καὶ
πρὸς δρυὶν ἄρτι ταυτηνὴ φυομένην, ἐπειδὴ πρὸς ὧ-
ραν ἀφίκεται ἐτοιμῶς ἔχειν ἰξάνειν, καὶ τῆς χλοερᾶς
κόμης ἀπόνασθαι. Ἄλλ' οὖν τὴν γε γλαῦκα μὴ τοῦ-
το τοῖς ὀφείοις ποιεῖν παραινεῖν, μηδὲ φυτοῦ βλά-
στη ἐφήδισθαι, ἰξὸν πεφυκτός φέρειν πτηνοῖς ὀ-
λεθρον. Τὰ δὲ μήτε τῆς συμβουλῆς ἀποδέχεσθαι
τὴν γλαῦκα, τοῦναντίον δὲ ἔχαιρε τῇ δρυὶ φυομένῃ·
ἐπειδὴ δὲ ἱκανὰ ἦν, καθίσαντα ἐπ' αὐτήν, ἥδε.
Γενομένου δὲ τοῦ ἰξοῦ, ῥαδίως ἤδη ὑπὸ τῶν ἀνθρώ-
πων ἀλισκόμενα μετενδούν, καὶ τὴν γλαῦκα ἐθαύ-

μαζον ἐπὶ τῇ συμβουλῇ. Καὶ νῦν ἔτι οὕτως ἔχουσιν, ὥς δεινῆς καὶ σοφῆς οὔσης αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐθέλουσι πλησιάζειν, ἡγούμενα ἀγαθόν τι ἀπολαύειν τῆς ξυνοουσίας. Ἐπειτα, οἶμαι, προσίσαι μάτην ἐπὶ κακῷ.

CCCLXXXVI. Φθειρες καὶ Γεωργός.

Φτειρες γεωργὸν ἀροτριῶντα ἐπέδακνον. Ὁ δὲ δὺς μὲν τὸ ἀροτριον μεθεῖς τὸν χιτωνίσκον ἐκάθηνεν. Ὡς δὲ αὐθις ἐδάκνετο, ἵνα μὴ πολλάκις ἀργοῦ, τὸν χιτωνίσκον ἔκαυσεν.

Καὶ γὰρ τοὺς ἡττημένους παραινῶ τρίτου πυρὸς μὴ δεηθῆναι.

CCCLXXXVII. Κόκκυξ καὶ Ὅρνιθες.

Κόκκυξ ἠρώτα τοὺς λεπτοὺς ὄρνιθας, διὰ τί φεύγουσιν αὐτόν. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ ὅτι ἔση ποτὶ ἰέραξ.

CCCLXXXVIII. Κυνὸς οἰκία.

Κύνων, ἐν τῷ χειμῶνι συστρεφόμενος καὶ συσπειρώμενος διὰ τὸ θιγοῦν, οἰκίαν ποιεῖν διανοεῖται. Θέρους δ' αὐτὸν πάλιν ἐκτεταμένος καθεύδων, φαίνεται μέγας ἑαυτοῦ, καὶ μήτε ἀναγκαῖον ἡγεῖτο, μήτε μικρὸν ἔργον, οἰκίαν περιβάλλεσθαι τοιαύτην.

CCCLXXXIX. Λύκος καὶ Ποιμένες.

Λύκος ἰδὼν ποιμένας ἐσθίοντας ἐν σκηνῇ πρόβατον, ἐγγὺς προσελθὼν, ἡλίκος, ἔφη, ἂν ᾗ ὑμῖν θόρυβος, εἰ ἐγὼ τοῦτο ἐποιοῦν;

CCCXC. Πολεμιστὴς καὶ Κόρακες.

Ἀνὴρ δειλὸς ἐπὶ πόλεμον ἐξῆι. Φθέρουσαν

δι κοράκων, τὰ ὄπλα θείς ἡσύχαζεν. Εἶτα ἀναλθ-
βὼν αὐτοῖς ἐξήει, καὶ φθιγγομένων πάλιν ὑπέστη,
καὶ τέλος εἶπεν· ὑμεῖς κεκράξεσθε μὲν μέγιστον ὡς
δυνατόν, ἐμοῦ δὲ οὐ γεύσεσθε.

CCCXCI. Ἥλιος καὶ Βορέας.

Ὁ ἥλιος τὸν βορέαν ἐνίκησεν· ὁ γὰρ ἄνθρωπος
τοῦ μὲν ἀνέμου βιαζομένου τὸ ἱμάτιον ἀφελίσθαι,
καὶ λαμπρὸν καταπνέοντος, μᾶλλον ἔσφιγγε καὶ
συνεῖχε τὴν περιβολήν. Τοῦ δὲ ἡλίου μετὰ τὸ
πνεῦμα θερμοῦ γενομένου θαλπόμενος, εἶτα κατ-
ματιζόμενος, καὶ τὸν χιτῶνα τοῦ ἱματίου προσαπε-
δύσατο.

CCCXCII. Ὀνου σκιά.

Νεανίας τις θέρους ὥρα ἐμισθώσατο ἐξ ἄστεος
ὄνον Μεγάρῃ. Μεσοῦσης δὲ τῆς ἡμέρας, καὶ σφο-
δρῶς φλέγοντος τοῦ ἡλίου, ἐκάτερος αὐτῶν ἐβούλε-
το ὑποδύεσθαι ὑπὸ τὴν σκιάν. Εἶργον δὲ ἀλλή-
λους, ὁ μὲν μεμισθωκέναι τὸν ὄνον, οὐ τὴν σκιάν
λέγων· ὁ δὲ μεμισθωμένος, τὴν πῦσιν ἔχειν ἐξουσίαν.

Ὁ μῦθος ἐπὶ τῶν ὑπὲρ μηδενὸς χρησίμου φιλο-
τιμουμένων.

CCCXCIII. Πένθους γέρατα.

Φασὶ τίνα τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων εἰσιδόντα
πρὸς Ἀρσινόην τὴν βασιλίσσαν, πενθοῦσαν τὸν υἱ-
ὸν, τοιοῦτῳ χρήσασθαι λόγῳ, φάμενον· Ὅτι καθ'
ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμὰς, οὐκ
ἔτιχε παρὸν τὸ πένθος. Ἦδη δὲ νενημεμένων, ἤλ-
θιν ὕστερον. Τὸν οὖν Δία, ὡς ἤξιον καὶ αὐτῷ τι-

μὴν διδάναι, ἀποροῦντο διὰ τὸ ἤδη καταναλῶσθαι
πάσας τοῖς ἄλλοις, ταύτην αὐτῷ δοῦναι τὴν ἐπὶ τοῖς
τελευτήσασι γιγνομένην, οἷον δάκρυα καὶ λύπας.
Ὡς περ εὖν τοὺς ἄλλους δαίμονας, ὑφ' ὧν τιμῶνται,
τούτῃσι ἀγαπᾶν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ πένθος,
εἰ μὲν αὐτὸ ἀτιμάσης, ὃ γύναι, οὐ προσελεύσε-
ται σοι, εἰ δὲ τιμᾶται ὑπὸ σου ἐπιμελῶς, ταῖς
δοθείσασιν αὐτῷ τιμαῖς, λύπαις καὶ θρήνησις, ἀγα-
πήσει σε, καὶ αἰεὶ τί σοι παρέξεται τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ
τιμωθήσεται παρὰ σου συνεχῶς.

CCCXCIV. Ἑορτὴ καὶ Ὑατίρα.

Φασὶ τὴν ὑατίραν ἐρίσαι πρὸς τὴν ἑορτήν, λέ-
γουσαν, ὥς ἐκείνη μὲν ἐστὶ κομπώδης καὶ ἄσχυρος,
ἐν αὐτῇ δὲ τῶν παρεσκευασμένων ἀπολαύει μεθ' ἡ-
συχίας. Τὴν οὖν ἑορτὴν εἰπεῖν· ἀληθῆ λέγεις, ἀλλ'
ἐμοῦ μὴ γενομένης, ποῦ σὺ ἦσθα;

CCCXCV. Δραπέτης.

Ὁ τὸν δραπέτην ἰδὼν διὰ χρόνον καὶ διώκων,
ὥς κατέφυγε φθιάσας εἰς μύλωνα, ποῦ δ' ἂν, ἔφη,
σὲ μᾶλλον εὐρεῖν ἐβουλήθη ἢ ἐνταῦθα;

CCCXCVI. Σελήνη καὶ Μήτηρ.

Σελήνη ποτὲ ἰδεῖτο τῆς ἑαυτῆς μητρὸς, ὅπως
αὐτῇ χιτώνιον ὑφάνη σύμμετρον. Ἡ δὲ εἶπεν· καὶ
πῶς σύμμετρον ὑφάνω; νῦν μὲν γὰρ ὀφθαλμοὶ σε παρὲς-
λασκον, αὐτοὶ δὲ μηνσεῖδῃ, ποτὲ δὲ ἀμφικυρτον.

Οὕτως πρὸς ἀνθρώπων ἀνθήτον καὶ φαῦλον οὐ-
δεὶν ἐστὶ μέτρον οὐσίας.

CCCXCVII. *Ἀλώπηξ καὶ Γέρανος.*

Οἱ τοιαῦτα προβλήματα καθιέντες οὐδέν ἄν τῆς Αἰσωπείου γράνου καὶ ἀλώπεκος ἐπιαικίστεροι πρὸς κοινωνίαν φανέιν· ὣν ἡ μὲν ἔτνος τι λιπαρὸν κατὰ λίθου πλατείας καταχεαμένην, ἀλλὰ γέλωτα πάσχουσαν ἦν· ἐξέφρευγε γὰρ ὑγρότητι τὸ ἔτνος τὴν λεπτότητα τοῦ στόματος αὐτῆς. Ἐν μέρει τοίνυν ἡ γέρανος αὐτῇ καταγγείλασα δεῖπνον, ἐν λαγυνίδι προῦθῃκε λεπτόν ἐχούσῃ καὶ μακρὸν τράχηλον, ὥστε αὐτὴν μὲν καθιέναι τὸ στόμα ῥαδίως καὶ ἀπολαύειν, τὴν δὲ ἀλώπεκα μὴ δυναμένην κομίζεσθαι συμβολὰς προπούσας.

Οὕτω τοίνυν, ὅταν οἱ φιλόσοφοι παρὰ πότον εἰς λεπτὰ καὶ διαλεκτικὰ προβλήματα καταδύναι, ἐνοχλαῖσι τοῖς πολλοῖς ἐπεσθαι μὴ δυναμένοις.

CCCXCVIII. *Σάτυρος καὶ Πῦρ.*

Τοῦ σατύρου τὸ πῦρ, ὥς πρῶτον ὤφθῃ, βουλομένου φιλῆσαι καὶ περιβαλεῖν, ὁ Προμηθεὺς· τράγος, γένειον ἄρα πενθήσεις σύγῃ, καίει τὸν ἀψάμενον, ἀλλὰ φῶς παρέχει, καὶ θερμότητα, καὶ τέχνης ἀπάσης ὄργανόν ἐστι τοῖς χρῆσθαι μάθοῦσιν.

CCCXCIX. *Ἐλαφος, Λέων καὶ Ποιμὴν.*

Ἐλαφον διώκει λέων· ἡ δὲ φεύγουσα ὑπεξάγει, καὶ καταδύεται εἰς δρυμὸν βαθύν. Ὁ δὲ λέων, ὅσα γὰρ ἀλκὴ προὔχει, τάχῃ λείπεται, ἐπιστάς τῃ δρυμῷ, ἐρωτᾷ ποιμένα, εἴ που εἶδε πτήξασαν τὴν ἔλαφον. Ὁ δὲ ποιμὴν οὐκ ἔφη εἶδεναι· καὶ ὁμοῦ λέγων, τὴν χεῖρα ἀποτείνας, ἔδειξε τὸ χωρίον. Πλε-

το ὁ λέων ἐπὶ τὴν δειλαίαν ἔλαφον. Ἡ δὲ ἀλώπηξ πρὸς τὸν ποιμένα λέγει· Ὡς δειλὸς ἄρα καὶ πονηρὸς ἦσθα· δειλὸς μὲν πρὸς λέοντας, πονηρὸς δὲ ἐς ἐλάφους.

CCCC. Ποιμὴν καὶ Μάγειρος.

Ποιμὴν ἀνὴρ καὶ μάγειρος ἐβάδιζον ἄμφω κοινὴν ὁδόν. Ἰδόντες δὲ ἐκ ποιμνης ἄρνα εὐτραφῆ πλανώμενον, ἀπολειφθέντα τῶν συννόμων, ὥσαντο ἐπ' αὐτὸν ἄμφω. Ἦν ἄρα τότε ὁμόφωνα καὶ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις. Ἐρωτᾷ ὁ ἄμνος, τίς ὢν ἐκείνος ἐθέλει αὐτὸν μεταχειρίσασθαι καὶ ἄγειν. Ὡς δὲ ἐπύθετο τάληθ' αὐτὰ καὶ ἄμφοϊν τὴν τέχνην, φέρων ἑαυτὸν ἐπιτρέπει τῷ ποιμένι, λέγων πρὸς τὸν μάγειρον· σὺ μὲν γὰρ δήμιός τις εἶ καὶ μαιφόνος τῆς ἄρνων ποιμνης, τοῦτω δ' ἐξαρκέσεις καλῶς τὰ ἡμέτερα ἔθνη.

CCCCI. Γεωργὸς πύκτης γερόμενος.

Πατήρ τις ὥς ἐθεώσατο υἱὸν αὐτοῦ ἐκπесоῦσαν ἐκ τοῦ ἀρότρου τὴν ὕνιν πρὸς τὸ ἄροτρον καθαρμόσαι, τῇ χειρὶ ἀντὶ σφύρας χρώμενον, ἐπὶ τοῦτω πυκτεῦσοντα ἐς Ὀλυμπίαν αὐτὸν ἀνήγαγεν. Ἐνθα δὲ αὐτὸς, αἶτε οὐκ ἐμπείρως ἔχων τῆς μάχης, ἐπιτρώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιζομένων, καὶ ἡνίκα πρὸς τὸν λειπόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπύκτευν, ἀπαγορεύειν ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν τραυμάτων ἐνομίζετο· καὶ οἱ τὸν πατέρα βοῆσαι φασιν· ὦ παῖ, τὴν ἀπ' ἀρότρου. Οὕτω βιωσιότεραν ἐς τὸν ἀνταγωνιζόμενον ἐνεγκὼν τὴν πληγὴν, αὐτίκα εἶχε τὴν νίκην.

CCCCII. Νεανίσκος καὶ Ἴππος.

Νεανίσκος τις ἐπ' ἵππον ἀνάβαινε μαινόμενον. Ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφεραν ἄρα ὁ ἵππος· ὁ δ' οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θύοντος, ἐδύνατο. Καὶ τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτόν, ποῖ ἂν ἄπαισιν; Ὁ δὲ εἶπεν, ὅπου τοῦτω δοκεῖ, δεκνὺς τὸν ἵππον. Καὶ ἄλλους ἂν τις ἐρωτᾷ, ποῖ φέρεσθε; τὰληθῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐροῦσιν, ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκεῖ· κατὰ μέρος δὲ ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ, ποτὲ δὲ ὅπου τῇ δόξῃ, ποτὲ δὲ αὐτῇ φιλοκρεδείᾳ, ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον αὐτοὺς ἐκφέρων φαίνεται.

CCCCIII. Ἀνθρώπος ἀριθμῶν τὰ κύματα.

Ἀνθρώπος τις ἐπὶ τῇ ἡδονῇ καθεζόμενος, ἐπὶ τὴν κυματογῆν ἀριθμεῖ τὰ κύματα. Σφαλκὺς δὲ ἄχθεται καὶ ἀνιάται, ἄχρι δὴ τὴν κερθὴν παραστᾶσαν εἰσεῖν αὐτῷ· τί, ὦ γενναῖε, ἀπὸ τῶν παρελθόντων ἔνεκα; δεῖον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων.

CCCCIV. Κύων ἐν φάτνῃ.

Κύων τις, ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένη, οὔτε αὐτῇ τῶν κριθῶν ἐσθίει, οὔτε τῷ ἡπῶι δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει.

CCCCV. Πιθήκοι ὀρχήσαντες.

Λέγεται βασιλεὺς τις αἰγυπτιᾶνος ποθήκοις ποτὶ πυρρῆξιζεν διδάξει, καὶ τὰ θηρία, μιμηκώτατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐκμαθεῖν τέχιστα καὶ ὀρχεῖ-

σθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα καὶ προσωπείᾳ περι-
κείμενα· καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκίμειν τὴν θεάν,
ἄχρι δὴ τις θεατὴς ἀστείος, κάρυα ὑπὸ κόλπῳ ἔ-
χων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον. ὧς δὲ πύθνηκοι ἰδόντες
καὶ ἐκλαθάμενοι τῆς ἀρχήσεως, τοῦδ' ὅπερ ἦσαν,
πίθνηται ἐγένοντο ἀντὶ κινέμεσθαι, καὶ συνέτρι-
βον τὰ προσωπεία, καὶ τὴν ἐσθῆτα καταδόγγυνον,
καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὁπώρας πρὸς ἀλλήλους.

CCCCVI. Ζεὺς καὶ Ἔρως.

“Ὅτε τοὺς ἀνθρώπους ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν, τὰ μὲν
ἅλλα πάντα εἶχον ὥς νῦν πεπόμενται, ἔρως δὲ οὐ-
πω ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων ἐγκαταμίχεται, ἀλλ’
ἔχων ἔτι τὸ πτερόν ὁ θεὸς οὗτος μετέβαιον, αὐτῶν
τε ἐνομίλει καὶ εἰς θεοὺς μόνους ἐτόξευεν· αἰεὶ
δὲ, μὴ αὐτῷ ἀφανισθῇ τῶν ποιημάτων τὸ καλλίστον,
ἔρωτα πέμπει τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἐσθρῶτον
φύλακα. Ὁ δὲ ταύτην ἐκ Διὸς τὴν ἐπιτροπὴν λα-
βὼν, τὸ μὲν ἐπὶ αἰσῶς ψυχῆς ἐγκαταμίχεται, ἢ
πᾶν ἐπίσης ἥθος νεοτελὲς τε καὶ βέβηλον ἔχειν τέ-
μενος, οὐκ ἐδοκίμαζεν· ἀλλὰ τὰς μὲν πολλὰς καὶ
ἀγέλαους ψυχὰς ταῖς πανδήμοις ἔρωσι, ποῖς τῶν
νυμφῶν παισὶ, ποιμαίνειν ἀπένεμεν, αὐτὸς δὲ πρὸς
θεῖας καὶ οὐρανίας ψυχὰς ἐνωρίσαστο, καὶ ταύτας
ἀναβαλγεύων ἐπὶ μανίαν ἐρωτικὴν, μυρία ἀγκυλὰ
τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος εἰργάσαστο. Ὅταν μὲν οὖν
ἔδῃς τινὰ βραδὺν τε τὴν φύσιν, καὶ πρὸς φίλιαν
δυσκλήτην, νόησον, ὅτι τῶν ἔρωτος ἐκείνου ξενίων
οὐδ’ αὖτως οὔτος ἡξίωται· ὅταν δὲ ὅξῃ καὶ θερμὸν

τὴν γνώμην, καὶ φλογὸς δίσκην ἐπ' ἐρωτικὴν φίλλαν
ἔτισσιν, νόησον τοῦτον εἶναι ἐκείνου ξένιον τοῦ
ἔρωτος.

CCCCVII. Πῆρα δύο.

Ἄνθρωπος δύο πῆρας ἑαστος φέρει, τὴν μὲν
ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὀπισθεν, γίμει δὲ κακῶν ἑκα-
τέρω. Ἀλλὰ ἡ μὲν ἔμπροσθεν ἀλλοτριῶν, ἡ δὲ ὀ-
πισθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ
ἄνθρωποι τὰ μὲν ἐξ αὐτῶν κακὰ οὐχ ὀρώσι, τὰ δὲ
ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θιῶνται.

CCCCVIII. Χελιδόνες καὶ Κύκνοι.

Ἐπέσκηπτον αἱ χελιδόνες τῶν κύκνων, τὸ μὴ
ἐθέλειν ὁμιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις, μήτε δημοσιεῦειν
τὴν μουσικὴν, ἀλλ' ἀμφὶ τοὺς λειμῶνας διάγειν καὶ
τοὺς ποταμούς, καὶ τὴν ἐρημίαν ἀσπάζεσθαι, καὶ
βραχία μὲν ἄδειν, ἃ δὲ καὶ ἄδοιεν, ἄδειν ἐν σφί-
σιν αὐτοῖς, ὥσπερ αἰσχυνομένους τὴν μουσικὴν.
Ἡμῶν δὲ, ἔφασαν, αἱ πόλεις, καὶ οἱ ἄνθρωποι,
καὶ οἱ θάλαμοι, καὶ περιπαλοῦμεν ἀνθρώποις, καὶ
τὰ ἡμέτερα αὐτοῖς διηγούμεθα, ταῦτα δὲ ταῦτα
τὰ ἀρχαῖα καὶ Ἀττικὰ, τὸν Πανδίωνα, τὰς Ἀθή-
νας, τὸν Τηρεῖα, τὴν Θορῆκην, τὴν ἀποδημίαν, τὸ
κῆδος, τὴν ὕβριν, τὴν ἐκτομὴν τῆς γλώττης, τὰ
γράμματα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν Ἴτυν, καὶ ὡς ἐγενό-
μεθα ἐξ ἀνθρώπων ὄρνιθες. Οἱ δὲ μόλις μὲν αὐτάς
ἤξιωσαν καὶ λόγου, τῆς ἀδολεσχίας μισήσαντες.
Ἐπεὶ δὲ ἤξιωσαν· ἀλλ' ἡμῶν μὲν ἐνεκεν, ὥ αὐται,
κῆρ εἰς τὴν ἐρημίαν ἀφίκοιτό τις, ὥστα ἀκοῦσαι τῆς

μουσικῆς, ὅταν ἀνῶμεν τῷ ξιφύρῳ τὰς πτέρυγας ἐμπνεῖν ἡδὺ τι καὶ ἐναρμόνιον. Ὡστε εἰ μὴ πολλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ᾄδομεν, ἀλλ' αὐτό δὴ τοῦτο κάλλιστόν ἐστιν ἡμῶν, ὅτι μέτρῳ φιλοσοφοῦμεν τὸ μέλος, καὶ οὐκ ἀναμίγνυμεν θορύβοις τὴν μουσικὴν. Ἐμῶς δὲ καὶ εἰσοικιζόμενας οἱ ἄνθρωποι δυσχεραίνουσι, καὶ ἡδούσας ἀποστρέφονται, καὶ μάλα ἐν δίκῃ, αἶγες οὐδὲ ἐκτιμηθεῖσαι τὴν γλώττιαν δύνασθε σιωπᾶν, ἀλλ' αὐταὶ τὴν ἁφρονίαν ὑμῶν ὀδυρόμεναι, καὶ τὸ ἐφ' ὑμῖν πάθος, ἔπειτ' ἔστε λαλίστερά τινας οὐχὶ τῶν εὐγλώττων καὶ μουσικῶν.

CCCCIX. Κεραμεὺς, Ὀνος καὶ Ὀνηλάτης.

Κεραμεὺς τις ἐπλαττε πολλὰς ὄρνις ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ. Ὀνος δὲ παριὼν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνέτρεψε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψε σκεύη. Ὁ τοῖνον κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσειν ἤγαγε τὸν ὀνηλάτην. Ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος παρὰ τῶν ἀπαντῶντων, τίνας κρίνοιτο, ἔλεγεν, ὅνον παρακύψας.

CCCCX. Λέων καὶ Ταῦρος.

Λέων ποτὲ ταῦρον ὄρεα, καὶ τροφῆς μὲν ἐρεῖ, τὰς δὲ τῶν κεράτων δειδίττεται προσβολάς, καὶ τὸ φάρμακον εὐρών, οὐ θεραπεύει τὸ πάθος· νικᾷ μὲν αὐτὸν ὁ λίμνος, καὶ τῷ ταύρῳ κελεύει συμπλέεσθαι, ἀλλ' ἐκφοβεῖ τῶν κεράτων τὸ μέγεθος. Τέλος πείθεται τῷ λιμῶϊ, καὶ φιλίαν πλασάμενος εἰς

ἀπάτην τὸν ταῦρον ὑπάρχειται· ὅπου γὰρ τὸ πακὸν
 πρόχειρον, καὶ τὸ ἀνδρείον πεφόβηται, καὶ ἴδοι τὸ
 βίη κρατεῖν οὐκ ἀκίνδυνον, τὸ λάθρα σοφίζεται.
 Ἐγὼ γοῦν, φησὶν, ἐπαίνῳ σου τὸ καρτερόν, ὑπερά-
 γαμας τὸ κάλλος, ὁποῖος μὲν εἴ τήν κεφαλὴν, ὁποῖ-
 ος δὲ τὴν μορφήν, ὅσος δὲ τοὺς πόδας, ὅσος δὲ τὰς
 ὀπλάς, ἀλλ' ὅσον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρεις τὸ ἄχθος·
 περίελα γοῦν οὕτω ματαίαν ἐπιπλοκήν, καὶ σοὶ καὶ
 κόσμος ἴσται τῆς κεφαλῆς, καὶ βάρους ἀπαλλαγὴ,
 καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβολή. Τί δὲ καὶ θεῖ σοι
 κεράτων, εἰρήνης οὔσης πρὸς λέοντος; Πείθεται
 τοῦτοις ὁ ταῦρος, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὀπλῶν ἰσχὺν ἀπο-
 βαλὼν, τῷ λέοντι λοιπὸν εὐχείρωτος ἦν, καὶ δεῖπ-
 νον ἀκίνδυνον.

Οὕτω τὸ πείθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς, μετὰ τῆς ἀ-
 πάτης φέρει καὶ κίνδυνον.

CCCCXI. Ἄνθρωπος καὶ Τέττιξ.

Ἄνθρω τις, ἀκρίδας συλλέγων καὶ ἀποκτινύς,
 εἶλε καὶ τέττιγα. Ἐπαῖ δὲ καὶ κτεῖνον ἠβούλετο κτεῖ-
 ναι, φησὶν ὁ τέττιξ· ἄνθρωπε, μὴ με μάτην ἀνέ-
 λης. Ἐγὼ γὰρ οὔτε σιάνην βλάπτω, οὔτ' ἄλλο τι
 τῶν ὑπάντων σε ἀδικῶ· τῇ κινήσει δὲ τῶν ἐν ἐμοὶ
 ὑμένων ἡδὺ φθέγγομαι, τέρπων τοὺς ὁδοιπόρους·
 φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλέον οὐδὲν εὐρήσεις. Κακτεῖ-
 νος, ταῦτα ἀκούσας, ἀφῆκεν ἀπίενα.

CCCCXII. Γυνὴ καὶ Γεωργός.

Γυνὴ τις, προσφάτως τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα θάψα-
 σα, καθ' ἡμέραν ἀπιοῦσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθρή-

νει. Ἀρετριῶν δὲ τις οὐ πόρρω τοῦ μηνήματος, εἰς ἐπιθυμίαν ἦκε τῆς γυναικὸς, καὶ καταλιπὼν τοὺς βόας ἦλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνημα, καὶ κηθίσας συνεθρήνει τῇ γυναικί. Τῆς δὲ πυθομένης, τί δήποτε καὶ αὐτὸς οὕτως ἀδύρεται; ὅτι καὶ γὰρ, φησὶν, εὐπρεπῇ γυναικί καταφύξα, καὶ, ἐπειδὴν κλαύσω, τῆς λύπης κουφίζομαι. Ἡ δὲ, καὶ μοι τοῦτ' αὐτὸ προσγίνεται. Καὶ κεῖνος, εἰ τοίνυν τοῖς αὐτοῖς περιπεπτώκαμεν πάθεισι, τί δήποτε ἄλλήλοις μὴ συνέμειν; ἐγὼ τε γὰρ φιλήσω σε ὡς ἐκείνην, καὶ με σὺ πάλιν ὡς τὸν σπαντῆς ἄνδρα. Ταῦτα ἐπείσας τὴν γυναῖκα, καὶ δὴ συνῆλθον. Ἐν τούτῳ δὲ κλέπτει εἰλῶν, καὶ τοὺς βόας λύσας ἀπήλασεν. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν, καὶ τοὺς βόας μὴ εὐρηκὼς, κόπτεσθαι τε καὶ οἰμῶζειν ἰσχυρῶς ἐνεστήσατο. Ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ ὀλοφνυρόμενον εὐροῦσα, φησὶ, πάλιν κλαίεις; καὶ κεῖνος, νῦν, εἶπεν, ἐπ' ἀληθείας κλαίω.

CCCCXIII. Ἀγροῖκος καὶ Ὀνάρια.

Γεωργός τις ἐπ' ἀγροῦ γεγηρακώς, ἐπειμὴνδέποτα εἰσῆλθεν εἰς ἄστυ, παρεκάλει τοὺς οἰκίους τοῦτο θεάσασθαι. Οἱ δὲ ζεύξαντες ὄναρια, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπῆνης αὐτὸν ἀναβιβασάμενοι, μόνον ἐκίλευσαν ἐλαύνειν. Ὀδεύοντι δὲ χειμῶνος καὶ θυέλλης τὸν αἶρα καταλαβόντων, καὶ ῥόφον γενομένου, τὰ ὄναρια τῆς ὁδοῦ πλανηθέντα εἰς τινὰ κρημνὸν ἐξετόπισαν τὸν πρεσβύτερον. Ὁ δὲ μέλλων ἤδη κατακρημνίζεσθαι, ὦ Ζεῦ, εἶπε, τί ποτὶ σε ἤδωκενα, ὅτι οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ ταῦτα εὐθ' ὑπ' ἱα-

πων γυναιῶν, σὺ δ' ἡμιόνων ἀγαθὸν, ἀλλ' ὄναρι-
ων εὐτελεσταίων;

CCCCXIV. Πατὴρ καὶ Θυγάτηρ.

Ἄνὴρ τις; τῆς οἰκίας ἐραστὴς θυγατρὸς, εἰς
ἀγρόν ἀπέστειλε τὴν γυναῖκα, μόνην δὲ τὴν θυγα-
τέρα ἀπολαβὼν ἐβράζετο. Ἡ δὲ, πατέρ, εἶπεν, ἀ-
νόσια πράττεις· εὐχόμεν μὲν τοι ὑπὸ πολλῶν ἀν-
δρῶν αἰσχυνοῦσθαι, ἢ ὑπὸ σοῦ τοῦ γεννησαμένου.

CCCCXV. Κορυδός.

Κορυδὸν Λίσωπος λέγει πάντων πρώτην ὄρνιθιν
γενέσθαι, προτιέραν τῆς γῆς, καὶ περὶ νόσφι τὸν πα-
τέρα αὐτῆς ἀποθνήσκειν, γῆν δὲ οὐκ εἶναι, τὸν δὲ
προκαῖσθαι πεμπατῖον· τὴν δὲ ἀποροῦσαν ὑπ' ἀμη-
χανίας, τὸν πατέρα αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορυῖται.

CCCCXVI. Λύκος καὶ Λέων.

Λύκος ἀρπάσας χοῖρον καὶ ἀπάγων αὐτόν, λέ-
οντι συνήντησεν. Ὁ δὲ λέων εὐθὺς ἀπὸ τοῦ λύκου
τὸν χοῖρον ἀφήρπασεν· ἀφαιρεθεὶς δὲ αὐτόν ὁ λύ-
κος, ἐν ἑαυτῷ ἔλεγεν· πάντως καὶ αὐτὸς ἐθαύμα-
ζον, πῶς ἂν διέμεινε παρ' ἐμοὶ τὸ ἐξ ἀρπαγῆς μοι
προσγενόμενον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς καὶ τὰ ἑλλότρια πράγματα,
πλεονεκτικῶς τισι καὶ βιαίως ἐπικτώμενα, τοῖς ταῦ-
τα ἀρπάζουσιν οὐκ εἰς τέλος παραμένουσι.

CCCCXVII. Τέτιξ καὶ Ἀνὴρ.

Τέτιξ ἄνδρα τινὰ θρασυάμενος κατασχέειν αὐ-
τὸν μηχανώμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν· ἐκείνοις τοῖς

ὄρνιθες ἐπέρχου, παρ' ὧν σοι καὶ ὄφελός τι προσ-
γενήσεται· ἐμὲ γὰρ εἰ κατὰσχης, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ τὸ
παράπαν κερδανεῖς.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς οὐ χρεὶ τινα τῶν ἀχρήστων
καὶ ἀνοητῶν ἐφελσθαι.

CCCCXVIII. Γεωργὸς καὶ Ἀετός.

Γεωργὸς αἰτὸν εὐρὼν ἀγρευόμενον, τὸ κάλλος
αὐτοῦ θαυμάσας, ἀπέλυσεν αὐτὸν ἐλεύθερον. Ὁ
δὲ οὐκ ἄμοιρος αὐτῷ χάριτος κατεφάνη, ἀλλ' ὑπὸ
τείχος σαθρὸν καθήμενον ἰδὼν, προσπετάσας, τοῖς
ποσὶν ἦρε τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ φάκελλον. Ὁ
δὲ ἐξαναστὰς ἐδίωκε. Τοῦτο δὲ ὁ αἰετὸς ἑξόρμησε, καὶ
ἀνταλαβόμενος αὐτὸν καὶ ὑποστρέψας, εὗρε τὸ τεῖ-
χος συμπεπτωκός, ἔνθα ἐκάθητο, καὶ τὴν ἀμοιβὴν
ἐθαυμάσατο.

Ὅτι τοὺς ἀγαθὸν τι πεπονθότας ἀντενεργε-
τεῖν χρεὶ.

CCCCXIX. Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ.

Διὰ στενῆς ὁδοῦ ὠδενεν Ἡρακλῆς. Ἰδὼν δ' ἐπὶ
γῆς μῆλ' ὁμοῖον τι, ἐπειρᾶτο συντρίψαι. Ὡς δὲ
εἶδε διπλοῦν γενόμενον, ἔτι μᾶλλον ἐπέθετο, καὶ
τῷ ῥοπαλῷ ἔπαιεν. Τὸ δὲ φυσηθὲν εἰς μέγεθος, τὴν
ὁδὸν ἐπέφραξεν. Ὁ δὲ ῥίψας τὸ ῥόπαλον ἴστατο
θαυμάζων. Ἀθηνᾶ δὲ, αὐτῷ ἐπιφανεῖσα, εἶπεν·
πέπανσο, ἀδελφε· τοῦτ' ἔστι φιλονεικία καὶ ἔρις·
ἂν τις αὐτὸ καταλείπη ἀμάχητον, μένει οἷον ἦν
πρῶτον, ἐν δὲ ταῖς μάχαις οὕτως οἰδεῖται.

Ὅτι αἱ μάχαι καὶ ἔριδες αἰεὶ μεγάλης βλάβης ὑπάρχουσιν.

CCCCXX. Δρύες καὶ Ζεὺς.

Αἱ δρύες καταμέμφοντο τοῦ Διὸς, λέγουσαι, ὅτι μάλιστα παρήχθημεν ἐν τῷ βίῳ, ὑπὲρ πάντα γὰρ τὰ φυτὰ βιαίως τὴν τομὴν ὑφιστάμεθα. Καὶ ὁ Ζεὺς, ὑμεῖς αὐταὶ αἴτιοι τῆς τοιαύτης ἑαυταῖς καθεστήκατε συμφορᾶς· εἰ μὴ γὰρ τοὺς στελειεοὺς ἐγεννᾶτε, καὶ πρὸς τετονικὴν καὶ γεωργικὴν χρήσιμοι ἦτε, οὐκ ἂν πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν.

Αἴτιοί τινες ἑαυτοῖς τῶν παπῶν καταστάσεις, τὴν μέμψιν ἀφρόδως τιθέασιν τῷ Θεῷ.

CCCCXXI. Κάλαμοι καὶ Κυπάριττοι.

Κάλαμοι παρεφντεύοντο κυπάριττοις, καὶ τὸ αὐτῶν ἀνεκρίζωτον διὰ τὸ εὐκλίνειν ἐνορομένοις ἀνέμοις. Κυπάριττοι δὲ σφοδρῶς ἐπέκειντο ταῖς καλάμοις, πῶς ἡμεῖς, λέγουσαι, τὴν ἐκρίζωσιν ἀδράσας δεινῶς ὑφιστάμεθα, ὑμεῖς δὲ ἅπασαι διαδρᾶν τὸν κίνδυνον εὐκρινῶς μεμαθήκατε; τί γοῦν αἱ κάλαμοι; ταῖς ὑπερτερούσαις ἡμῶν θνηστέαις μὴ ἀντιβαίνειν μεμαθημέναι, ἀλλὰ ταύταις ῥηδὶως τὸν τράχηλον ὑποκλίνουσαι, τὴν αἰτίαν τοῦ ἀφραμαμοῦ καταδρῶμεν ἐκρίζωσιν.

Ὅτι τοῖς κρατοῦσιν οὐ δεῖ ἀνθίστασθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπέχειν.

CCCCXXII. Ποταμὸς καὶ Βύρσα.

Ποταμὸς διὰ αὐτοῦ βύρσαν φερομένην ἰδὼν, ἠρώτησε, πῶς καλεῖται. Ἡ δὲ εἶπε, ξηρά. Ἐπαι-

καλίσσας δὲ τῷ φάσματι, εἶπεν· ἄλλό τι ζήτει κα-
λεσθαι· ἀπαλὴν γὰρ ἐγὼ ἵδῃ ταχὺ ποιήσω σε.

CCCCXXIII. Κλέπτης καὶ Πανδοχεύς.

Κλέπτης κατέλυσεν ὃν τινι πανδοχείῳ· διέμενε
δὲ ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς προσδοκῶν κλέψαι τι· ὥς δὲ
οὐκ ἰδύνατο τοῦτο ποιῆσαι, μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἰδὼν
τὸν πανδοχέα ἐνδυθέντα χιτῶνα ὠραῖον καὶ καινόν,
ἦν γὰρ ἰορτή, καὶ καθεζόμενον πρὸ τῆς πύλης
τοῦ πανδοχείου, καὶ οὐδένα ἄλλον τυχόντα ἐκεῖ,
ἀπελθὼν καὶ ὁ κλέπτης ἐκείθισεν πλησίον τοῦ παν-
δοχείως, καὶ ἤρξατο διεγείσθαι μετ' αὐτοῦ, καὶ
διηγούμενοι ὥρα ἱκανῇ, ἐχασμήσατο ὁ κλέπτης, καὶ
ἑμοῦ μετὰ τὸ χασμᾶσθαι ὠρυᾶτο ὥσπερ λύκος· ὁ
δὲ πανδοχεύς φησι πρὸς αὐτόν· τί οὕτως ποιεῖς;
καὶ ὁ κλέπτης ἀπεκρίθη· νῦν ἀναγγέλλω σοι, ἄλ-
λὰ θέομαι σου, ἵνα φυλάξης τὰ ἱμάτιά μου, ἐν-
ταῦθα γὰρ καταλείψω. Ἐγὼ, κύριέ μου, οὐκ
οἶδα, πόθεν μοι ἐπέρχεται τὸ χασμᾶσθαι οὕτως,
ἢ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου, ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν, οὐ
γινώσκω· ὅταν οὖν χασμηθῶ τρεῖς βολαίς, γίνο-
μαι λύκος ἐσθίων ἀνδρώπους. Καὶ ταῦτα εἰπὼν
ἐχασμήσατο ἐκ δευτέρου, καὶ πάλιν ὠρυᾶτο, κα-
θάπερ καὶ τὸ πρῶτον. Ἀκούσας οὖν ταῦτα ὁ παν-
δοχεύς καὶ πιστεύσας, τοῦ κλέπτου ἐφοβήθη· καὶ
ἀναστάς ἠβούλετο φυγεῖν· ὁ δὲ κλέπτης θραξάμε-
νος αὐτόν τοῦ χιτῶνος, παρεκάλε αὐτόν λέγων·
ἀνάμεινον, κύριέ μου, καὶ λαβὲ τὰ ἱμάτιά μου,
ᾧα μὴ ἀπολέσω αὐτά· καὶ παρακαλῶν αὐτόν, ἀ-

νοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἤρξατο χασμάσθαι ἐκ τρι-
του· ὁ δὲ πανδοχεὺς φοβηθεὶς, μήπως φαίγῃ αὐ-
τόν, κατέλιπεν τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα, καὶ εἰσελθὼν
δρομίως εἰς τὸ πανδοχεῖον, κατησφαλίσατο εἰς τὸ
ἐνδότερον, καὶ ὁ κλέπτης λαβὼν τὸν χιτῶνα ἀπῆλθεν.

Οὕτω μανθάνουσιν οἱ τὰ μὴ ἀληθῆ πιστεύ-
οντες.

vid. x. 123.

2848
7

—

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

